

Pesem si 18

zbornik

www.pesem.si

Pesem si 18

Uredile: Lidija Brezavšček, mag. Tea Plesničar, mag. Ana Porenta,
dr. Sara Špelec

Uvodnik: dr. Silvana Orel Kos

Jezikovni pregled: Aleksandra Kocmut

Jezikovni pregled pesmi v SBH jeziki: Jure Drlječan

Avtorji: Marina Adamović, Vesna Andrejić Mišković, Rijad Arifović, Tina Arnuš Pupis, Duško Babić, Katica Badovinac, Dani Bedrač, Luka Benedičič, Kaja Bonča, Brezno, Tamara Butala, Polona Campolunghi Pegan, Andreja Cvetko, Valerija Čerič, Jure Drlječan, Flo, Darko Foder, Ivan Gačina, Slavica Gazibara, Dare Gozdnikar, Rok Horžen, Nuša Ilovar, Jasna Janež, Matjaž Jarc, Andrejka Jereb, Katarina Juvančič, Branka Kamenšek, Samo Kreutz, Aleksandra Kocmut, Majda Kočar, Breda Konjar, Ivanka Kostantino, Matej Krajnc, Marija Kranjec, Matej Krevs, Srečko Križanec, Tomaž Mahkovic, Urša Majcen, Željko Majstorović, Željko Medić Žac, Alenka Mihorič, Nena Miljanović, Bernarda Mrak Kosel, Jagoda Nikačević, Nikita, Milan Novak, Irena Pajnik Beguš, Martina Pavlin, Grega Pignar, Srečko Plahutnik, Janja Plevnik, Pohandy, Mirko Popović, Sabina Posedel, Petra Privšek, Peter Rangus, Ljubica Ribič, Marko Skok, Saša Slavković, Senada Smajić, Jelena Stojković Mirić, Vesna Šare, Dimitrij Škrk, Dejan Štiglic, Luka Šturm, Tamara Turšič, Milen V. Šelmić, Milena Vučković, Helena Zemljič, Sašo Zorc, Mišel Žafran, Milan Žniderič, Igor Žuravlev, Irena Žuravlev

Urednice in skrbniki: Lidija Brezavšček, Tine Dolžan, Gregor Grešak, Silvana Orel Kos, Tea Plesničar, Ana Porenta, Žiga Stopinšek, Sara Špelec.

Zbirka Pesem.si ▪ št. 12 ▪ junij 2018

Zavod za razvijanje ustvarjalnosti

Kukmaka 1, 1315 Velike Lašče ▪ www.zru.si ▪ zru@zru.si

www.pesem.si

Oblikovanje in prelom: Franci Novak

Naklada: 100 izvodov

(c) Copyright 2018 ZRU

Besedilo na ovitku: verzi iz objavljenih pesmi različnih avtorjev

Pesem na hrbtnišču: Jasna Janež

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-194

PESEM si 18 : zbornik / [avtorji Marina Adamović... [et al.] ; uredile Lidija Brezavšček ... [et al.] ; uvodnik Silvana Orel Kos]. - Velike Lašče : Zavod za razvijanje ustvarjalnosti, 2018. - (Zbirka Pesem.si ; št. 12)

ISBN 978-961-93577-9-8

1. Adamović, Marina 2. Brezavšček, Lidija
294947328

Kazalo

Pesem si, poklicana	7
Pesem si dvanajsti.....	9

Pesem si izbrana

Vesna Šare	14
Tina Arnuš Pupis, Kosmulja	19
Peter Rangus	21
Breda Konjar, Koni in Peter Rangus	24
Sašo Zorc Florjanski.....	25
Dejan Štiglic, Naprimerjanez	31
Ivanka Kostantino, Lea 199.....	38
Katarina Juvančič, Katarina J.....	44
Dani Bedrač	49
Irena Žuravlev, IŽ – lev	54
Matej Krajnc.....	58
Majda Kočar, Ob potoku	63
Flo.....	67
Srečko Križanec, Srecok	71
Alenka Mihorič, Modricvet.....	73
Milan Žniderič, Jošt Š.	79

Pesem si podčrtana

Luka Benedičič, Mladi Pesnik.....	86
Kaja Bonča, Kaiiabonca	89
Brezno.....	91
Tamara Butala, Sandzakija	95
Polona Campolunghi Pegan, Mucamaca.....	99

Andreja Cvetko, Arabela	102
Valerija Čerič, Filia.....	104
Dare Gozdnikar	107
Rok Horžen	113
Nuša Ilovar	116
Jasna Janež, Rožmarin	118
Matjaž Jarc, Maatjazh.....	120
Andrejka Jereb, Andrejka	123
Branka Kamenšek, Branka	126
Aleksandra Kocmut – Kerstin	128
Breda Konjar, Koni	132
Marija Kranjec, Triglav	133
Samo Kreutz, Albin	136
Matej Krevs	139
Urša Majcen.....	144
Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka	147
Tomaz Mahkovic	149
Milan Novak.....	152
Irena Pajnik Beguš, Pi – irena p.	156
Martina Pavlin, Essentia.....	161
Janja Plevnik, Pisana_beseda	164
Grega Pignar, Shadyyy	167
Srečko Plahutnik.....	168
Pohandy	169
Petra Privšek, Petja.....	172
Ljubica Ribič	176
Marko Skok - Mezopotamsky	178
Senada Smajić, Breza	182
Dimitrij Škrk, Dimitrij	184
Luka Šturm, Lorijan	187
Tamara Turšič	190
Helena Zemljič, Helena (MalaSenca).....	194
Mišel Žafran, Lešim Narfaž	197
Igor Žuravlev	198

Pesem si za otroke

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja	202
Breda Konjar, Koni	203
Sabina Posedel, Platanas	205
Saša Slavković, Salke.....	209

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur.....	212
Grega Pignar, Shadyyy	215
Marko Skok - Mezopotamsky	217
Senada Smajić, Breza	219
Milen V. Šelmić	221

Pesem si tujejezična

Marina Adamović	224
Vesna Andrejić Mišković	226
Rijad Arifović, Sumiko.....	230
Duško Babić	233
Katica Badovinac.....	236
Darko Foder	238
Ivan Gaćina.....	240
Slavica Gazibara, Saraivor	243
Željko Majstorović, Mikailo m. z.....	247
Željko Medić Žac	250
Nena Miljanović, Nenamiljanovic.....	252
Jagoda Nikačević, Jagodanikacevic	255
Nikita	258
Mirko Popović, Mirkopopovic	261
Ljubica Ribić	265
Saša Slavković, Salke.....	267
Senada Smajić, Breza	270

Jelena Stojković Mirić	272
Milen Šelmić	275
Milena Vučković.....	280

Pesem si uredniška

Lidija Brezavšček - Kočijaž	288
Silvana Orel Kos, Jupiter!	292
Tea Plesničar - Serigala	297
Ana Porenta	300
Sara Špelec	303

Predstavitev avtorjev.....	307
Kdo skrbi za Pesem si?.....	323

Pesem si, poklicana

Pisanje pesmi ni samoumevno opravilo ali delo, ki bi se ga lotili, ko nam kaj drugega ne gre od rok. Pisanje pesmi je *poklic* v žlahtnem, a malo rabljenem, prvinskem pomenu besede, ki se v sodobni družbi, tudi po slovenskih slovaropisnih vnosih sodeč, uvršča na drugo mesto za pomenom, ki je »delo, dejavnost, za katero je potrebna usposobljenost, navadno za pridobivanje osnovnih materialnih dobrin« (Slovar slovenskega knjižnega jezika). Slovarska definicija se izogiba povezovanju pesnikovanja s poklicem kot takim. Kot poklic ga vidi v izrazu, ki »z oslavljenim pomenom, s prilastkom *izraža stanje, dejavnost, kot jo določa prilastek*: ni se mogel odpovedati pesniškemu poklicu; poklic žene in matere«. Ni se mogel odpovedati pesniškemu poklicu? Poklic žene in matere? Kot da ne pesniški ustvarjalci ne ženske ne prispevajo nič (o)snovnega lastni osebi in družbi.

Pisanje pesmi ni samoumeven glas pesniških ustvarjalcev, ki se materializira kot poljubna črna dobrina na belem prtju, ko nam kaj drugega ne gre iz ust notranjega glasu v roke. Dlani ostajajo tudi prazne in hladne, brez sledi diha. Še posebej boleče je, kadar je pesniški glas poklican, da nepreklicno, kot Gašperjev zadnji topli izdih, »v spokoju izzveni«. Pesem s svojim glasom upoveduje tišino – molk jo duši. Pesem (si) poje »o tihoti brezdanja / globočini molčanja« (Sašo Florjanski). Včasih »ostane šepet v času. ali brca. kot dih / na steklu ki počasi izpuhteva« (Vesna Šare), napiše se »sko-

raj izmišljena pesem« (Dejan Štiglic) ali pesmi, ki jih »preveva sočutje, pomešano z gnusom« (Dani Bedrač). Pesnik je »galjot / priklenjen / na prekletstvo / sanj« in hkrati »brodnik tišine« (Milan Žniderič), s svojo usodo obrnjen »v tihoto« (Flo). Pesem (si) je tudi kot ljubezen: »Mala topla dlan, / ki zaustavi misel, / da ji je toplo« (Majda Kočar). Bodi pesem, kakršna si.

Zbornik je večglasen pesniški zbor, ubran skupaj s tišinami, premolki, časovno-prostorskimi presledki. Bralci, razmknite beli rob-zob materializiranih ust, da Pesem si zadiha in zazveni. Vsem, ki soustvarjate ali ste kdaj soustvarjali Pesem si, pa čestitam in želim, da še naprej in spet z veseljem in navdihom opravljate svoj poklic.

Silvana Orel Kos

Pesem si dvanajsti

Stopili smo čez desetko. In še več brali, pisali, se srečevali. Dopolnili smo enajst let in pred nami je dvanajsti zbornik, v katerem so objavljene pesmi izbranih pesnic in pesnikov letnih časov na Pesem si. Sledi jim izbor podčrtank, tujejezičnih pesmi (ki so tokrat zastopane v južnoslovanskih jezikih), prevodi pesmi (ki jih najdete tudi v izvornikih pri njihovih avtorjih). Dodali smo novo poglavje Pesem si za otroke, saj je bilo to leto bogato z objavami tovrstne poezije. Na delavniškem področju so na forumu prednjačili prizmati, pridružili so se akrosonanti in asonanti, ki jih je vse uvedel Matjaž Jarc, in razplamtelo se je pisanje glos, o katerih smo se učili in jih brali v istoimenski forumski delavnici. Nadaljevali smo tudi z virtualnimi večeri in v goste povabili pet finalistov mlade literature Urška, med katerimi sta bili tudi Tea Plesničar in Helena Zemljič (29. 10. 2017). S finalisti in selektorico se je pogovarjala naša nova urednica Sara Špelec, ki se nam je pridružila jeseni po uspešnem zagovoru svojega doktorata. Naš urednik Franci Novak se je poslovil z uredniškega mesta, saj se poleg nove službe posveča svojim pesniško-proznim projektom. Hvala Franciju za njegov prispevek k razvoju našega portala. Želimo mu odlično literarno in poklicno prihodnost in veseli smo, da z nami ostaja kot oblikovalec. Ko omenjamo spremembe, naj navedemo še, da se je tudi skrbniško-programerska ekipa portala povečala, Gregorju in Sigiju se je pridružil Tine Dolžan in vsi trije skupaj že snujejo prenovo Pesem si. Na rojstni dan portala, 21. 3. 2018, smo izdali elektronsko verzijo zbor-

nika preteklega leta (Pesem si 2017) in se odločili, da bomo tudi v prihodnje sledili tej časovnici.

Strnimo še nekaj dogajanj, ki smo jih izpeljali v živo. Desetletnico smo slavnostno obeležili kar ob izidu zbornika, 27. maja 2017, pri Trubarju na Rašici. Skupaj s KUD Primož Trubar Velike Lašče (skupina Gledeja) smo pripravili Kapljanje, recital izbrane poezije z glasbenim prepletom avtorske glasbe Dana Grešaka. Srečanje sta požlahtnila pevka Tjaša Tomc in kitarist Dejan Došlo, ki sta v projektu Poezija v glasbi znova presenetila, tokrat z uglasbenima pesmima Ide Semenič in Aleksandre Kocmut. Sledilo je druženje v Galeriji Skedenj, kjer smo prisluhnili navdihujočim nastopom avtorjev ter glasbeni skupini Frodo and the Suzukies.

Sodelovali smo tudi na prireditvah drugih organizatorjev, na katerih smo se predstavili kot člani Pesem si. Nastopili smo na pesniškem maratonu 9. festivala Mlade rime (KUD Kentaver, 16. 6. 2017) v Modrem kotu v ljubljanskem Rogu. Na svetovni dan poezije (21. 3. 2018) smo bili tudi letos v Pritličju v Ljubljani. Na rojstni dan našega portala smo brali Lidija Brezavšček, Gregor Grešak, Urša Majcen, Luka Šturm, Senada Smajić, Saša Slavković, Tamara Turšič, Ana Porenta, Majda Kočar pa nas je razveselila tudi s svojimi uglasbenimi pesmimi. Naši člani so sodelovali na 18. Pesniškem turnirju, ki ga organizira Založba Pivec v Mariboru, v finalu pesniškega turnirja (21. 4. 2018) sta nastopila tudi Helena Zemljič in Milan Žniderič. Veselili smo se izida novih pesniških zbirk, ki so jih objavili Dare Gozdnikar, Vesna Šare, Dani Bedrač, Polona Campolunghi Pegan, Aleš Jelenko, Ljubica Ribič, Milan Novak in drugi.

S Kulturno gledališkim društvom Reciklaža iz Svete Trojice smo organizirali večdnevne pesniške delavnice – Ustvarjalni pesniški odklop. Tokrat smo znova pohajkovali in pisali na Pohorju (Pajkov dom, od 28. 4. do 1. 5. 2017). Ko izvedemo naslednji odklop, ki bo konec oktobra 2018 v Logarski dolini, se bo dvema elektronskima knjigama (Danes se ne bojim svetlobe in Vračamo ti žerjavico, Prometej – obe sta objavljeni na Pesem si) pridružila že tretja z živimi stvaritvami na izzive, ki spodbudijo naše pisanje.

V novem zborniku bomo torej prebrali mnoge znane pesniške govorice, ki pa se jim, kot vsako leto, pridružujejo nove, kar nas posebej veseli. V zborniku so objavljene pesmi več kot 70 pesnic in pesnikov.

Leto pa ni minilo samo v svetlobi. Najbolj nas je prizadel odhod našega Prašega, Gašperja Trčka, ki se nam je na portalu pridružil leta 2012 in nas razveseljeval s svojimi pesmimi. Gašperja smo spoznali tudi v živo, saj smo se srečali na pesniškem pikniku, literarnih večerih, na koncertu njegove glasbene skupine ... Bil je poln energije in idej, ki jih je znal uresničevati in z njimi povezati ljudi. Gašper, tvoja pesem kot sled ostaja in ostajajo spomini, kjer si za nas ohranjen za zmeraj.

Ta zbornik, ki ga posvečamo Gašperju, zato začenjamo z njegovo pesmijo.

Ana Porenta

Sledi

Gladina mirno v dan se pozibava
in moj izdih v spokoju izzveni,
ko v morju sveže jutro odslikava
palette suhih barv iz starih dni.

Se v vodi spleta rdečkasto oblačje
in boža zoro nežni čričkov glas,
brnenje še odzvanja iz daljave
kot včeraj, ki zarašča se med čas.

Kjer sreča se iskreče migetanje
z odmevom šuma zlomljenih valov,
ob prodnih tleh drsi podoba blede
med tih izdih svetlikastih pasov.

Le če zazibljem se v globoke sanje
in če si zemlja prodnike odstre,
podoba spet pred mano se seseda,
dokler se jutro znova ne začne.

Gašper Trček, Prašeg
(1994–2018)

Pesem si izbrana

Vesna Šare

usedlina

ostane šepet v času. ali brca. kot dih
na steklu, ki počasi izpuhteva.

kot dva diha, ki sta skupaj risala obraz.
moker prst briše in list se zmečka.

kot zamah po zraku. nedokončan,
zamišljen. gib, s katerim pretegneš

roke, ki so naenkrat prevelike in preveč
kosmate. ostane vonj po limoni.

v sebe tlačiš nasmeh, ocvirke in cele
sode pomembnih glasov. prostori se

raztreščijo, besede razgubijo. vse razen
ene. neprestano. ostane kup golih

oblek. ena za sprehode po mlakah. za
veter in sedenje v travi. za tople lune, ki

zahajajo nevidne. za spanje tišine v tišini.
ostane drobna ptica. ne cela. samo pesem,

ki se včasih spotakne, pade v mojo rdečo
globel in zaječi. tako sama. tako sama.

Pesem pomladi 2017 po izboru uredništva

končevanje

med obuvanjem čevljev številka osem in pol
je pomislila, da fellini zagotovo ni nosil te
številke. takih čevljev. kaj je sploh nosil.
ali je imel ljudi, ki so nosili zanj. ali je imel
ljudi. take kot ona. kako je imeti ljudi.

kot čevlje. kot stvari, ki se jih nosi. kot
žensko, ki jo nežno preneseš čez prag.
ker je lažja kot brca. ker ni treba dvigniti
noge. ker je brca ena od naslednjih izbir.
ker je na koncu vedno konec, s katerim

lahko udariš. končuješ. ker si bral časopis,
ko ti je pokazala svoje dojke. ker nisi vstal.
nikoli nisi vstal. mehko si se tlačil vanjo
in nisi zaprosil za ples z rdečo obleko.
vse razen rdeče. zato ne boš z njo,

ko bo s palminimi listi krmila zaključke.
ne boš z njo, da bi ti v ušesa počasi zlivala
klice zimskih krošenj. da bi živa ležala
drug ob drugemu. da bi z jeziki pogasila
utrjene plamene.

ko ti bodo rekli

ko ti bodo rekli, da si kot zadnji list
na drevesu, zguban in rjav, da lahko
samo še padeš in se zakoplješ v zemljo
globoko kot zaklad pozabljenih duš,

ko ti bodo risali rogove in jemali kruh
iz ust, ker smeš biti grd in lačen kot
kamen v peščeni uri, kot zarjavela
razpoka na tisočletnem zidu,

ko ti bodo slekli še zadnje rebro in
z njim nakrmili prašiče, ko bo svet
kot slaba šala, takrat zagradi drevo,
ne eno, cel gozd, splezaj nanj,

najej se daljav in pisanih trav,
napiši prgišče pesmi, pobarvaj oblak,
in živi, ne kloni, živi kot morje
in nebo, vedno blizu, vedno daleč.

v srce

medtem ko se z zemljo potolčeni dan
vrača v lego zarodka
in mesto drhti na zimskih zobeh,

noč z ježem v pesti razpira vihar
in grize, prazna in nora.

v blisku je tema, v ledu nemir,
na mrzlih tleh usta,
v spanju krik žil.

le jaz še bedim.
s skorjo v očeh
klijem iz ječ

in tečem kot vino
v srce.

besede

zapri usta. na široko. ker če jih pustiš odprta,
bodo vate zlezle vse besede, ki jih nisi povedal.
vse kvadratne pesmi luninih trav.

tlačile te bodo kot podivjani konji,
kot poslednje sprehajalke noči.
kot umik oceanov.

oblajale, da boš z možgani brez jajc
odhlačal v neznano, zmerjale
kot morilca glasov, nezmožnega zapreti usta.

namočile v komaj skoten ščebet
in te držale na mrazu tako dolgo,
da si boš želel biti zamašek. zamašek.

zato zapri usta. zalepi jih, zašij, skrči na minimum
misel o njih. da ne bodo pricurjale skozi spodvihan
vršiček in kričale: ujemi nas, molk.

ker besede so najhujše prešuštnice, gospod.
ponujajo se brezsravno in glasno, zvijajo se,
pretepajo, prostaško te ljubijo in se trgajo s tebe.

ko umolknejo, so lažnive pokveke,
ki spremenijo prazen papir v semenj licemerja
in oblečene golote.

ko umolknejo, so škrbina sredi tvojih ust,
ki te grize in hoče ven.

besede.
hropec, ki ga sliši samo grobar.

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja

Senryu I

z rokami v žepih
zre vame prodajalec
ekoloških fig

Kratka pomladi 2017 po izboru uredništva

Prelivanje (*prizmat*)

Nabiram v pest črepinje strtega obeta
in brodim po globinah zatemnjenih,
kjer klobčič se lepljiv ovija
okoli sanj zgrešenih.
Počasi roka
nit razpleta
in v smeh otroka,
v odmev neizrečenih
besed se steka melodija,
preliva se po strugah presušenih,
pogled zaceljen pluje spet v prihodnja leta.

Zamrla pesem

Živela je pesem brez kančka posluha,
po svetu je tavalala slepa in gluha.
Ne ritma ne verza in rime ni imela
in ne melodije, da bi se zapela.

Utrujena se je sesedala vase,
zaprla oči in čakala na čase,
ko pravi poet bo imel potrpljenje,
da s svojim navdihom jo vrne v življenje.

Češnjevo jutro

Zjutraj, ko tesnoba mi v naročje leze,
ti v vonj dehtečih češenj me objameš,
s prsti se pritiplješ v zapuščene steze,
ostanke pajčevine z mene snameš.

Gradiva most čez reko, ki med nama teče
in stopava drug drugemu v oči,
zagrizeva se z nežno slo v meso rdeče,
sladkoba se iz sadežev cedi.

Peter Rangus

Nokturno

Iz cestnih jaškov strnjen dim
ostud umazanih podgan prikriva.
Pregreto noč s krvjo hladim.

Ob štirih zjutraj spet ne spim
in gledam, kar svetilka mi razkriva;
iz cestnih jaškov strnjen dim.

Ko nad Ljubljano sam letim,
ki je pod mano nespokojna, siva,
pregreto noč s krvjo hladim.

Kljub snopom razsvetljenih rim
ne vidim nič, saj za seboj vse skriva
iz cestnih jaškov strnjen dim.

Močno hlapim, kot para, z njim,
če voda je lahko tako hlapljiva.
Pregreto noč s krvjo hladim.

Samoti mrak je psevdonim,
ki skrije jo neznancem, nam razkriva.
Iz cestnih jaškov strnjen dim.
Pregreto noč s krvjo hladim.

Pesem pomladi 2017 v formi po izboru uredništva

Sonet št. 36

Ko v noč nesrečno skupaj zreva,
ki ni nič več kot spraznjen dan,
pogledam te in rečem: »Greva?«
a vem, da vprašal sem zaman.

V nesrečni noči se ne vidi
poti, ki v dalji se gubi,
a jaz pogumno vabim: »Pridi!«
verjamem vate in v ljudi.

Povlekla noč nesrečna, zvita,
za nejeverne polna kač,
je vsakega na svojo stran.

Vem zdaj, ko slišim zgolj kopita,
ko jezdiš stran, kot star jahač,
da nisem vprašal te zaman. (Ali pač?)

Sonet št. 44

Jesen je, bolj kot letni čas, občutek.
Prozorne vode Krke izgubljene
hitijo dlje in niti za trenutek
ne stanejo pod móstičem za mene.

Umrlo listje po brzicah vene.
Miru ni tudi onkraj sadovnjaka.
Zatika za tramove se lesene,
in kot mrlič na bojnem polju čaka.

Taisto listje na gladini reke
ihteči ptiči s solzami mokrijo.
Na tožnem plesu moje mlade veke
brne novembrsko melanholijo.

Lepote njiv te dni so blede, mrke.
Otožna je jesen okoli Krke.

Jenny v reki

Jenny v reki je z vodoj
se, kot kak otrok, igrala
in nato na tleh z menoj
zrla v zvezde in zaspala.
V naslonjaču gledam spet
v mokri, rozasti obleki
(gumb ob gumbu še zapet)
Jenny v reki.

Breda Konjar, Koni in Peter Rangus

V iskanju (*prizmat*)

Megla se je s pomladjo razkadila.
V iskanju sebe sredi dneva
sivino bi si slekla,
dan mladila,
v barvitost preoblekla
zaznan obris jasnine speva
in ga s poljubom sončnim nagradila.

Preslikal svoje prve mojstrovine
bi z barvami, ki dan jih slika,
da v novih verzih staro
znova sine,
da obudi njih šaro,
neznana prej očem oblika
pa nove jim morda doda vsebine.

Sašo Zorc Florjanski

Lej, pišem ti pesem

lej pišem ti pesem
o daljah bližinah
utelešenih sencah
polnočnih metres
v samoti kričavi
ob zori krvavi
spletam kvartine
za onkraj tam čez ...

lej pišem ti pesem
o svetline žabojih
klokotu meandrov
iz ustja dobrav
o tihoti brezdanja
globočini molčanja
ko bol se zagriže
v zajede goščav ...

lej pišem ti pesem
o svitih za soro
zarjah ugaslih
v somrak peščin
o potoka čopljanju
in klekljih trkljanju
glaskah ujetih
v ledin'ce čežin ...

lej pišem ti pesem
o dolini preljubi
klasju vzniklem
spod žirka sončav
o zaobljenih planjah
in vetrnih lajnah
kjer sanje oblije
groznica širjav ...

lej pišem ti pesem
o misli ubiti
in solzi spolzeli
iz pupile globin
za vigredi večne
jeseni opečne
pobleske snežine
skoz trnat češmin ...

lej pišem ti pesem
za rož'ce dehteče
odevke topline
na mrzlih poteh
za neme šepete
ob oknu ujete
za mene ob tebi
v prečnih nočeh ...

lej pišem ti pesem ...
na tumbo gomile
ob listja ihtenju
z razgaljenih brez
ko zima prekleta

v viharjih spočeta
besede prekriva
do onkraj in čez ...

lej pišem ti pesem ...

Pesem pomladi 2017 po izboru bralcev

Rad te imam

rad te imam v lišpu
deviške pomladi
na sečah dišečih
v brezpotjih višin
rad v vseh ognjenih
zatonih poletij
razpenjenih valih
v zajedah pečin ...

rad te imam v gvašu
purpurne jeseni
v listja šumljanju
s paletnih rjavih
rad tam v mrzlinah
iskrenju snežine
pod jelo v pršenju
kristalnih belin ...

rad te imam v razah
zarezanih v čelo
z naborki pliseja
in s kuštri srebrin
rad v teh trenutkih
že spetih v ta leta
s tabo ob meni
za noč globočin ...

rad te imam v stihih
upesnjenih v zarjah
v dotikih bližine
in v sponah daljin
rad še v nebeških
glaskah tišine
z licem ob licu
ko v sanje shitim ...

Pesem poletja 2017 po izboru bralcev

Za s tabo noč za s tabo dan

ko misli
v drnu zbledijo
in vahtnic prah
sfrli čez plan
skončal se stih bo
z le adijo
za s tabo noč
za s tabo dan ...

ko bodeš se
v tih molk zazrla
in v velbu zvezd
zaslutiš sled
besed nebroj
s pajčin utrla
jih stresi vame
not' zoret'...

ko durce
v somrak zaječijo
v objemu sna
zaslutiš dlan
daj prid' mi draga
v pisarijo
za s tabo noč
za s tabo dan ...

Haikuja

Kalužast ristanc.
Čez mavrico skačejo
rdeči škorenjci.

**

Prepišna štala.
Na dratu pocingljava
zarjavel štrigelj.

Dejan Štiglic, Naprimerjanez

skoraj izmišljena pesem

skakanje po lužah je slab substitut
za vonj zaklanih prašičev. že jamski šamani
so brkljali po šumi, da bi z norimi gobami
ušli v višji nivo. valček, fokstrot, polka,
mante za klicanje dežja; vse to za odklop,
ko se nič ne poklopi.

z adrenalinom zakuriš minuse, da izvor žalosti
ne deluje tako mogočno. bežanje je bilo prvi človeški
hobi

in ostaja najbolj prodajan produkt med dietnimi režimi.
stvarnost je za razlago, za dojemanje je preogromna.
norišnice so polne genijev, ki so poskušali. obstajajo
dobri tolmači, a ti tako razmišljajo v številkah.

zato šprintamo na vse konce, na vse možne pozitivne
in okolju prijazne načine.

pred smradom razkroja le ni obrambe. ko nosnice napade
čuden vonj, odpreš okno in bežiš dalje. ustaviš se,
ko ti ne obrača več želodca in se ti ne kolca po muhah.
krajev za počitek zmanjkuje in kmalu se bo 8 milijard
Velikih opic gnetlo v iste kotičke. tistim v kotih se bodo
sesedla pljuča in nastal bo nov izvir smradu. spet maraton
do naslednje luže. in naslednje.

a skakanje in veselje ne bo izgnalo gnitja.

bomo pa v prekleto dobri formi in odlični kondiciji.

Pesem poletja 2017 po izboru uredništva

mehko gnitje kaktusa

crkuje mi kaktus, sem
včeraj ugotovil
zdi se mi abnormalno, da
je nabodičen, tihi sopotnik
sprožil čustveno reakcijo v
nekom, kot sem jaz
gnije od stebela kvišku, črna
kuga se bo počasi razširila
skozi njegov sočni sistem
v goltancu imam žametno kepo, ki
jo težko požrem, počutim se
krivega, da bo nedolžna rastlina umrla
če ti pogine kaktus, usahne z njim
kredibilnost za odgovornost
manjvrednostni kompleks se bo poglobil,
posredno je bil vezan na njegove celice
črn nektar gnilobe bo utekočinil drobovje
razmišljam pa samo o agoniji, in upam,
da ničesar ne čuti
kaktus mehko gnije,
z njim mehko gnije moja
trdovratna nečimrnost.

moje življenje sršena

ostala je le še packa v podzavesti
lahko da je nekoč imela ime
možno da se je po mojem jeziku
valjal ton njenega priimka
mestni vrvež potrka na steklo
in odkimava z glavo
češ
nisi vreden te domišljije
čas je za tlačanstvo
ubogam
iz oči mimoidočih špricajo mavrice
ko brcam čigumije s pločnikov
namenjen nikamor na zmenek z nikomer
skrijem se med kačo mestnih srajc
moj id in ego nevidna
saj ju zakrivajo izložbe trgovin
nepomemben sem in vesel da je tako
gneči se pustim odvreči globlje
v tisto čemur pravijo lajf
tja kamor se rodijo zgodbe
od koder bežijo skrbi in dominira lahkoživost
iz por tujcev črpam energijo ki
nenadzorovana hlapi v ničevost
in jo kopičim v epruveto
šele ko prispem nazaj v brlog
ki ni nič drugega kot steklen že napol podrt romb
takrat vso izropano maso življenja z
iglo vbrizgam v kostni mozeg
nihče ne opazi da sem kradel

čprav vsi kukajo v mojo luknjo
začudeni da še zmeraj brcam
fiks zadostuje za nekaj obratov
preplavam halucinacijo prostosti
ko kmalu spet trka na prozorno okno dobro znani
plenilec
ki ne dopusti spomina na romantični blues
dan se že zljajnano ponovi
ker koliko smo oboji samozadostni
smo eden od drugega odvisni
tako v srdu kot spoštovanju
simbioza je ki spominja na grd zmazek barv od
katerega težko odvrneš pogled
nismo si pomembni
in težko vračamo eden drugemu pogled
zato oni teptajo
jaz pikam
ona pa molči
ravno njen molk je mašina ki
poganja lov na drogo
zato se vsak dan prisilim v samozavestno držo
ter s prazno injekcijo v žepu odidem na ulice
da pokradem mavrice tistim ki jih nočejo reciklirati.

jutranja rutina

svet je cirkus in ljudje so žleht. vsak stori, kar mora, da se lahko zvečer priseben vrne v svoj brlog.

za dobro jutro ruknem nulatri merco pronta, da zloščim grlo in sperem prah iz požiralnika.

rad imam izzive, zato prekuham testenine, jih odcedim v umivalniku in nato vržem vse skupaj po parketu. za shizofrenika, bolanega na živcih, ni boljše terapije kot pobiranje mokrih nudlov s tal.

preden se odpravim iz bajte na tlako, si še skuham turško kavo, ampak namesto cukra dodam dve jedilni žlici morske, nezdrobljene soli.

tako sem pripravljen na borbo z dnevom. brez kep prahu v ustih, da se lahko zlajam in branim pred mobingom. z jeklenimi živci, da mi ne odklenka, ker bi sicer spet pristal v pižami za oknom z rešetkami. z natreniranimi brbončicami borca za obstoj, ki požira gajstnost naroda brez kremženja ali grimas.

svet je cirkus in ljudje so žleht. vsak stori, kar mora, da se lahko zvečer priseben vrne v svoj brlog.

Ljubavna z Zinkino čežano

bil sem na britofu s petimi zvezdicami. cerkev je bila obnovljena leta 2011 in postavljena petsto let pred tem. 500 let povelečevanja nečesa, kar ne obstaja. moja ljubezen ne bo obstajala petdeset desetletij, a ni nič manj božja.

bil sem star šest let in se premetaval po postelji. nisem mogel spati, v ušesa si kot s pormašino vrtala svoje molitve. verjela si v klice na pomoč, ko si ob raidu pela krščanske pesmi.

ne vem, če si do konca verjela. nisi bila neumna ženska. na določenih točkah si morala podvomiti v absurdno pravljíčnost vsega. enostavno se ne bi spodobilo in ne bi bilo pravično, da bi bilo vse skupaj res.

nihče ne potrebuje tolmača, da ti razloži božjo besedo. razumejo jo otroci. duhovnike potrebujemo le toliko, da ob nedeljah ni tišine.

njegove besede ne presenetijo, niso nič posebnega. (kar je čudno za agenta svetega duha in devične nosečnice.)

ne bi do zdaj slišali iz njegovih ust nečesa neverjetnega in nemogočega? božjega jezika ne bi bili sposobni razumeti.

župnik pa pase ušesa vernikov z lepimi bistvi.

bil sem star 14 let in si umrla. z mano
si gledala Čebelico Majo in mravljinička
Ferdija. toliko si se vživela v animacijo,
da si pozabila na hrano, ki si jo imela
v spodnji kuhinji na štedilniku.

če se kje skriva bog, je bil v tem. raje
si vpijala neumnost otroka in z njim
hlinila igrivost ob risankah kot pa
kuhala za lastne potomce, ki so
prihajali iz službe.

bila si moja prva ljubezen, ki je pred
drugim zanikala moje grehe, da bi tvoj
vnuk ostal čist in brezmadežen. pognala
si rogove in jih zabila lastni veri v
rit, zato da bi jaz ostal nedolžen.

ko si oddihala zadnji verz, me ni bilo
zraven. vse, kar sva skupaj doživela, bo
ostalo skrivnost, višja od tvojega
boga.

če pa se motim, in zares obstaja, bova
v onostranstvu skupaj pogledala eno
epizodo Čebelice Maje
in pustila, da se riž zažge.

Ivanka Kostantino, Lea 199

Haiku 865

jutranje sonce
na pralni stroj presaja
cvetove z zaves

Kratka pesem poletja 2017 po izboru uredništva

Haiku 857

sprehod pod večer –
na poti poležava
črna vezalka

Hiša ob potoku 32 – Furja*

zrak zatrepeta
veter završi skozi veje
iz hiše se zasliši
tiho smrklja
še odgovarjala mi boš
poglej Borisa
on vedno vse poje

ven plane deklica
obstane
ozre se
stisne pesti
steče čez dvorišče
skrije se za živo mejo
Boris
vedno Boris
on je majhen
on je priden
*on ni špurlev**

nad zahodom zasekajo strele
nato se ulije
vištaljica* se lepi na drobno telo
srage modro obarvane vode
polzijo po nogah in ponikajo
v za številko prevelikih čevljev
mala zatrepeta od mraza in
se privije ob deblo nedorasle jablane
trmasto si prigovarja
zmorem

od hiše zasliši klice
le iščite me
prav vam je
boste že videli
jokali boste
ko me ne bo več

ob prvem mraku jo najde teta
dekllica ne ugovarja
ko jo odpelje v hišo

mama ji v škafu pripravi
toplo kopel
potem jo ovije v veliko
flanelasto brisačo
in brez besed
stisne v naročje

*

SLOVARČEK:

furja – jeza, besnenje, tudi človek nagle jeze
špurlev – izbirčen, neješč
vištaljica – obleka

Hiša ob potoku 31 – Detelja

otroka sedita ob mizi
deček iz vžigalic sestavlja
rimske številke
za trenutek zakinka
nato strese z glavo
in zazeha
kod hodita tako dolgo

*do noči so delali na vrtu
potem so se ob večerji zaklepetali
reče deklica in po premolku doda
saj veš teta Ani tako rada govori*

na steni brli petrolejka
šibka svetloba dobiva
rumenkast pridih
tema se potuhne
iz kotov prežijo
sence

ura na uteži zahrka in odbije enajst
kmalu potem se odprejo vrata
na pragu se pojavi oče
tik za njim še mama
ki hlastno sprašuje
ali sta poskrbela za živali

sva
pohiti deček
kokoši so zaprte
živino sem nakrmil s senom
in jo še pred temo odgnal k potoku
da se je napila

na molžo nisem pozabila
nestrpno vskoči deklica
in detelje sem nakosila tolikooo
da je bo še za jutri dovolj

to zadnje pri mami sproži ploho preglasnih besed
nejevoljno zmiguje z glavo in
jih pridnici nekaj naloži na rit

oče se molče umakne spat

mama še dolgo jamra
kaj naj zdaj
z uvelo deteljo
ne morem nafutrat prašiča

Platani

Dolgo potem ko je krčma
ugasnila okna, se je slišal topot kopit,
ki so udarjala ob makadam.
Med vama so hiteli vozovi.
Konji so hrzali.
Furman je izpljunil kletev.

Lumini so postajali kresnice
in izginjali za tretjim ovinkom.
Lenobni koraki volovskih vpreg
so naznanjali prihod jutra.
Žito je zavalovalo
v barvi pravega zlata.

Preden si je nebesna kupola
v zenit utegnila prišiti gumb sonca,
so jo zagrnili oblaki.
Iz mesta se je valila kolona tankov,
ki so se ječe spuščali v strugo Lijaka
in se – kot v posmeh branilcem –
ob porušenem mostu vzpenjali
na drugi breg.

Stojita vsaka na svoji strani ceste.
Večerno sonce vama greje grče.
Z vetrom zamrmrata mantra
in sežeta prek drveče pločevine
v komaj zaznaven dotik.

Katarina Juvančič, Katarina J

Uspavanka

Noč pričinja dan jemati,
deklica ne more spati.
Ovčice bi štela, pa več jih ni,
jih strah je oglodal vse do kosti.
Koščica bela, smrt te je vzela,
koščica črna, poliže te srna.
Ena je zlomljena, druga zdrobljena,
ena obžrta, druga ogljena.
Črno bo vzela, bele pa ne,
ovčic se boji še bolj kot teme.

Pesem poletja 2017 v formi po izboru uredništva

Poppek

Če te grdo zašijejo,
ti zraste drugi popek,
iz katerega so nekoč
s kleščami, retraktorji, škarjami
vlekli, praskali, strgali
fundus, omentum, ovarij,
limfo, tumor, jajcevode.
Ven ven vse ven.

Izrezati žensko.

Žensko izrezati skozi popek
z laparoskopskimi falusi,
s katerimi po trebuhu,
napihnjem kot pri utopljenču
ali afriškem kvašiorkorju,
brodita kirurga.

Poišči.

Poglej.

Odreži.

Zavrzi.

Essentio feminam v klinične odpadke.

Instrumentarka obrne radijski gumb na
Salomona. Kmalu bo treba po hčerko v šolo.

Odreži.

Počisti.

Zapri.

Zavrži.

Odstranjevanje organov ni ritual.

Šivanje zmesarjene kože ni modna obrt.

Če bi mi jo zašila deklica,

ki je šivala zvezdo,

bi morda namesto dveh popkov

dobila partizansko insignijo.

Ranjeno vrhnjico,

na katero bi Vida Brest napisala:

Majhen človek na veliki poti.

Oktober v Mošćenički Dragi

Poglej, kako morje diha oktober.
Tako mirno in breztežno je
kot žerjav, ki se pripravlja,
da bo odletel na jug.
Kot da bo jutri presahnilo
in bo namesto njega ostala
le še blatna luknja,
v katero bo padla jesen.

Čakam, da izvem, kam (s)padava.

Kjer sem jaz, je nebo modro.
Kjer si ti, je nebo srebrno.
Vsi vmesni odtenki so
najine nedoživete poti.
Vsaka mimobežnost
najin nevidni zapik.

Centripetalna sila naju
vedno znova vleče h krožnici,
na kateri trepeta
drobceno jedro pomladi.

Ko srebava prvi jutranji val,
se tik pod obzorjem,
v vmesju neba in zemlje,
razlomi najin čas.

Izpuhtiva.

Ti v modro.

Jaz v srebrno.

Tako težko naju je zdaj misliti v enem.

Šebreljske vinjete

razprostrta po kuhinji
kot dva objestna turista
vse je najino
izvojevala sva bitko
za stole mize kavče omarice
v božji kotek sva postavila
tunino pašteto
morda bo jezus pod LCD-ekranom
podeseteril njen rok trajanja
zjutraj uloviva kuno
pod napuščem ji postaviva ultimat

iz presušenih hudourniških strug
se oglašča zgodnja jesen

Odhajam

Odhajam
s snegom v prsih
in nageljnovo žbico na jeziku
žvižgam marseljezo poslednjemu vlaku
in za minuto, dve izstopim na vsaki postaji
da preliščim smrt

Dani Bedrač

Therese Etienne

na tvoje vitko telo iz mrzle svile je nekdo
z okorno kmečko pisavo vtetoviral temne
besede ljubezni. plešast mesarski ptič ti
je zaplodil edinca, ki je kasneje prodajal

elektriko in sanjal o črncih, ki bodo nekoč
s svojimi suličastimi jeziki lizali švicarske
gore. povej mi, therese, ali se spominjaš
vseh pesmi, ki sem ti jih napisal v baslu,

jih razobesil po ulicah in upal, da ne boš
nikoli dojela, da jih preveva neusmiljeno
sočutje, pomešano z gnusom? ko sem ti
nekega večera pobrskal po trebuhu, sem

našel notri nekaj sesirjene mesečine in
velik smaragdni prstan, na katerem je v
odločnih črkah žarela misel, da življenje
boli tisočkrat bolj, kot bo bolela smrt.

Pesem jeseni 2017 po izboru uredništva

Buta buta

je pihnil doktor skozi nos,
z jeklom segel v kužno kri:
v glavi pel je črn kos,
gnile prhke so kosti.
buta, buta.

je romarju usahnil glas,
in senca legla čez oči,
ko videl je gorečo vas,
v krč skrivenčene dlani.
buta, buta.

je na vrancu gola smrt
jezdila od vrat do vrat.
v pomije ril je plešast krt,
v skednju dremal konjski tat.
buta buta.

Pleši, divji mož

pleši, pleši
divji mož,
po nasadih
živih rož!

butaj, butaj
nora kri,
da te žalost
ne strdi!

sanjaj, sanjaj
kot otrok,
saj te čuva
mrtev bog!

Kaj si mu storila, Marjeta III

da so vse njegove kockaste jagode padle iz
sivolasih oblakov v tvoje koštrunje naročje?
kdaj se je pričelo seštevanje neparnih števil
pod tvojim zamočvirjenim popkom, zakaj si

privila stenj v svoji leščerbi na najmehkejšo
razdaljo med koleno in srcem? glej, mastni
so ustniki pesniških trobent in ni pesmi, ki
ne bi vsebovala vsaj nekaj svetlobne stvari

v samoraslem, vseprežemajočem mraku,
značilnem za pojemajoče čase! oziraj se
vase in videla boš, da postajajo arabeske
tvojih sinaps vitice samovšečnega osata,

precejena vulkanska preja, ki se navija
okoli praznih vretenc človeških hrbtenjač.
kaj si mu storila, marjeta, da je zlata riba
crknila na dnu njegovih osteklenelih oči?

Drevo

sanjalo se mi je,
da sem drevo,
ki ponosno razkazuje
svojo krošnjo,
njeno odpadajoče listje
in drobne pomladne cvetove.

a le malokdo zaznava
tiste vretenčaste korenine,
ki srkajo ljubezen
neposredno
iz prstenastega srca
radodarne matere zemlje.

Irena Žuravlev, IŽ – lev

Do konca

sredi ravnila
zadrgetajo prsti
narišejo vdih

Kratka pesem jeseni 2017 po izboru uredništva

Good morning, darling (I see you...)

Da si mi bližje,
ti pišem na ekran

na belo trnje
najinega pogleda
med mrakom samote
in malim prostorom,
ki nama daje,
jemplje,
melje,
lušči
ostanke podob
v mislih,
pritiski odhajajo
in tipke so vse manjše

za danes
zradiram včeraj,
povečujem album
in vdihnem na široko

med palubo in morjem
med plimo in oseko
med padcem in hojo

Tišina

Tišina
igra na frulico

plete misli
v celicah možganov

izziva
ker nima zvoka

tišina
je velik kip

star in težek
kos znamenitosti

Praznina

Budna postajam
vlečem za sabo
še napol trde korake
in se kot kača
počasi segrevam
sem vajena mraza
hladnih dlani
in občutka
trdih škripajočih
kosti
z očmi plezam
po zabitih slikah
in na pamet vem
kje se loči kuhinja
od sobe
in dnevnega prostora
a vse je v enem
in nikoli me ni motilo
da manjka vmes
še nekaj sten
lahko pa še vedno
postavim lahko
špansko steno
in si naredim
še eno ali dve
oviri
okoli katerih
bom krožila
kot zemlja

okoli veselja
budna padem
v nemilost dneva
in v kvadratu
štejem čas
kakor kazalci na uri
na katere ne vpliva
noben občutek
ker je vse samo
gola mehanika

Zadnji zamah

Hladno postaja
počasi se poslavljam
pokrivam gola kolena
in z eno roko primem jopico

polzim v jesen
zadnji žarki
osvetljujejo nebo
podaljšujejo raj
in bog zadnjič
zamahne
proti človeškemu pogledu

Matej Krajnc

Mesto ni zate

Mesto ni zate, poberi se proč,
vzemi kasete in prvo pomoč,
vzemi orakelj in pavke poberi,
tvoj oče je Tom in tvoj župnik Jerry.
In mama plesalka iz dvajsetih let –
vsak, ki je imel čas, ji je segel v korzet.

Mesto ni zate, preveč je luči,
preveč semaforjev in lepih ljudi.
Iztaknejo ti edino zdravo oko,
omamijo te z nevidno roko.
In čakaš, da bi se zgodil preobrat –
nikoli ne boš šel več v posteljo spat!

Ne, mesto ni zate, ki čakaš na vlak,
ki otroke plodiš sred predmestnih barak,
ki gledaš na uro še tam, kjer je ni,
ki vedno naročaš večerjo za tri.
Ne veš, kam bi dal lastno truplo čez noč –
mesto ni zate, poberi se proč!

Pesem jeseni 2017 v formi po izboru uredništva

Vselej srečava

kje se vselej srečava,
na kateri poti?
kdo od naju drugega
v šibkem snu zaloti?

kje položiva na tla
mehurčke in uganke?
kdo je kriv za rebuse,
kdo za zaostanke?

vidiš, ko prižge megla
svojo samsko svečo?
bo imela modro mar,
vijolično, rdečo?

kje se vselej srečava,
kje se to dogaja?
z runom kje pokrijeva
mrka zrkla zmaja?

kje jesen grozi, da bo
nož zarila vase
in pustila nam kostanje,
blato in grimase?!

kje se vselej srečava,
na kateri poti?
kdo na koga zarohni
in kdo koga zmoti?!

Dekle iz Zlate ladjice obvlada borilne veščine ...

... in preden zaspi,
si zaželi
drobnih stvari.
Rolete so spuščene na pol,
ne mara čiste teme,
in če jo sredi noči
preseneti kak neželen gost,
magari kamnit,
jo bo skupil.
Prefukala ga bo
in odvrгла
v obližnji jarek.
Dovolj ima.
Spati hoče.
Ognjeni krst je imela
že v noči trnovskih vrb.

Izgubljeni škorenj Nancy Sinatre

hoja je naporna,
če ne veš, kam iti,
če se sredi dneva
hočeš izgubiti.

če ne moliš k bogu,
ki ti čevlje rabi.
hodi, dokler moreš,
a na cilj pozabi!

Gospoda Žovneški

menda pa ja, zdaj reče sprevodnik in prime v roke kleščice, da bi preščipnil karto. v eni minuti pove svoj življenjepis, izvemo tudi, da je bil posvojen. ob tem se z nostalgijo ozre na grad in zastoka: moji očetje! torej tako: plemenitega rodu je, razvaline je podedoval. tam gor nekaj časa ni bilo kavarne, a zdaj možic dobi provizijo od vsake preščipnjene karte, grad bo turistično uredil, vse bo drugače. vlak zarobanti pod gradom, počasi gremo, videti je, da bo spet zamuda ...

odpri se, nebo, torej, povej, kje je glava
mojih prednikov. povej, kje so sovražne
vojske, kje vlivajo vrelo olje z obzidja. lepo
prosim:

treba bo po pelikanovi poti v hrib iti inu
v silne sterminse se zaganjati, kajti zapisano
je: o celjski grad na strmi skali ... tam
rastejo gobe, tudi kak teloh se najde, ako
vigred ni preskromna ... kostanj? tega
raje ne. ko na koncu ozke vijugaste poti
opazite top, je jasno, da je igra izgubljena.
niste žlahtniki, odpihnemo vas, tudi ti,
vitovec, dobro poslušaj, kaj ti imam reči! in
top se oglasi, še popreden rečeš: počakajte,
ne streljajte, novice iz mesta nosim! a ker
jecljaš, zamudiš priložnost. mislijo, da imaš
kaj za bregom. vojaške glave se vkup staknejo
inu odločijo: sel se ne povrne živ!

oh no

oh no

odpri se, nebo, torej, povej, čemu še vedno
prastari vlaki pod vso to zgodovino?! čemu
zarjaveli tiri in dež, ko bi moralo vendarle
biti že nekolikanj topleje? sprevodnik se zareži
in prav ima, njegovo je nebeško kraljestvo.
poklonimo se mu, potomcu grofov. pravi
podložniki, tudi s plačano karto ... a pri
zidanem mostu prestopamo, čas vladavine bo
mimo. od daleč sicer pritajen krohot, a ga
prevpije šklepet vagonov ...

Majda Kočar, Ob potoku

Nebo

Uležem se pod tvoj nasmeh,
kot se uležem pod drevo.

Ah, koliko obrazov
si že zamenjala, ljubezen.

Tišina si,
način, kako ujameš ptico,
obrneš glavo k tlom,
ker ti je težko.
Vrisk krvi si,
ognjenost srčne reke.
Mala topla dlan,
ki zaustavi misel,
da ji je toplo.

Angel si,
ki briše senco temi.
Zadnja solza, ki zalije cvet,
zrasel iz nemosti globin.
Črni biser, ki presije
neizgovorljivost časa
v sočnost korenin.

Uležem se pod tvoj nasmeh,
kot se uležem pod drevo.
Da si nebo.

Pesem jeseni 2017 po izboru bralcev

Senryu

popoldne v parku
brezzobi nasmeh klopce
klepeta s starcem

Haiku

perilo v vetru
z vrstico povezana
okna starih hiš

*

stara ježica
v zapuščenem naročju
kapljica rose

Malčica, 7.

Nekoč vsuješ v dlan
ves ta prah iz časa zvezd.
Nakrmiš veter.

V ogledalu

Preden si bila
izgubljen glas,
si dolgo izgledala
kot ptica.

Oči brez
si prepognila med listje
kuharskih knjig,
med vršenje, kako postati dobra gospodinja.
Ometla si vse želje
s prozornih pajčevin.
Niti enkrat nisi odprla ust,
da ne bi zadaj na molčečem nebu
prestrašila sonca.

In vse, kar je hodilo le korak pred tabo,
te lovilo,
je iskalo le spomin,
vozni red vlakov,
srebrno lesketanje tirov,
bleščečo kapljico odprte krvi.

Preden te ni bilo,
si bila bela puščava,
prekrito površje morja,
presejano v ogledalo lepote.
Z rojstno zvezdico označen rob sipine.
Slano mleko solz.

Preden si bila,
si bila pesem.

Zemljevid potovanja

Na črti dneva
rožnati oblak.
Iz packic
svetlobe
se cedi
odsev jutrišnjega dne.

Na koncu
ne veš, kam.

O čem je pel stari mož
na vogalu ulice?

O molčanju ceste?
O dlaneh, polnih lepote?
O tišini?
O mrmranju vode
v koščku srebra?

Odpotuješ,
kot odpotuje noč.

Le hip neba
gre s tabo na pot.

Flo

Pomagal sem jim s sekiro.

Ne morem biti tukaj. V preveč vlakah se najdem.
Okleščen in olupljen. Razcepljen v tanke deščice.
Poda.

Tvoj smeh odmeva v meni. Prihajal je spontano,
nehiteče, podrsaval je po mahu. Rastel. Se izogibal
ran in vstopal kar skozi skorjo. Stekla si po kapilarah.
Tekla. Zeleno za krošnjo.
Rožno za cvet.

Oprašila si me. Vsega.
Rodil sem. Se.

A tisočletja vzgoje so me nagnila. Pomagal sem jim s
sekiro.

Nisem jih takoj opazil.

Čepeli so vsaksebi. Obrnjeni s hrbti. V tihoto. Šele ko sem sedel, so prisedli. Sklonjeni. Vsak nad svoje vezje.

Pozdravil sem, kot me je učil pred odpotovanjem oče. Ni me pogledal. Ni dvignil glave. A vedel sem, da me čuti.

Svoje matice je zategoval v moje vezje. Skelelo je. Ko me je pripravljaj.

Grem. Sem šepnil. Umaknil je. Poljub.

Potem jih nisem videl več.

A čutim. Zategovanje.

Pesem zime 2017/18 po izboru uredništva

Ko luščiš lešnike.

Ko odlagaš luščine.

Na kaj misliš? Si sočna?

Ko si slačiš nogavice. In ti ostane le koža.

Tako voljno napeta kot jadra poletja. Dišeča.

Se spomniš Pirana in ulice? Kjer sva se snela s priveza.

Smejala si se. Smejala. In morje je napenjalo.

Kože.

Nikar ne odlagaj luščin med smeti.

Zbiraj jih. Da jih sestavim. V jadra.

Bila je huda nevihta.

Otroka imava. Lep je. In najin: so poplesavale črke.

Poglej ga. Objemi ga: ga je tiščala skozi.

Bila je huda nevihta.

Takšna, da sem izklopil ekran. In odrezal.

Zdaj je brez rok in brez otroka.

FLO

Razneslo te je, Flo.

Razneslo me je. S tabo. V sebi.

Odneslo te je, Flo.

Odnesel sem se. Najtežje, kar sem nesel. Od tebe.
Sebe.

Srečko Križanec, Srecok

Haiku

z glavo pod roko
v megleno jutro stopa
utrujen kurent

Kratka zime 2017/18 po izboru uredništva

Senryu

Rano bujenje.
Gospodinjo preblisne.
Petelin v juhi.

Haiku

na blatni travi
objokan sneženi mož
zre v pomladni dan

Sama

daleč vstran
sva odmaknila dan
s prepletanjem rok
kvačkava uro
ki kaže le ta trenutek

Haiku

branje na travi
veter obrača liste
speči deklici

Alenka Mihorič, Modricvet

Zimska sestina

Preobtežena s snegom so drevesa,
nad poljem belim lačna vrana kroži.
Belina skriva kolovoz. Sledovi
neznanih bitij. Slišim le tišino
iz zimskih krošenj in premrle skorje.
Ustavi skoraj snežna me slepota.

Za majhnost mojo kriva ni slepota,
le veličina spečega drevesa,
ki v meglo skriva trde bele skorje.
Pogledam: sem kot nori pes, ki kroži,
lovim svoj rep in tulim na tišino,
za mano zavozlani so sledovi.

So v ničnost spremenili se sledovi,
zakrčil mraz je prste, a slepota
minila bo. Želela bom tišino.
Za družbo si izbrala bom drevesa
in veter za navdih, ki zvesto kroži,
na jezeru pretvez razbija skorje.

Mi tiha pesem lupi stare skorje,
odkrivajo samotni se sledovi
krvi, ki še po tankih venah kroži.
Obsodbe vredna je ljudi slepota.
Ne vidijo, ne slišijo drevesa,
zven strojev pa ubija mir, tišino.

Da misli zberem, rabim le tišino.
In rešim jedro iz pretrde skorje,
po zimi prebudim se kot drevesa.
Krč mine. Zdaj obračajo sledovi
v smer drugo. Le navidezna slepota
stoji, mirí, udarja ali kroži.

Odstre oblak se, jasna misel kroži
in takte narekuje za tišino.
Močnejša sem, ko končno se slepota
zave globine gub možganske skorje.
Porajajo se novih zgodb sledovi.
V pisavi braillovi. Šepet drevesa.

Vse kroži, se ponavlja. Izpod skorje
lovim tišino. Večni so sledovi.
Kam šla slepota je, vedò drevesa.

Pesem zime 2017/18 v formi po izboru uredništva

Hiša

Stara peč se ne ohlaja,
se orehi tam sušijo
za potico kot iz raja –
le ta *pridni* jo dobijo.

Mati mesijo testo že,
oče cepi zunaj drva,
a na oknih rdeče rože,
na pomlád jih zebe sprva.

Tukaj nič ni zamolčano,
vidijo vsi, kaj kdo dela.
Vse kot moka presejano,
da bo vel'ka noč vesela.

Na večer zbero se v hiši
stari in otroci zdravi;
vse pove se, vse se sliši
v mali njihovi trdnjavi.

Razen vsega, kar godilo
se za kamre je zidovi;
kaj je v tebi sne ubilo,
videli so le bogovi.

A če vztrajaš, morda z leti
tudi ti boš znala pēči,
v dobro mater dozoreti
in nadlogam let uteči.

Stara peč se ne ohlaja,
fir'nki so že zastrti.
Od peklá pa vse do raja,
vse od rojstva pa do smrti

iščješ tiste vonje stare
materine kamre, hiše,
čas pa s skrinje in omare
žalostne spomine briše.

Dolgo vroče poletje

živim polovico
mačke
in polovico
papirnate ptice

jeziki molčijo

na sliki
samo suh pesek
s sledmi

ne morem ubiti
nečesa
v svoji krvi

kakor kača
na drugi strani
poloble

se zvijam
vedno počasneje

in zebe me
že vnaprej

Vse najboljše, in še mnogo mrtvih ptic!

nikoli nisem kupovala
žag z vonjem po mleku
skisanih rož ali dlakavih jajc
ker za to nimam dovolj živcev
in sploh sem videla že preveč dreves
s sindromom gluhega gnezda
raje sem imela šiviljine škarjice
ali dedove izvijače
v trebuhu plastičnih lutk
lahko me odprijateljite ali izbrišete
s seznama sodoprstih kopitarjev
in vodenih okusov
naredite kar vas je volja
lastna vest mi bo sledila
pod odejo orumenelih besed
v obložene žile
kjer zlagam mozaike večnosti

Monolit

naj dvignem glavo
in tvegam
naj dvignem roko
in tvegam
naj dvignem glas
in tvegam

naj priznam drugačnost
ali se zlijem s hrbti sklonjenih
da ne bi obveljal
za izdajalca
ko me le ne bi šopali
venomer z isto drogo

preživeti na račun sebe
ostati neopazen
nikoli gugati čolna
srati v majhnem zaprtem prostoru
iz katerega ne uide najmanjši prdec
hvaliti odišavljena preddverja
naseliti rakaste misli v sanje

prepoznati režim
dajati predvidene odgovore
in ne postavljati vprašanj
kupovati in postati artikel na polici
prikimavati lažem

boli bolj

Milan Žniderič, Jošt Š.

Podpalubje

žulje imam
od vesla

na beli
samotni galeji
sem galjot
priklenjen
na prekletstvo
sanj

Pesem zime 2017/18 po izboru bralcev

brodnik tišine

drevesa rogovilijo v vetru nebo je daleč trave gomazijo
pred večerom tišina gledaš za obzorjem tleča preteklost
rad bi odprl besede lahko bi iskala prt čez sanje
počivava na odprti knjigi belo in črno pepelnate dlani
otroški klic iz daljave prebadanje krvaviš v dotik
ostarela molitev večernega zvona zamah časa kaplje
v kotu svila pajčevine zapreš okno zagrnjena tema
nekoč iz minulega razpolovljeno nekoč je pred tabo
prostor nosi dih suha vrtnica v vazi samota mize
črn trak na sliki v laseh počasi zasipaš oči
prebujam naju tiha
steciva

Haiku 57

tik pred večerom
na notnem črtovju žic
luna celinka

Srebrna

verjel sem
da babice umrejo
zato so gluhe
in jih šele nato
ko nehajo govoriti
pokopljejo
prej jih počesejo
in se pogovarjajo
z njihovimi lasmi
ker je srebrn lesk
dragocen
da se lahko
kasneje
v letih samote
in strahu
iz teme zazremo
v skriti sijaj

Paleta

kadar začnem verjeti
se vedno prebudim prosojen
zato prebivam nem
pod zaledenelo resničnostjo
da mi varuje
poganstvo svobode

med tišino ostajajo
le stare plasti iskanja
v katerih puščajo roke
odtis besed
ki se razpenjajo
v pajčevino strupa

ne lastim si
pretakanja časa
v gobavost hrepenenj
in vem da ni mogoče ničesar
narediti znova
v preročišču korenin

nad ukročeno strugo
je nebo že izpraznjeno
črne ptice gnezdiijo
v mojem telesu
ki postaja vabeč grob
ko se zrcalim na dno

samo za hip
še včasih pomislim
da bi lahko odšel
ne da bi se dotaknil
posušenih kapelj krvi
ki označujejo pot v vrnitev

in sanje ostajajo
neiztisnjene barve

MILAN ŽNIDERIČ, JOŠT Š.

black mirror

najdražjo
pesem
sem napisal
na svoj
bančni račun

nato sem
vsak dan
vstavil
svoje srce
v bankomat
in dvignil
nekaj verzov
zate

dokler
ni nastala
v mojih prsih
praznina
da se je
iz mojih dlani
usipal
le še pesek

in si me
zapustila

(in zato
je nastala
bančna luknja)

Pesem si podčrtana

Luka Benedičič, Mladi Pesnik

Quattro stagioni

*

V neki sferi
neke notranjščine
se razletijo kosci Sneguljčičinega
zrcala, ki so ti, v kosce,
ki niso ti.

*

Absolutno se razodeva
v neprekinjenem toku
napak,
ki režejo žile
ostreje in bolj neslišno
kot katerakoli
pesem.

*

Gibki ples odpira usta
svetovom, ki smo jih slutili,
da bi razločili
njihovo
nerazločljivost.

*

Ostajamo tam, kjer smo,
da ne bi s seboj nesli
tega, kar nismo
nikdar
uspeli postati.

Blueprints

Zadnjič sva se srečala pri igranju
taroka v mojih sanjah.
Gledala si me
in iz tebe je teklo mleko,
rasle so gore,
polnili so se oceani.
Čas, ki je skozi vso zgodovino
pustošil in ustrahoval,
se ti je pokoril, kot
bi ne videl več razloga
teči dalje
in se je slekel,
vase vtrl vonj po tebi
in se predal.

Ne vem, ali se bova še videla.

Premalokrat sem se razlil,
da bi predvidel relief
pokrajn, kamor se stekava,

a dovolj je misel, da možnost
obstaja. Da živi,
četudi umira. Da diha,
četudi počasi.

*Prosojnost luči, ponoči, tudi ko ni zvezd
ali ko ne svetijo (včasih svetijo črno).*

Zares spreten pisec je nekoč dejal,
puščava je moja vzmetnica
in nebo se slini nad mano kakor pes,
vesel, da je dočakal svojega lastnika.

Neskončnost mi gleda v oči.

Strmim nazaj, rad bi se ji približal
in razgalil. *Pozabil*
na nevzdržne razdalje med obronki
časa, kjer sem raztresen.
Toda neskončno približevanje
je že dotik,
neskončno razgaljevanje
je že golota.

Neskončno oddaljevanje ...

še ni distanca, ki je moja misel in molitev
ne bi mogli premostiti.

Kaja Bonča, Kaiiabonca

Upanje

Tih up, tam na obzorju
plamti mogočen plamen.
Kot tisočkrat doslej že
s pogledom ga ujamem.

Hlastno lastim si žarek,
ki kot otrok verjame –
da svet je čudovit,
brez ene trohe drame.

Ob zori prebudim se,
oko pohodi svet.
Že stotič ista slika
vrti se kot planet.

Ljudje molče hitijo
brez pisanega cilja.
Med njimi centimetri
in v glavah cela milja.

Neznanci se množijo,
obup kričé narašča.
Zavem se – na trenutke
še mene si prilašča.

KAJA BONČA, КАИABONCA

Nato zazrem se vase,
zabrišem hlad okolja ...
in zopet, bolj odločno (!),
odplavam do obzorja.

Brezno

z gozdnega roba

iskati senco
v okamnelem gozdu

med drevesi
kjer lajajo ptice
v steklenih krošnjah

zreti v biserne oči
košute
katere kovinski kožuh
se blešči v neurju mesečine

počepniti med gobane
pod okrvavljeno lipo
kjer se sova zaprede
v tanke lase večera

z gozdnega roba
zreti proti spomenikom
s pogledom slediti
obrisu živali
kako teče med grobovi
ki se odpirajo
kot konzerve sardin

če bi bile to nedeljo volitve

če bi bile to nedeljo volitve
bi šel v mesto
na tržnico
težkal bi zeljne glave
in pri Oti iz Cirkovcev
kupil kislo repo

če bi bile to nedeljo volitve
bi šel na kavo
v bife Pri konju
naročil bi si podaljšano z mlekom
in vanjo pomakal ingverjev piškot

če bi bil pri volji bi zavil tudi do britofa
ali pa v času obiskov v bolnico
pozdravit Marico ki je včeraj padla s kolesa
in so ji morali v desno nogo priviti titanove ploščice

če bi bile to nedeljo volitve
bi se zbudil nekje ob pol devetih
si oščetkal zobe se oprhal
in si prižgal cigareto

ampak

to nedeljo ne bo volitev
šel bom v mesto
na tržnico
težkal bom zeljne glave
in pri Oti iz Cirkovcev
bom kupil kislo repo

v žepu (te imam)

spet
me vračáš na začetek
med bliske in grome nevihte
med razpokane skale
in brbotajočo lavo

z vso silo misli me pahneš od sebe
da se vsebina razlije čez brezmadežno podobo

veva
sveža kri je najboljša

orjaški kačji pastirji obletavajo tvoje slutnje
žvepleni dež se vsuje na tvoj rod

grič golobic je zavil v zadušljivo meglo
med cedrami zagledaš presušene postave
ponudijo ti vodeno kavo
hlastoma piješ grenko tekočino jantarne barve

BREZNO

pravijo da
se potikaš po zemlji in sprehajaš po njej
od vekomaj

slišal sem
da
so pod oblaki petroglifi
ki zavijajo v veter tvoje ime

ko pobožam kamen
se mi skriješ v pest

lahko te dam v žep

Tamara Butala, Sandzakija

Pogrešanja hrepenenja hlepenja jemanja tavanja

Z vrelimi očesnimi zrkli
zateklimi vekami
izpadlimi trepalnicami
ukočeno čeljustjo
kovčkastim obrazom
sem se znašel na
istem mestu kot včeraj in lani
moja glava hodi kakšnih
deset metrov pred menoj
(čeprav imam v resnici slab občutek za razdaljo
no kadar ni prevelika)
pogreša hrepeni hlepi jemlje tava
za njo stopicam jaz
ves čas se ne morem otresti občutka
da sem tod že bil
občutka da me bo raztrgalo
na vse štiri smeri neba
ker nikakor ne vem kam grem
zato grem povsod
zato me nikjer ni
skril bi se v kuhinjski predal
v katerem je sedaj več prostora
saj so se po nekem čudnem naključju
vse žlice znašle v kopalnici
skril bi se v omaro
tudi tam bi gotovo

med vsemi luknjami v oblačilih
našel svoj prostor
skril bi se v prostor v sebi kjer je vest
ker sem (po odsotnosti njenih oglašanj)
sklenil da je nimam več
skril bi se v prazen prostor ki zadnje čase
nastaja kadar govorim
lahko bi se skrila v katerokoli steklenico
saj je do zdaj gotovo že prazna
a kaj ko
me bodo vedno našla
pogrešanja hrepenenja hlepenja jemanja tavanja
če prej ne ko bom spet
kozlal v umivalnik
in se kmalu zatem streznil

Koordinatni sistem

Bele daljice
ki ne bodo nikoli postale
premise
se vseeno pretvarjajo
da so vektorsko nekam usmerjene

redke izvejo za izhodišče
in vedno so nekatere bližje y kot x
nekatero se med seboj dotikajo in če so enako
usmerjene se podaljšajo
in postanejo bolj podobne premicam
a saj več
to so le
srečnice med daljicami

ostale daljice pa si
lahko še vedno rečejo
»vsaj nisem točka«

Poslije tebe

Končki obrvi so se mi povesili
moje veke postale težke
mežikam počasi
pred pogledom v isto višino pogledam dol
na sredino in šele nato gor
(tako kot George)
obraz mi je upadel do stopnje
kjer me ljudje sprašujejo
ali sem zelo bolan
oči so se mi potemnile tako
da me na ulici nihče več ne vpraša za vžigalnik
(ali cigareto ali uro ali avtobus ali če bom kupil Kralje)
žile na vratu so mi izstopile
in ostale kar tako
tako da ne morem skriti
(čeprav bi želel)
kako krčevito se trudim
preživeti še eno noč

vsako noč
poslije tebe

Polona Campolunghi Pegan, Mucamaca

Celjenje

Vse strme poti
prek ljubečih naročij
in okruškov njihovih ruševin
so le vračanje sebe
v svetlo belo sobo,
polno valovanja
sveže opranih zaves
in prihodnosti.

In bršljan,
prirašččen na stebre
okamnelih želja,
ni le nuja.
Vljudnost vesolja je,
ki četrt čez dvanajst
pokašljuje v znamenje,
da bo počasi treba oditi.

Nekoč bom čista
in moje roke in noge
in obraz in telo
bodo le zvedav pogled.

Nekoč se bom čudila,
vrnjena v tišino,
in bo mogoče tudi to,
o čemer nič več ne sanja
razbit kositrni vojak.

Razkošna turobnost jeseni

dolbe predore
do sivine zavedanja
vseh drobnih
od življenja odkrušenih koncev

razočaranje usahlega poletja
polzi po rdeče rumenih odtenkih
in skupaj z listi tlakuje pot
mirnim črnookim močeradam

nekoč sem znala peti psalme
tudi ob dnevih
ko so se pajčevine obešale
med doneče zvonove
in gmote zabuhlih oblakov

danes sem pajek brez doma
ostareli črni morilec sanj
lastnih praznogledih otrok

Privid

Gazim skozi prah starega podstrešja,
ki sem ga sanjala v dnevih,
ko sem izgubila svet,
v katerega bi lahko položila svoje drobne otroke.
Odstiram pajčevine z zgodb prejšnjih rodov,
zapisane v lesene sklede in njive
in grobove že odživetih življenj.

»Breze in hrasti in osameli macesni!
Je res zaman upati,
da ima pesem moč nad vetrovi?«

Med množico ploščatih obrazov
iščem Adama, da ga povprašam,
v katero smer se je odpravil Bog,
potem ko je v raji ostal sam –
brez bitja, ustvarjenega po njegovi podobi.

Poglej, srce!

V tej stari, težki utripajoči skrinji
odmikam ponošene kostume,
lasulje, maske in posušene zaveze,
da najdem kompas.

Morda nama pokaže smer neba,
kjer se bo zdaj zdaj začel dan,
ki mu niso pozabili prišiti jutra.

Andreja Cvetko, Arabela

Centrifuga

Ožela sem sanje,
da bi plapolale kot zastava v vetru.
Ti pa si le zdolgočaseno gledal,
kako se cedi od njih.

Obala tvojih valovanj

Spomin se je še držal kože,
bil je topel, vabeč,
da bi ga lahko zlizala.
Lahko bi enostavno pojedla vso slanost,
ki se je nabrala z leti.
Stisnem se k njemu,
ki sestradano buta ob moje obale.
Z vsakim gibom sem bližje koncu svojega sveta
a tisti drugi, bleščeči svet
mi vsakič znova zdrsne ob boku
in se raztrešči na skalah.

Duh iz steklenice

V plamen ujeta misel
kriči iz globin potegnjenih sanj.
Tam se duša prepleta z duhom iz steklenice.
V objemu iztegnjenih želja
se sreča ljubezen s trpljenjem.
Ples, ki ga vodi želja
po razkošni izpolnitvi,
ki v danem trenutku postane neizbežen cilj.
V vrtincu neobstoječega
ujamem čisto misel – ljubezen.
Želja po bližini, ki vrti svet v krogu večnosti,
v kateri obstajam.
V sladkosti omame se zagrizem v mehke,
hlepeče ustnice,
ki s svojo milino srkajo sokove
iz nepojasnjenih globin bistva.
Trepetam pod blago roko,
ki drhti v pričakovanju prvega valovanja.
Ujamem trenutek, ko vse preneha obstajati,
ko se enostavno razblinim od lepega ...
in potem ...
zaspim v mehkobni toploti naročja
in mi je vseeno, ali se še kdaj zbudim.

Valerija Čerič, Filia

Takšna sem, mama

Vem, mama.

Še se sprašuješ, od kod sem se vzela?

Daleč nazaj razmetavaš spomine.

Ne najdeš predala, v katerega bi me namestila.

Čudno je, mama.

Bila sem doma, kjer nikoli nisem imela doma.

Nekje, kjer je blato vrednejše od zlata.

Razumela sem znake, ki me jih nisi učila,

slišala klice, ki so mi upognili kolena.

Jokala sem, mama.

Ne iz strahu.

Jokala sem od spoznanja.

Zaprtyh oči sem izzivala korake.

Da se prepričam.

Nikjer nisem stopala tako samozavestno.

Še danes ne razumeš, mama.

Nekoč ste me določili za Jezusovo nevesto.

V moje celice so bili vgravirani drugi bogovi.

Bilo mi je vkodirano današnje poslanstvo.

Zapisujejo nas geni.

Veliko generacij lahko izpustijo.

Ne predalčkaj me, mama.

Potovanje je dolgo.

Transformacija

postajam sopotnica zrelemu jutru
vetru pometaču prepuščam nočne podobe
prste nastavljam soncu
ponoči so vztrajno zapirali mrtve oči
(uporno so se dvigale veke
razkrivale zenice
magičnega povleka na družno potovanje)

obstojim nasproti slečenih platan
veter jim je potrgal mogočne liste
kolono avtomobilov spreminjam
v indijanske šamane
izpod stopal beži drobčča jesen
totem sem
v ponorelem vrtincu bizarnega plesa

postala bi Dorothy
skupaj z listjem predana vetru
odložena na cvetoče poljane dežele Oz
uspavana v pozabo

Strohnela lestev

To jutro je škrlatna koprena
zaklepam vrata
med stenami imam prisluhe tvojega smeha
vsi predmeti so prividi tvoje golote

Odhajam med skalne vršace
to je dan ko bom pustil planike
ne bom plašil gamsov
rad bi spremljal le orlov prelet

Med molčeče kamne polagam spomine
pazljivo premikam stopala
nočem prožiti plazov
vsiljivec sem v rajskem vrtu

Nocoj so zvezde skrite očem
nad tabernakljem tvojih drobtin
prekrižam roke
v lestev med nama si naselila termite

V naročju čutim praznino
zame si zbežala med nedotakljive
prepuščam te varstvu narisanih metuljev
pospravljenih v skriti predal

Od tam ne bodo nikdar odleteli

Dare Gozdnikar

Vegebog

suvaš
v neko meso
to meso
rodi meso
potem
meso raste
hoče meso
dobi meso
vse več mesa
želi še več mesa
mesa zaenkrat
ne primanjkuje
sčasoma
meso spregovori
zlogi mesa
se zlagajo
v mesne
narezke medmetov
meso je veselo
meso joka
v luknjo
se vstavi meso
meso prežvekuje
meso
v meseno gmoto
meso

se zasiti mesa
meso žalostno
roka mesa tolaži
meso potolaženo
meso sprašuje
vmesna vprašanja
odgovori mesa
mestoma
mesečina krvavi
mesa strah
trese meso
pogleduje za mesom
zgoni meso
jé meso
ga gnete
liže žre
meso vzneseno
veselje mesa
zmanjka mesa
meso išče
meso
najde se meso
meso se
veseli mesa
veselica mesa
skače meso
masa mesa
nagrmadena
meso se kuri
peče se
meso vroče
se sprehaja

del mesa
se vrže
na oko
oko je meso
meso vidi
meso ve
meso hoče
meso mora
môra mesa
zgnije
izginja meso
police polne
mesa
klavnice prazne
porazen okus mesa
pravo meso
imitira meso
nadmestek
mesa
mama
oče
otrok
mesek
topli mesek
pesek v oči
meso kriči
meso boli
meso toži
išče pravico
v hlevu meso
prijazno meso
meso daje

meso živi
meso dela
meso srečno
ljubezni mesa
razprodaja
meso gradi
izgubi maso
krčevito zakrkne
obstane
na mestu
hodi čez meso
meso tlakuje
pot mesa
skozi meso
do mesa
želodec je meso
poje meso
meso ponikne
prebavi meso
meso izgine
meso gre
čez mejo
meje mesa
zidovi mesa
trume mesnih
meso ubija
meso oživlja
meso ljubi
reže meso
deli mesa
se pritožujejo
nad mastnimi

izdelki mesa
masti
se meso
z mesom
medtem
ko išče brezmesnega
boga

Asteroidni pas

kamni
s srcem
starejšim
kot Zemlja
valijo težke misli

na oknu
Osončja
potrkavajo
na vest Galaksije

z enim samim
nedokončanim utripom
tipajo v prvi nihaj vesolja

Nezmnožnost

Na ramenih očetov
pogledujemo čez ograje prepovedanih dni.

Za ograjo svet,
obdan z morji, ki ližejo zemljo v svobodo.

Mati te izpljune le zato,
da se lahko vračaš v pristanišča núj.

Vsak drobec časa
se kruši neskončno, če ga ne podoživiš prostorno.

Predaja je nujna v vsaki vojni miru
in poraz je nenaden blagoslov duše.

Na dlani je zarisan zemljevid korakov.
V ustih se mastijo odmevi prihodnosti.

Želodec požira
in se še bolj napihuje,
kadar je popolnoma izstradan.

V očesu gorijo smisli minljivega.
Uho prisluškuje nagovoru veselja.

V mislih spijo črne luknje spomina.

Veter nič noče,
ve, kam ne moremo.

Rok Horžen

Faktor RH

Pa kje si še videl elektrotehnika pesnika.

Brez zveze. Ne ga lomit.

39-letni apatični samec

bivam v hiši skupaj z mamo

in grozim s selitvijo.

Imam svoje nadstropje, zagamano službo, avto,

kopalnico, perem in kuham si sam,

zelo redko se vidiva, vsak ima svoje ibunge ... Bravo,

deklamator. Srednja patetika tuhta na ležalniku in žveči

črne olive.

Kot opažaš, posedujem boren besedni zaklad

in šibke misli.

Premalo berem,

zadnje čase nimam uspeha, z ženskami

in na sploh ne zdržim.

Imam se za bad boya, kmalu bom 40,

zato si me trčil po pički. Pravilno.

Kriza srednjih let, mi je servirala na prvem srečanju –

ena dojemljiva, lucidna ptica iz gnezda.

Še malo čivkala in nato odletela.

Všeč mi je bila.

Upam, da jo bom lahko pustil pri miru.

Sum

Enkrat popoldne,
proti večeru v mraku,
ko se poležeta prah in vročina,
se bo videlo, kdaj si začel
in kaj si naredil.
Roke imaš hrapave,
misli izmozgane,
truplo dehidrirano do zadnje kaplje.
Umazane rjave kaplje.
Trgaš dalje.
Ti nisi v fazoni za védenje,
nimaš pravice
in ne znaš odločit:
dovolj bo ... za danes.

Kontejner

Gmoto staromodne strokovne literature,
zvezane z vrvico v trdno kocko,
v krožnem loku vržeš pred vrata studia
in pristane direktno v kotu med stenami.
Škloc.

Boš videl, kaj se bo zgodilo,
naj leži tam.

Usedeš se za razmetano mizo načrtov,
natančnih planov, arhitekturnih idej itd.
ter jih skrbno urejaš pozno v noč.

Proti jutru vstaneš, odpreš vrata pisarne
in jih togotno zaloputneš.

Je rekla, da se bo javila,
bi jo lepo vprašal,
ali osnovnošolci sploh še zbirajo star papir za
reciklažo.

Vrneš se na delovno mesto,
odgrizneš špico geotrikotnika – enakokrakega,
jokajočega,
nekdaj trioglatega, zabuhlega, okroglega,
obtožujočega,
takšnega, jebešvseskupaj kakšnega –
in jo pogoltneš.

Nuša Ilovar

Spomini

Lovim in hlastam za njimi.
Obešam jih na nitke misli
kakor okraske
na božično drevesce.
Če se kateri stre in razblini,
lahko v meni nastane nova zarezka,
nov prostor.

Presegajo ceno brušenih diamantov
in čistega zlata.
Čez leta bodo
v neki samotni sobici
pomenili dih,
brez katerega ne gre,
in dajali blagi občutek,
da sem še v objemu preteklosti.

Ponos

Vsak spodrsrljaj te ponovno dvigne
čez ostri rob strehe,
pripet na žlebove,
pokapljane z dežnimi kapljami,
ki se rjasto zažirajo vse globlje,
kakor je z bolečino
pokapljano tvoje telo.
Ti pa, dvignjena nad vse to,
netipično gledaš dol.
Tal se sploh ne dotakneš,
čepav bi morala z lizanjem ran
pobirati skupaj delčke razbolelega telesa
in si z ravno prav ohlajenim brendijem
splakniti priokus spodrsrljaja.

Jasna Janež, Rožmarin

Glagoli življenja II

Razliti se
v medprostorje časa.
Biti
lupina telesa.
Drseti
v pore sonca.
Razsrediščiti
sredico ljubezni.
Doseči
trepalnice vesolja.
Zrahljati
izbokline pozabljenih spominov.
Izluščiti
meje absolutnega.
Potopiti se
globoko v breztežnost.
Brbotati
v mehurčku samosti.
Grebsti
po svojem drobovju.
Izrekati
v neskončno.

Belo

Beli kosmi drsijo po oknu.
Čez cesto je prilepljena ledena ploskev,
pod katero škripajo koraki.
Snežne sipine se pnejo po
bregovih.
Z dreves se posipajo vlažne
mrvice.
Sončni žarki pljuskujejo
na otroške obraze.

Krik iz bron

Jezik razpada v pesek.
Žile se razlivajo. Sekaš trakove svetlobe,
ki padajo po tilniku.
V tvoje pokrajine se naseljujejo mravlje
in si pletejo gnezda.
Rad bi jih zmečkal, a tvoje roke so posušene.
Poslušaj krik v zdrobljenem telesu,
moraš obležati v črnini.
Sam sebe ukrasti jutru,
prerezati grlo. Se zrasti s prostorom,
pasti navznoter, namesto zraka
dihati prhko kri.

Iz 3,47-kilogramske žare, ki je stala 56,99 EUR
(mnogo preveč za tvojo dušo),
te stresejo v wc.

Matjaž Jarc, Maatjazh

Mati

Ko včasih me Zemlja zelo zaskrbljeno pogleda,
tako kot bi gledala mati otroka,
vsa slana od večnega joka,
ki jo razjeda,
narahlo vzdrhti in zastoka ...
Mogoče tolaži jo misel globoka,
da sem samo motnja v zakonih vesoljnega reda.

Bogato me je obdarila s sadovi narave,
me z vodo pojila in z ognjem bodrila,
podila je nore ideje
iz moje glave ...
Še danes me boža in greje,
čprav je že marsikaj ugotovila
in ve, da sem zrno, zgubljeno v širjavah puščave.

Prihaja trenutek, ko spet me v naročje bo vzela;
pod srcem kamnitim jo žgala bo rana,
ko zrno bo v prah razdrobila,
magmo zavrela ...
Sinjina se bo pordečila,
ko mati bo bruhnila kal iz vulkana,
z razburkanim morjem bo novo življenje spočela.

Daleč, daleč

večerno sonce me je zaslepilo
ko tiha in božansko bela
s prstjo si se pokrila
pod gomilo
pa si razprla krila
in daleč, daleč odletela
kot da je tukaj vse minilo

Svetli prepad

Nad mestom se siva mègla kadi
svetilke brlijo iz goste noči
sestradane vrane kričijo z dreves
vreščijo, podijo mrtvake na ples

v vijoličnem plašču zlato telo
z žezlom prebada oblačno nebo
na črni kobili skoz mesto vihra
divjá, pod kopiti se vžigajo tla

za njim se temačne sence podé
v temí se bleščijo nevidni zobje
ljudje so se skrili, živali ušle
in vse je obstalo, umolknilo vse

le jaz sem se, ščurek, v mesto podal
le name skočila je črna žival
s kopitom na hrbet, da me pomečka
tedaj pa oba sva se ugreznila v tla

in padava v žarke, v svetli prepad
se spomniš, prav tja, kjer imel sem te rad
ko bil sem še človek, in ne kot v tem snu
le ščurek naiven, pijan od strahu

Andrejka Jereb, Andrejka

Konj

Topot kopit v daljavi.
Nema radovednost.
Sapa vzajemnega nemira.

Sneta sem s trnja šipka.
Posmukanje draži konju nozdrvi.
Naj hrza, krca z repom,
razbija zrak –
mar mi je,
naj pridrvi s trničevja
in udarja do globin vodnjaka,
kamor naslonjenih korenin
nagibam steblo –
mar mi bo.
Ljubiti hočem
njegov kas in rod.
S pisalom v roki
potoniti do globin
njegovega plemena.

Goska v ponvi

Moji komolci so moknati.
Presejala sem celo okuse.
V ustih svinec.
V ponvi goska.
Ti cmokaš omako.
Goska v ponvi stiska rebra.
Meni jih stiska grenkoba.
Če bi bila gos živa,
bi me gotovo brcnila.
V omako bi me potunkala,
ki jo srebaš.
In dolgo dušila pod pokrovom,
medtem ko bi jaz sanjala krepcilno juho.
Dvomim, da bi s tem postopkom
skrajšala pripravo jedi.
Ti bi se zmrdoval od lakote.
Itak ne razumeš,
da ne gre le za serviranje jedi.
Molčiš.
Za teksturo kosila ne tebi ne goski ni mar.

Dvignem pokrov –
sama si moram naravnati rebra.

Oporišče

Ko bi se mogla izteči iz močvirne pokrajine
in slišati zmagoslavne zvoke,
ki bi prihajali iz tvojih skodranih misli,
bi se nahranila kakor Chaucerjevi
božjepotniki, ki so si poiskali oporišče
pod plahto besedišča.
Kakor samostanski bratje bi spala ob tebi.
Se odpočila na tvojih inicialkah,
kot so to storili perzijski modreci
na begu pred Mongoli.
Tako pa te prepuščam na milost in nemilost
ograjam časa in žičnim preprekam.
Morda je tako prav,
morda se utrdiš, če te pokličem,
pesem.

Branka Kamenšek, Branka

Senryu

v vsakdanjem jutru
wc školjka lepo požira
dnevne novice

V spomin

Spoštljivo mi drsi roka po skorji
nedavno podrtega drevesa.
Skozi prste pronica
čistost njegove nedolžnosti,
ki jo vdihnem kot meditativno svetlobo
vse do srca in potem še naprej
do vsake celice telesa.
Izdihnem tišino in jo obesim
na povešene veje.

Prizmat 4

V enaka jutra črni mož cvetove
s tresočo roko v temo daje;
pogledov, vedno skritih
med mahove,
vseh črk, v zlato ulitih,
ne bere več. Ne misli, kdaj je
prehodil pot čez njune vse mostove.

Iz vetra hladnega spomin zaveje,
iz rož naenkrat vonj izgine.
Na belem pesku senca
dela meje
od zvezdnega lestenca
do črk, ki hranijo spomine.
Še vedno v sebi prazna leta šteje.

Aleksandra Kocmut – Kerstin

NICK: Brod

V gluhi noči nekaj škrt.
Plahte sanj se razprostro,
saj mozilla je odprta
kot zveličano nebo.

Prideš? – Rada ... – V avto sedi,
stisni gas in že boš tu.
Google translate, ti prevedi:
I can't come, but I love you.

Ker ne morem, tu je slika,
če me ljubiš, mi povej,
če dovolj sem lepa, vitka,
in če nisem, me ne glej.

Lepa, krasna, pa si mama,
praviš, hčerko da imaš?
A sicer si pa kar sama?
A da se na vse spoznaš?

To je super, prava mačka
zase poskrbeti zna,
moškemu ni več igračka
pa še internet ima.

Moje srčece mamljivo,
komaj čakam tisti dan,
ko se srečava še v živo.
Smajli, s srčki ves obdan.

In medtem ko se možgani
ljubice mehčajo v čmok,
ko s tipkovnico, v pižami,
mastnih las, tresočih rok

se zapleta v mrežne vabe
in jo nosi spletni tok,
slika nje – te nage babe –
se pripenja v google talk,

slika hčerke modrooke
že leti v pe pika kom,
v računalnik pa razpoke
tolče ji trojanski konj.

V gluhi noči nekaj škrta.
Tu in tam in vsepovsod
čoln je prazen, vesla strta
in brodnik postal je bog.

Kerubina

Pijem veliko kave.
Sanjam dosti sanj.
Večinoma v drobtinah.
Brez rumenjaka in soli.
Dodajam kurkumo v vse,
ker baje preprečuje demenco.
Razen v kavo.
Delam. Trepetam. Za kruh,
se reče. A brez kruha še gre.
Brez mleka že težje.
Krompirja. Za srečo.
Mesa. Za mesenost.
Potiskam skrbi vase,
one tiščijo ven,
cunje mi niso več prav.
V podobah, zvokih in slikah
iščem lepoto, jokam, ko je ni,
jokam, kadar je.
V prsih, drobu in glavi gostim
spolzko nevrnsko trakuljo.
Vrtim se na njeni sulici
kot orjaški kebab.
Vsak dan si desetkrat povem,
da je v redu, da sem v redu,
vsak dan me je strah.
Na moje zakaje so prišli
črni kerubi ... ker ... ubi ...
... ti pomagajo.
Komaj še kaj napišem.

Pred spanjem se delam, da me ni.
In potem me res ni. Nekaj ur.
Lepi so, ti časi
neobstajanja. Dokler spet
ne zadiši kava in je spet
treba delati, se je treba
delati, da si.

Duša, postrežno

Ne vem natančno, kdaj
sem se ločila od svoje duše.
Najbrž je bilo med eno od diet,
saj sem se potem počutila
mного lažja. In lažje
je bilo na istem krožniku
drseti dalje skozi brezkraino
skraino snov, verjeti v premik,
verjeti, da gre brez goriva.
Čez mnogo mnogo časa
sem opazila, da leti proč,
vse dlje v krajišče navidezne osi,
krožnik. Z dušo. Jaz pa stojim
v srcu gibanja, nepremična, brezlična,
in padam.

Breda Konjar, Koni

Senryu

presoljena jed –
v zasoljen račun kapne
sočna kletvica

S pogledom (*prizmat*)

S pogledom se sprehodim po prostoru,
da bi v spomin ujela slike
človeške domišljije
v čudnem stvoru,
prepolnem apatije
za vse, kar vredno je odlike
kot vzoren vozni red na kolodvoru.

Zabloda v mislih se s prostorom zlije.
Nevidna roka grabi sence,
ki rišejo podobe
utopije,
zamisli čudne, grobe.
Brez ene same reference
so vpete v stanje čiste polomije.

Marija Kranjec, Triglav

Haiku 29

leseno polkno –
s tankimi prsti igra
burja na harfo

Haiku 47

skeleti čolnov –
v zapuščeni marini
ribe med rebri

Haiku 71

med belino skal
ožigajo poglede
plameni ruja

Haiku 88

deževne kaplje
skupaj z mojim pogledom
drsijo v prazno

Glosa za Bredo

**Bog, kakšna danes je manira,
da prav nihče se ne ozira
na strah hromeč in prazno skledo!
Kaj ni nikomur mar za Bredo?**

Nazaj prišla je tista vera,
da tvoja je prav vsaka bera,
čeprav jo vzameš nelegalno,
ukradeš, prisvojiš banalno;
saj ni predpisana ti mera.
Vsak zase ropa in nabira,
se na nikogar ne ozira,
se malha zdi ti vedno prazna;
in misel ta je prav porazna:
Bog, kakšna danes je manira!

Bitcoin je scena! Taka slika,
da marsikoga močno mika,
rudariš, koplješ, se nasmihaš,
sam sebi na svoj ego pihaš.
In k vragu tvoja gre omika.
Ni mar ti, da te vsak prezira
in da prijateljstvo umira,
dovoliš si peklenške sanje,
prešine v hipu te spoznanje,
da prav nihče se ne ozira.

Stoji ob gmajni hiša stara,
a v njej ni nič, le bedna šara,
sesuta streha je nad glavo;
a v kuhinji ognjišče pravo!
Za dom se trudi mama Mara.
neguje malo, bolno Bredo,
s težavo premaguje bedo,
si včasih lepe misli riše,
da v srcu misel si izbriše
na strah hromeč in prazno skledo.

Finančne štorije brstijo,
pohlepne sline se cedijo,
fantomski kvazistrokovnjaki
in vsi priskledniški bedaki
kot žabe v mlaki se mrestijo.
Nihče od njih se še z besedo
ne zmeni za dekletce blede
in ne za Tinčka, Vala, Luco,
še manj za Murija in muco.
Kaj ni nikomur mar za Bredo?

Samo Kreutz, Albin

Haiku 74

Mestna tržnica.
S češnjami vred si kupim
mavrico v kapljah.

Haiku 75

Močan jek zvonov.
Pri cerkvi nagneteno
zgolj padlo listje.

Stezanja

Že zarana so se v drobnikave pokrajine
ptic, dreves in trave
zasejale temne, okorne sence.

Pred nekaj trenutki zgolj obrobne hiše
so prerasle prav vse.

Sleherna od njih zdaj globoko v sebi pestuje
spet čisto novo mnogobarvje
in drugo sonce.

Kajti za zavesami tega zgodnjega dopoldneva
se skoraj nič več ne skriva.

Samo še morebiti popolna odtegnitev neba.

Izpuhtitve

S soncem na sredi hrbta
se klatiš po svetu, zvrhano polnem odmeva.

Ko pa ti vzide mesec
med latniki zob,
lahko končno hlastno odvržeš

svoj tovor

in skupaj z njim še mesta, ki si jih obiskal čez dan,
ter sobane, kjer si prenočeval.

Šele takrat se zalotiš, da se vseskozi vprašuješ,
morda že nekam otopelo,
kam, za vraga, so izginili tako hitro –

prav vsi ljudje.

Matej Krevs

Duhovna tema

Ko skozi rodno vas grem kdaj ob uri,
ko sonce zdavnaj je zašlo za hrib
in molk in mir že vladata naturi
in človek – sovaščan, poln praznih brig,

še v snu gradi, podira, načrtuje,
ves poten za dobičkom se peha,
tedaj ko mesec zvezdam prisluškuje
in le tatjé, ljubimci so brez sna,

takrat roj črnih misli me napade,
kot besi, ki jih je poslal sam vrag,
in kjer je pot, mi slikajo prepade

in cesto tam, kjer brezno je in mrak,
da se na ravnem kot pijan spotikam
in v temi tej kdaj kot otrok zahlipam.

Predraga, ne poznam ...

Predraga, ne poznam sveta dovolj,
da znal bi varno, brez težav živeti,
a tudi ti si del sveta, tvoj spol
me mika, toda skušaj razumeti,

da strah me je odkrito govoriti
s teboj, ko se s prijatelji zabavaš;
smejiš se z njimi, njih pač odobravaš,
le meni skušaš čustva zatajiti.

Saj videl sem sinoči tvoj pogled,
v odsevu šipe sem ujel ga bežno,
ko vame si skrivaj oči uprla,

zasanjano, za hip si se zazrla,
samo za hip, a pomnil ga bom nežno
do konca dni kot lep, iskreč komet.

Mazepa

Na konja zvezan, nag, rjovel
 Mazepa je nad rablje svoje,
 zgolj salvo smeha je požel,
 tedaj pa: švrk! glej, bič zapoje
 in konj, splašen, poskoči v dir,
 kot bi podil ga sam hudir,
 spusti se, iskre izpod nog
 se krešejo vsenaokrog
 in ogenj šviga iz nozdrvi,
 tak zdrvi po trhli brvi
 čez usahli potok v gozd,
 dviga prah za njim se gost ...

Bežijo mimo hoste, mesta,
 doline, jezera, goré,
 nad njima vranov jata zvesta
 in sonce, ki nenehno žge,
 da znoj obliva ju krvavi,
 ki se cedi po stepni travi,
 in žeja muči ju in glad,
 Mazepa bi zakričal rad,
 da s krikom konja bi ustavil,
 a usta suha so preveč,
 v tej pušči pa je čudež pravi,
 če kdaj zapade dež; nič več
 ne skuša konja pokoriti,
 zdaj druga skrb mu gloda um:
 kako se krokarjev znebiti,
 ki že narašča jim pogum,

da letajo vse niže, niže,
ah, venomer so bliže, bliže,
s kljuni ostrimi zdaj, zdaj
bodo mu obraz skljuvali
in iztaknili oči!
Že ju trop volkov sledi
(ali pa so to šakali),
lačnih, eh, od bogve kdaj!
Mar bo takšen konec vzal,
tu na tujem grob imel
v zveri divji in preteči?
Noč bo kmalu! Joj, grozeči
gobci bližajo se naglo,
čuj, skovir (to Smrt je z ragljo)
se oglasil je v daljavi,
medved zarohnel v goščavi;
zdaj na koncu sta poti –
brezno, glej, pred njima ždi!
Za trenutek konj obstal je
na pečini, spodaj reka
besno skoz kanjon odteka,
pa se dol v prepad pognal je ...

Bila je noč že, ščip sijoči
gladino reke je srebril,
kar zbor deklet čez most pojoči
domov se vračal je od njiv,
ko zadnja izmed njih obstala
je sredi mosta brez besed,
tam spodaj nekaj je zaznala,
v temi na bregu spet in spet
svetlika dvoje se oči,

kaj to je, zvedeti želi,
pa stopi k vodi, o moj bog!
na mrtvem konju mlad mrtvak
leži ves gol, prevrnjen vznak,
privezan je na konjski bok,
se zdi, iz ust mu teče kri ...
Tedaj pa mrtvec oživi,
mu v prsih nekaj zaječi,
da vrlo se dekile splaši,
od groze je kot ukopana,
za roko zgrabi jo, rekoč:
Povej mi, angel, duh, Morana,
sem živ še ali večna noč
me zagrnila je in spim?
Živiš, dahne dekile in strah
votli jo in tesnoba z njim.
A kje sem, to povej mi, ah ...
Že čuti, da ga smrt zmaguje ...
Ta reka San se imenuje
in ta ravnina – Ukrajina.
Tedaj se v duši mu zjasni,
iz ust poslednji dih spusti,
besedo zadnjo: domovina.

Urša Majcen

Strah

sedi nasproti tebe in te čaka.
Da se drobna bitja živčnosti končno
nasitijo z mesom tvojega želodca.
Da izustiš, kar si prišel zamolčat.

Bik si. Velik in črn.
Pa ne znaš rjoveti, zato umiraš v tišini.
Mnogo prehitro.

Sediš na terasi z razgledom na Ljubljanski grad
in kadiš jutranjo meglo, ki ostaja od večera.
Pišeš nesmisle, kadar jih še zmoreš ujeti.
Zavrgel si tudi zadnjo možnost za uspeh.

Izogibaš se misli o skoku,
saj zagotovo spet pride
kasneje.

Lahko sem deklica

Lahko sem človek.

Človeček.

Ali pa možiček, če vam je to ljubše.

Če želite, sem lahko še manjša,

kakor deklica,

dekletce.

Lahko sem tako majhna, da sem že skoraj prozorna

in se skrijem v Stupičevem avtoportretu,

v vsej tisti svetlobi obrisana zgolj s črtami.

In mislimi.

In vso tisto osebno simboliko ...

Da se potem sprehajam čez platna

in skačem po mizi z igračkami,

dokler mi ne rečete, da sem premajhna za to veliko

galerijo

in prevelika, da bi se igrala,

da tu nimam kaj iskati,

vsaj ne taka.

In vam odvrnem, da tu nima ničesar iskati nihče.

Razen avtorjev, mogoče.

A ti so preveliki za to prazno galerijo.

Poleg tega jih je zadnje čase precej težko najti,

vam odvrnem.

Nikogar ni, ki bi si v tem stoletju upal prevzeti

odgovornost za lepoto.

Drugi jezik

Ugnezdila se bom v tvojem objemu
in pozabila na svoje napake,
svet naj se kar podre
in pozabi slovnična pravila.

Ugnezdila se bom v tvojem objemu
in ti pustila, da mi podariš prihodnost,
naj narodi kar umirajo,
dokler živi dvojina.

Ugnezdila se bom v tvojem objemu,
brez pomena med vrsticami,
naj ga književniki kar iščejo,
na tej celini ga ne bodo našli.

Ugnezdila se bom v tvojem objemu
in zaspala varna,
saj je vseeno, v katerem jeziku,
tako ali tako vsi opisujejo isto življenje.

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Midva II (*rubai*)

Zbledel med nama je pomen dvojine,
razmaknjene so najine bližine.
Kako zareže misel in spoznanje,
da jutra najina so brez topline.

Odgovori med nama so poznani,
le odrgnine časa so na dlani.
Ah, tvoj smehljaj se zlomil je na licu,
prikrit okus grenkobe tli v osami.

Končna točka (*rubai*)

Vsak dan razmik med nama se zožuje,
tvoj mrzli se objem mi približuje.
Da daleč si, je vizualna zmota,
poljubnih kart usode mi zmanjkuje.

Od nekdanj si nevidna spremljevalka,
za mojim hrptom si zasledovalka.
Da se zgrešiva, ni se treba bati.
V objemu črnem bom nemočna talka.

Brez pozlate

Zapisani na skalnat grob prerani
brez olepšave in pozlate
besedi dve v siv kamen
sta vklesani
spomina žgoči pramen
obujata mi misel nate
na drzni cvet uvel v usode dlani.

Tomaž Mahkovic

Haiku 112

ljubljsko barje
vrane naskakujejo
vegast kozolec

Haiku 236

pobočje hriba
kaskaden lesket sonca
drvi v dolino

Haiku 132

slok cevast dimnik
opustele tovarne
snifa chemtraile

Evolucijska

levi so
kralji živali

desni pa dvomijo
v darvinizem

S stene časa

Prereševamo leta, mesece, tedne, dneve, ure,
minute, sekunde, stotinke in tisočinke sekund.

Goltajoč dražeje, ki podaljšujejo življenjsko srečo,
vsak v svoji špranji vestno seciramo čas, oddaljeni od

radosti bivanja in samih sebe, nestrpno sestavljajoč statistike
in analitično preučujoč povprečja neznatnih hitrosti obnamcev.

Zamenjujoč odgovornost z resnostjo, rešujemo
šest- in večdimenzionalno časovno križanko,

vsak na svoji enodimenzionalni ploskvi, ki jo skrbno hranimo
v naročju ali pod pazduho, tudi za hrbtom in še kje,

da bi ne prišla komu drugemu bližnjemu v roke, da nam je
kdorkoli že ne ukrivi, da nam kdo ne ukrade dragocenega časa
z nje,

da ga ne uniči ali da si ga ne vtakne v svojo, sebi lastno
linearnost,
ki štrli iz (nam ne več zaznavne) cikličnosti v gobec dolgočasje

in naveličanosti, zabeljena z apatično depresivnostjo. In tako se
vsak zase poširamo v kropu brezčasje, da bi se kratkočasili do
smrti,

vse bolj in bolj podobni zakrknjenim
na volovsko oko ocvrtim jajcem.

Milan Novak

Tisti ki nismo prvič tukaj

Dolga kolona nas je
Pogosto stojimo
se spet premaknemo
spet stojimo
Kolona potuje
medtem pa se vesolje vrti
Ne sprašujem se več
ali smo povezani z njim
Pogosto kdo izgubi potrpljenje
požene se naprej
izgine v oblaku prahu
Ne rečemo nič
vsak ima svoj ritem
Tisti ki nismo prvič tukaj
vemo
da je le ena kolona
en cilj
ena pot
in ni pomembno koliko časa
potrebuješ do konca ampak
koliko ptic si videl na poti
Zato tisti ki nismo prvič tukaj
raje potujemo počasi
in smo budni

Brezšumno

Lastovice postajajo plašne
Hladna rosa lega na perje
Nestrpnost valovi
skozi vrste čepečih na žicah
Vzletajo
kot bi podile občutek hladu
ki seda nanje
zakrožijo
zarišejo nekaj vijug
v napetost zgoščenega zraka
in sedejo nazaj
na eno od praznih mest
a le za trenutek
Potresejo s krili
se nemirno ozrejo okrog
in spet poletijo
Mraz ki ga čutijo v kljunih
vsako noč globlje
prodre vanje
brezšumno
kot so brezšumne vse krajše krivulje
kot so brezšumni utripi
gladkega črnega perja
Nežno in krhko je
svilnato na dotik
in prožno ko ga nopenja življenje
Megle se razpredajo čez jutra
kot podgobje skozi humus
vase srkajo toploto

življenje ki greje lastovice postaja šibko
s hladno vlažnostjo se dotika
ostrih drznih linij in
s srhom vztrepetajo
Nemirne so in plašne
Neslišno bodo
morda že jutri
zdrsele s tega neba

Danes ne bo pouka

prvi svit in
s krvjo obarvani nizki oblaki
zjutraj vsi zamujamo
hitimo
v prepočasnih kolonah
tekamo čez
prešibko osvetljene prehode

in nekje gre po zlu

jutranji mrak prebadajo
modri bliski
na prehodu za pešce leži
z belo plahto
prekrito telo

danes ne bo pouka
ugotavljajo široko razprte
otroške oči mimoidočih
ko prepoznajo
razsuto žensko torbico

Irena Pajnik Beguš, Pi – irena p.

Lovci

Zmedena si
ker ne veš kako se pariyo pingvini
zdavnaj so prenehali leteti
ne vedo za mehkoobo oblakov
stopicljajo poškrobljeni
ali plavajo med ledom
hladni
spolzki
črno-beli
ti pa si
v puloverju spletenem
z iglami številka šest
iz volne za pletilke številka tri
in skozi luknje seva rdeča
pomodrela na mrazu
ob gospodu
ki te je pobral na cesti
med štopanjem
do plačane najemnine
do toplega poda
ki ga ni v fini hotelski sobi
kjer dirigent tvoje kratke bodočnosti
sleče suknjo s škrici
brez upiranja izvedeš neznano simfonijo
en koncertni večer
za tvojo mesečno plačo

le neprijetno ti je
ker ne veš kako to počno pingvini
in ker moraš zvezati ptico v sebi
ter ji s čepico pokriti oči

Grenkoslad

Počasi me ovija vonj jeseni,
zagrne žar mladosti, nje svetlobo,
odene prsi v žalostno mehko bo,
glej, prhlost sem, nekoč steber jekleni.

Saj zdaj se ne naslanja nič več name,
kar je iskalo vzgon za perutnice,
zajadrilo z domačih gnezd prek žice,
ki jih raztegnemo za varnost mame.

Iz drugih rok si spletejo višine,
dviguje v let drugačna jih bližina,
le redko vračajo se do topline,

kjer je med trhlostjo njih korenina,
s katere so pognali v svet, v daljine.
Izpita se opijam od spomina.

Dragi Adam

Ko sva ugriznila v granatno jabolko,
sva naredila zmešnjavo.
Meni se je ob ugrizu pocedil po bradi rdeč sok
in od takrat sem krvavela prav vsak mesec.
Ti si pojedel tiste peške,
za katere sva mislila,
da so božje solze,
zapakirane in skrite v mošnje,
da nihče ne bi vedel,
kako On joče nad seboj.

Ko si bil poln semen,
si jih stresel vame,
kajti zemlje še ni imel kdo preorati.
Rodila sta se prva sinova,
za katera ne vem, kako sta se plodila,
saj ni bilo ljudi,
morda sta sodomita
in so vsi ljudje križanci z živaljo,
od tod različnost –
kako bi drugače sploh lahko bilo.

Le ptice so se izmaknile deljenju genov.
Zato se oziramo v nebo
kakor po nečem izgubljenem.

Lasnice

Babica si je vsak večer razpletla kito las
in jih razčesala
ko so iz njih popadale vse skrbi
je lahka zaspala
zjutraj je lase zopet spletla
jih ovila okrog glave
in dan se je lovil med pramene
le sapicam ki so nosile lepe reči
je uspelo preko vijug
vse ostalo se je zataknilo v troedinost

poznam ženske
ki jih češe le frizer
kite so že zdavnaj odrezale
in si v hlače všile prevelike žepe
babica je imela na predpasniku dva majhna
oba prazna
srce polno
in lasje so ji zmeraj dišali po karameli
po prežganem sladkorju
ki mu je odčesala zasmojeno stran

in naredim čisto majhen rez

pogledaš me
s tujim leskom v očeh
potem se spomnim
da si prejel transfuzijo
vate se je zapisal nekak vaški dobrodelnež

v eni od isker
ki jo okrešajo neznani geni
vidim žensko
prevečkrat padlo po stopnicah

Martina Pavlin, Essentia

Nekoč

Nasloni se
prek mrtvih trav.
Boš, mila moja, moja mila?
Vse od vrhov pa do neba
zazri v širino se daljav,
tja, vem, si jok med roso skrila.

Zdaj stopi sem,
mehkobni cvet,
kjer tiha pot je, brez zavoja,
do bele skale mojih vrat,
ki vodijo v brezmejni svet.
Boš, moja mila, mila moja?

Te gledal bom
med sojem sveč,
misleč, da mi boš oprostila.
Saj brez slovesa šel sem stran,
veš, smrt želela je preveč.
Nekoč boš, mila, moja mila.

V odsevu gole jeseni

Ta noč je blesteče gladka.
V očeh se nabira vlažnost ustnic,
ko legam na preprogo tvoje obale.
V neznanski želji
utripajoče upam.

Med drobnimi krči
si želim vzkipeti nad obok
ognjenih oceanov.
Šepetam skozi prerijo molka,
ko se izlivam v pulzirajočo magmo.

Poigravam se z vetrom las,
ko se v brlečih očeh prižiga strast.
Prižigajo se morja
in udarjajo ob tvoje ladje.

Med izdihi penastih valov
se izlij v ožino,
da se s spolzkimi dlanmi
prisesam nate.
Zasidraj se v lok pristana,
med napeta jadra slasti.

In pridi.

Pridi, ko bo jutro utripnilo
v barvah jeseni.
Pridi in lezi na liste mehkih prsi,
da si odpočiješ.

Do naslednjega lesketa noči.

Odtekanje

Tudi tvoji beli kamni
bodo nekoč izkraveli.

Kajti krik neba
bo pljusnil na obroč tišine
z deviškim obrazom razpuščenih las.

Po vseh poteh
bodo mreže kapilar
nakodrale mrakobo noči.

In nikogar ne bo,
ki bi se skozi nabreklo aorto časa
vračal v izdihano rdečino,
ki bo brnela sredi neba.

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Brezmeja

Ne veš, kje začenja se drugega duša
in kje tvoja misel preneha,
ne vidiš, če bol ga morda preizkuša,
ko pleše po soncu nasmeha,
kdaj poljejo v žilah turobni sonetje,
kdaj s srečo v korak se podaja,
al' kradejo mrzli strahovi zavetje
in up le z besedo se spaja.

Lahko le prisluhneš in bivaš in tamkaj
počakaš, kjer sam te poišče,
nastaviš mu ramo, ponudiš mu dlan vsaj,
v oporo, da svet svoj razišče.
Ko pot čez nevarne čeri preiskuje,
ostaneš na svoji obali
za čas, ko ponovno v objem tvoj pripluje,
ga sprejmeš v toplino trdnjavi.

Polna luna

Spet se spogledujeva
čez preseke najinih množic
znova tipava poteze značajev
ogledujeva posledice nočnih bojev
in na prelomu uvelega jutra
si že na pamet
podajava žogo očitkov
stikava po predalih starih zamer
navdušena nad zmotami
nanje kaževa s prstom
obmetavava se s poljubi
kar tako posejanimi naokrog
brez pravega pomena
pa vendar z ostrimi robovi
ki režejo najin dialog
ali kar je pač ostalo od njega
potem ko si mi v obraz zalučal
tisto strastno noč ki je bila
bojda iz čistega dolgčasa
dodana na polico
najinih pritlehnih eskapad
proti poldnevu se utrujena
obrneva vsak k svojemu krožniku
pomalicam kruh s slanino
čeprav je pepelnična sreda
užaljeno žvečiš svoj kos
z avokadovim namazom
ustreliš me z lansko šunko
in pečenko izpred sedmih let

z novim zagonom si praskava
ostanke smeha z obrazov
in do poznega večera kuhava
obaro iz plesnivih grehov
s težkim želodcem ležem
obrnem ti hrbet v upanju
da do jutra popusti
učinek polne lune

V kokonu

Našla si me,
ploščati epitel
v kokonu izločkov strahu,
spregledano,
z drobci časa v laseh.

Prinašaš mi jagode bližine,
zobam gomolje nežnosti,
srkam sok zaupanja,
vdihavam razumevanje.

In trepetam.

Se bo tudi ta njiva izsušila, ko bo kokon ravno postal
pretesen?

Grega Pignar, Shadyyy

What's Left of Us

z izvotljenimi očmi srepo buljiš
v kaotični svet
ki ga razjeda gniloba
in se zažira v vse pore družbenega tkiva.
nag si ujet
v kolesje demo-kratične mašinerije
kjer si le kolesček
ki se poskuša naravnati
na tečaje izprijenega sveta
in izpraznjenih konverzacij
svet je zate le še labirint
paradoks naključij in motenj
izkrivljeno zrcalo brezumja
volkove želiš preobraziti v ljudi
in čeprav se zavedaš brezplodnosti
svojega početja
vztrajaš
ad infinitum
vztrajaš ker nočeš ostati sam
na tem svetu

Srečko Plahutnik

Verjamem

Ti nisi običajen Bog.

Ne poležavaš na puhastih pernících
v zlatih tabernakljih niti se ne pustiš častiti
vsakodnevnim poklekovalcem.

Ti nisi vsemogočen, nimaš čarobne paličice,
s katero bi začaral v trenutku, kar bi želel.

Ne!

Ti delaš, garaš,
gradiš svetove.

S konvoji hrumečih vesoljskih tovornjakov
skozi črne luknje dovažáš temno snov,
da bi uravnotežil cikle
krčenja in širjenja vesolja
s svojim srčnim utripom.

Ko se konec vsakega cikla ozreš na opravljeno delo,
običajno zapoješ tisto staro pesem:

»Stisni, svet, se v malo pest,
da nekoč na razprti dlani
bo vzcvetel nov, boljši svet ...«

Pohandy

Šah

stojim v prvi vrsti
bojevnik brez duše
po srcu črn
a po vesti bel

figura

na veliki šahovnici življenja
tista majhna ki ščiti velike
in jim ni žal ko jo žrtvujejo
počasi se premikam naprej

korak za korakom

gledam sotrpine ki padajo
nihče ne joče za njimi

mimo pridrvi kraljica
izda ukaz in se skrije v varno zavetje

mi pa prodiramo naprej

morda bom edini preživeli
ki mu bo uspelo

to me žene naprej

vem da bom padel
upam da ne bo zaman
po srcu sem kralj
a po statusu navaden

kmet

Izlet

brez besed
so me strpali v prtljažnik
in odpeljali na izlet

imel sem svojega šoferja
prvič v življenju

vozili smo lepo počasi
a lepote narave nisem več gledal
tudi jezil se nisem na zastoje
pravzaprav sem bil popolnoma tiho

še zadnjič sem se peljal iz rojstnega kraja
v prestolnico
saj ne vem kakšna bo pot nazaj

morda enaka
morda ne bom več sam
morda bo ob moji
še kakšna druga žara

Na koncu sanj

v oblaku sprejemanja
sva stopala iz teme v dan

tam na koncu sanj
si pustila priprta vrata
do kolodvorske čakalnice
polne brezdomnih pijancev
katerih misli so plavale v kalnem akvariju
polnem izgubljenih idealov

pristopil sam da bi jih nahranil
nekateri so že ležali na hrbtu
z močno izbuljenimi očmi
drugi grozno hlatali za zrakom

nimam več dovolj močnega srca
da bi ljubil bedo
hranil odmrznjene ptice selivke
nalival kozarce vode
crknjenim ribam

zaprl sem vrata čakalnice
vstopil sem na avtobus ljubezni
poln brezposelnih gastarbajterjev
zasnifanih direktorjev

ter se odpeljal
s praznimi gumami

Petra Privšek, Petja

Haikuja

na odru jutra
solo slavčka preglašen
z ovacijo vran

**

mesto zarana
potopljeno v kopeli
iz lučk in megle

niti

od nekdanj
so tu
kakor ti in jaz

pod prsnico
mi rosijo
v jedko bol

noč svetá
izteguje tanke
črne prste
da se nahrani
z leskom pletiva

kakor dih
obnovljive
se vežejo niti

v nerazvezljivo

ko pride čas

pride čas
ko reke tok
ni več deroč
le tiho valovi
ko gibe prstov rok
urne še nekoč
kazalec umiri

pramen las
kot nafta črn
v sivino se levi
lahkoten tek
pa divjih srn
skupek let
upočasni

se vitek stas
oblači v salo
priklon zaklon
počep
naredil včeraj si –
za šalo

a glej modrost
za čelom spleta
venec lovorike
duha prostost
besede luč
zaklada sveta
krona so omike

ko pride čas
vse je na svojem mestu
v nasmehu gube
palica ždi v roki
gnezdo v brestu
v albumih slike ljube
nad belino las
pa jasnega neba oboki

ko pride čas
prav vse je prav
v dežju sonce
v travi gobe
sredi vrta pav
v oblak uprt
pogled sanjav

ko pride čas
zori pšenica v klas
gre pesem v cvet
v življenja glas

Ljubica Ribič

Črv

Spet riješ po moji glavi
dolbeš kot kakšen črv
Ne daš mi miru
slišim jok
Nekdo joče
ne ve da ga slišiva
dolgo
in zvoki joka se igrajo na hrbtu vetra
naenkrat so močnejši
iz skoraj
neslišnega
zazvonijo kot zvon
jekleno
Zunaj dežuje
zvoki postajajo šibkejši
In jaz zvonim
moja koža je mehka
in moje roke so nežne
brezupno polzijo po lepoti obraza
Deklice ni
Ujeli so jo
ji vsadili naloge
in jo naučili
jokati pod glasom
in da je v njeni glavi črv
ki rije

in ji sledi
in je oče njenih misli
skrbi za njene korake
Zunaj dežuje
spet riješ po moji glavi
deklince ni
ujeli so jo

Marko Skok - Mezopotamsky

Ne zgibaj barčic, ljubec!

Ne zgibaj barčic, Ljubec!

Elegije mrtvih oči
zagrinjajo gladino morja,

grabijo za nedosegljivim soncem
in vse bolj nedostopno obalo.

Brez prestanka bledijo mrtve duše
angelov in smrtnikov,

jekajo zapoznele misli iz razvalin
bolečemrtvih jezikov,

amputirane zgodbe neutišanega
razčlovečenja.

Čutiš, kako je prenasičen s soljo
in do obisti zamorjen sleherni val?

Cefraj papir v bele rože, v jate rož.
Ljubec, v beli so vse barve,

je mavrični most za Onkraj.
Utopi z njimi vso neizmerno žalost,

brez pomisleka zasuj še mene.
Enaki smo, živi in mrtvi, tu in tam ljudje.

Cefraj papir v bele rože, v jate rož.

Ne zgibaj barčic, Ljubec!

Koliko nadstropij bo imelo to poletje?

V zatišju tišine
te dregnem z vprašanjem:

Koliko nadstropij bo imelo to poletje?

Zlagoma zlezeš iz zapredka
in okato skomigneš z rameni.

Iz tvojih ust
se ne izvije sosledje besed,
iz tvojih ust
se ne zvije niti pridih glasu,
iz tvojih ust
se vije le obskuren oblak nebogljenosti,

vtem ko se iz mene izlije:

*Koliko odmerkov črnine
bova še zmogla prenesti
in se obenem kdajpakdaj zaplesti
v klobčič razgretih udov?*

*Koliko krvi,
koliko potu,
koliko sline,
koliko semena*

*se bo pretočilo v vmesni čas,
ko bova odrinjena*

*v Onkraj onostranstva,
v Kanec konca,
v Ustavljeno vstajenje?*

*Ni enostavnih odgovorov,
enostavno ni odgovorov,*

*blekneš
in se posuješ s pepelom
Najine sence.*

Ti, z druge strani izoglose,

četudi mi zmaličiš obraz do neprepoznavnosti,
mi zgneteš telo v brezobličje,
mi iztrgaš in preprodaš vse notranje organe,
bom ostal Nekdo.

Vendar nikar,
nikar se ne dotikaj mojega jezika,
če mi ga odvzameš,
sem Nihče.

Nemanič brez preteklosti.
Nebodigatreba brez sedanjosti.
Niče brez prihodnosti.

Ti, z druge strani izoglose,
mar sploh veš,
kaj vse lahko zajezim v svoj jezik?
In preko česa vse lahko odjezdim z njim
v Neskončno sanjo časa?

Ogrni se, ogrni se z radovednostjo
in odjezdi z menoj
preko jeze,
preko jezu svojega jezika!

Senada Smajić, Breza

Zapredena

Že si zajahala
svojo gosenico,
se uprla sili
treh nagibov,
čudežno splezala
med žilnata rebra
napol oglodanega lista
in obvisela
v preobrazbi
neizgovorljivega.
Groza!
Kaj boš jutri?
Bolj vešča
kot zelena buba?
Kaj,
če se zmoti črno sonce
in ti prižge luč
človeškega doma,
kaj, če tam ne bo nikogar,
da te spodi ven
ali vsaj dostojno pokoplje,
o, groza!

Izgubljena

Ko zatavaš daleč
za svetlikajoče se oči
mesta, ki te izdihuje
z močjo šibkega utripa,
ko vate buljijo bela zrkla
nočnih kričačev,
ki ti v vrtače mečejo
komaj prebujene sanjače,
ko se ti zdi, da slišiš,
kako jim pokajo kosti,
in otrpneš v grozi
preglasne misli,
da smo vsi obsojeni
na vonj lastne krvi,
razširi roke in skoči
v svoje srce, deklica mila,

saj si lahko modra ptica,
nebeška glasnica
obljudenih nirvan,

saj si lahko repatica,
svetla sled
nad svet(1)iščem
sredi podivjanega gozda,
saj si lahko kosu kos
in pesmi pesem štirih vetrov.

Dimitrij Škrk, Dimitrij

Senryu 34

sredi molitve
zdrznitev mlade nune –
let bele štorclje

Haiku 78

mehkoba pliša
v objemu drobnih ročic –
medo še gleda

Haiku 80

z oblakom prahu
izginja konjski topot
v valovih rži

Jesen (*peterostišje*)

Krik ptic.
Preko neba
jata leti na jug.
Ali bodo še gnezdile
v meni?

(kapljanje)

globoko
v preklanem kamnu
je sled davne reke
zarezala rane

iz njih še vedno
boleče kapljaš

vame

(smrt morske deklice)

zaprti veki
zagrneta mesečino
in zvezde obvisijo
v negibno noč

vse onemi

le temni jezdec
neutolažljivih globin
še prinašajo bolečino
v prazninah lupin

vanje zajemajo
njeno tišino

Luka Šturm, Lorijan

Komet (R)

Prilêtel v noč sem, mlad komet,
v neskončnosti neba utrt,
na pragu večnih zvezd razpet,
v trenutek stvarnosti zažrt.

Napram eonom, vekom let –
neznaten drobec, kratek sij –
v sedanjosti valov ujet
pa nota morja melodij.

V tišini nit sem svojo tkal,
obzorje razžaril za hip,
le to – žarenje – sem poznal,
ne da bi čutil svoj utrip.

Moj cilj – da me nekdo uzre,
to plaho iskrico, ki lok
s plameni riše – še ko mre
in slika lasten slavolok.

Pa svetil sem, če me oko,
v sekundi bliska ne zazna?
Sem prhnil v ocean mehko
kot pena, ki jo val zravna?

A utrneš se, da izgoriš,

nič večno ni, kot diamant,
v grafit se s časom spremeniš,
samotni tujec si, migrant.

Zagorel sem in že minil,
a še enkrat bi se prižgal,
saj kamen sem z lučjo ovil,
za tren, ki sem ga presijal.

Razbit

»Se spomniš tisočih koscev belega žada?«

Razletenih ...

»Se spomniš razbitih koscev iskrivega stekla?«

Globoko v tvoji koži ...

Bežen pogled, in se spomniš.

Rahel dotik, in občutiš.

»Spomnim se ... čutim,« mi zašepetaš na uho.

Zazreš se v nedosegljive daljave mojih oči

in tam zadaj, tam daleč zadaj uzreš,

kar si sama skrila pred svetom.

Pa vendar se vrti

postal si že tako utrujen

da ne moreš zaspati
da ne moreš dihati
da ne moreš sedeti

pa tudi bruhati ne moreš

lahko se le vrtiš
utrujen na kvadrat

naveličan enakosti
človeških iz(na)puhov
prenasičen od krogov
ponavljajočih se slik

ujet na vrtiljak
te zaspane monotonosti
še sebe dolgočasiš

vrtiljak pa se vrti naprej
z enako hitrostjo
z istim ritmom
naprej in naprej

in če bi izskočil
bi pristal med koprivami

zato se vrtiš
dokler vožnja traja ...

Tamara Turšič

Bistvene stvari so posejane onkraj uma

Dom je dom, dom v meni,
jaz v domu.

Čemerno in temno včasih pogledava
ob prekipevanju jezika.
V kuhinji zataji rdeči alarm,
preteklost in prihodnost se
poležeta na tla kot
razvajena pes in mačka.
Na štedilniku zašumi vretje kave.

Črna v tvoji in moji glavi.
Čas je čas, čas v tebi,
jaz v času.

Zapreva oči, obkroživa noč,
dva otroka v prevelikih oblekah!
Okleneta se krmila, slačita temo,
trepalnice vlažne od rose,
nihče nikogar noče prizadeti,
nihče nikogar.

Dom je dom, dom v tebi
in jaz v domu,
ne želi biti v stanju žalosti.
Čas je čas,
ko se valja v ljubem neredu.

Portret pod vrbami

Piješ kavo sama ob Ljubljani.
Opazuješ mimoidoče,
mlado žensko, zatopljeno v knjigo,
liste vrbe nad sabo.
Nimaš posebnega razloga,
da si tu.
Neznana si v svojem mestu.
Poslušaj.
Kako ti bije srce,
kako dihaš.
Ne počneš nič, prav nič.
Lahko bi izginila, skočila v taksi,
ujela letalo za Laso.
Lahko bi.
Začela pogovor z žensko,
sprraševala o knjigi:
»Ah, ne, nisem brala najnovejše
Vojnovičeve knjige,«
ali se pogovorila o tem,
kako so pice v Trnovskem zvonu
slabše, odkar ga je prevzel novi lastnik.
Ne bi poznala tvojega imena,
sestre, partnerja, otrok, prijateljev
zakaj si puščaš sive lase
in zakaj se najraje ljubiš zvečer.
Preprosto.
Uživaš ta čas, preden se vrneš.
Dolgčas, ta skrivni vrt.

Kdo odloča, kaj je pomembno in kaj ne?

Ulica je ulica je ulica je ulica, nedvomno.

Nedvomno, in je perspektiva.

Celi kupi.

Vsi ti ljudje. In jaz samo ena.

Edino, kar lahko kdaj vem, je,

kaj mislim jaz sama.

Pojma nimam, kaj razmišljajo drugi.

Ali mislijo,

da je življenje nevarno in preveliko?

Jaz že.

Kar nekaj stvari sem izgubila

na ulici za ulico po ulici

in je križišče.

Mislijo kdaj na čas, ko so stali na razpotju?

Jaz že.

Enkrat se zaprejo ulice, prostor se pogrezne.

V kaj verjamejo?

Jaz verjamem,

da nihče ne bi smel biti sam.

Na ulici za ulico po ulici

in je park.

Je vonj misli in ljubezenski preplet.

Je ljubezenski preplet in je roža.

Na tvoji in moji mizi.

Nedvomno pametni citat

»Who wants flowers when you're dead? Nobody«

brez skoka iz kože,

z lepo postriženimi nohti.

Vazo ti narišem
na ulici za ulico po ulici.
Da ne ostane vse nemogoče.
Da ne gledaš skozi okno ali steno
v nič, čisti nič, sredi dneva.
In je ulica za ulico po ulici
in je zvestoba.
V majhnem ali velikem.

Helena Zemljič, Helena (MalaSenca)

V sredi

V lasne korenine si shranim mladost V veje ostanke
tistega nekaj ki se hrani v podrasti Vedno več
je živali ki pijejo iz istega tolmunca In voda
se pretaka ne glede na menjavanje letnih časov Globus
vrtenja kot nekaj neizbežnega in v katero državo
bova potovala letos Sva spakirala kovčke Glavnike
položila vodoravno na stare srajce ki jih nočeš
vreči stran Misliš na relativnost postopkov skritih
v smejalnih gubicah Le smejati se več ne smeš Ker
se lahko spremenijo tirnice planetov Ker se
v vesolju staraš počasneje kot so povedali
znanstveniki Vse se sklada Kako zлагаš stavke
v vedno bolj previdna zaporedja da se ne
porušijo Mostovi kot krhke mreže a midva
še vedno laziva preko V naročja zlagava
vse kamenje ki sva ga nabrala na Braču v Tuniziji
Pragi ob Muri Nizek zid ob strani preprečuje da bi
noge
zdrsnile preko V ravnotežju sva ujeta Kot dve
ukleščeni
ostrigi ki sta si izmislili biser da se ga lahko sedaj
tesno oklepata

Možnost otoka

v spomin Milanu Vincetiču

Slaba ljubezen lahko umre
precej hitro A ne kot razsekana Umira
počasi Razpada na tujce in potem
je ne moreš več označiti določiti meje ali
otoka Razleze se Utekočini v nekaj
večnega Ne da bi vedela si napiše
pesem In zmanjka je za roke Spolzi
med prsti Samo luknje ostanejo Prstne
blazinice ki tipajo za gladko ploskvijo
papirja Ne ostane veliko Umre
precej hitro Se prelevi Kožo pusti
za seboj in
ostane –

Kako umirajo živali južno od sonca

Dežuje
Deževalo je minuto in
pol Podrlo drevo in
nehalo
Strele so še naprej
rdečile nebo
Ne veš koliko
jih mora pasti da se napijejo
spodnje plasti zemlje Kako
dolge so korenine
afriških živali Kdo
jih hrani V svojem trebuhu
imaš zgolj gosenice Ne potrebuješ
vode in nalivi
so curki ki ti močijo
možgane da se lahko
prelijejo v črnilo Levinje obstajajo
da hranijo leve
Ne veš koliko
antilop Dežuje
Spet dežuje in tokrat
verjetno ne bo nehalo
Luže boš izkoristil
za potapljanje Kri antilop
za gradnjo hiš Vanje
boš skril svoje leve

Mišel Žafran, Lešim Narfaž

Misel LXXXV

Vsak se na svoj način
prebija skozi življenje,
zato se moraš včasih znajti sam.

Petlima 28

V hiši vprašanj
ni stikala za sonce,
ki radira temo,
v razpoko dneva –
jutri spet.

Zamišljen ...

Zamišljen je moj obraz,
... zgrešil sem te za las.
Črnilo mi v zvezek kane,
to veliko truda me stane.

Zame si ves svet,
še vedno se razvijaš v cvet.
Nekaj nate me veže,
preteklost vse poveže.

Igor Žuravlev

Izdihi

Poskrite ptice
v drobnih očeh pojenja
nemirno nebo

Kmalu

Zelo
bi si želel kakšen oblak na nebu
lahko je tudi en samcat
velikosti najmanj treh nogometnih igrišč
plus parkirnega prostora
za šeststo sedemindvajset avtomobilov
medtem si ogledujem vrana
ki me ošvrkne s pogledom
deležem sem ga vsakič
ko mu tečnarim o stvareh
odločno nepomembnih
za njegovo ptičje veličanstvo
in skomigne
povesi se mi nos
pospravim jezik

pogledam v nebo
nato na uro
ki mi pove
da je čas
sprememb.

Ventilatorjeve nadure

Sanjal sem
zgodnjo uro
prvi gaz
levo in desno nogo v globokem snegu
snežinke
ki se topijo v tvojih lasih
prikupno psičko
in njeno prvo zimo
sanjal sem
ptice ki so odšle
enajst vrabcev
še rahlo zaspanih
bruhnil v smeh
ko si izstrelila kepo proti meni
a je končala v glavi presenečenega tigra
sanjal sem pač
do trenutka ko sem se prebudil
na preznojenem vzglavniku
v poletju
ki bi ga z veseljem vtaknil v zamrzovalnik
in pozabil vzeti ven.

Pesem si za otroke

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja

O piki

Pika se je odločila,
da izkusi čar sveta;
bo besede zapustila
in na svojo pot odšla.

»Kam pa kam tako pogumno?«
zaslišuje jo vprašaj
in klicaj za njo zavpije:
»Hej, drobižek, brž nazaj!«

Prav nihče je ne ustavi,
ko v svobodo se poda,
sama po prostranem listu
poskakuje sem ter tja.

Pa je kmalu ugotovila:
prazen svet je brez besed,
želja se je v njej zbudila,
da končala bi poved.

In tako ob zadnji rimi
vsa ponosna zdaj stoji,
bržkone se ji ta pesem
strašno imenitna zdi.

Breda Konjar, Koni

O bolečem zobku

Dežek pada, tebe ni,
mene pa ves dan skrbi,
če oči mi bo zalilo.

Zobek v ustih me boli.
Kličem miško, pa je ni.
Kdaj bo zobek pomirila?

Vem, da v luknjici čepi.
Tudi ona se boji.
Kaj, če v past bo zavozila?

Ura je že skoraj tri,
miške od nikoder ni.
Kar z zobkom trl bom orehe.

Zdaj naj dežek le rosi,
naj se miška nanj jezi,
saj ne rabim več utehe.

Srečanje s polžkom

Tam po lepi gozdni jasi
polžek leze prav počasi.
Temen je in nima hiše,
potka se za njim zariše.

Potka ta je vsa lepljiva,
Brini pa se zdi vabljiva.
Gleda polža, ga poboža
in naježi se ji koža.

Slinasta je njena roka,
ampak Brina ne zastoka.
Slinar polžka imenuje,
z njim počasi v gozd potuje.

Nekaj časa ga priganja,
gleda ga, se nadenj sklanja,
prigovarja mu ljubeče,
naj ne dela take gneče.

Rada bi se z njim igrala,
tekla in poskakovala,
ampak polžek je počasen,
on ne teče, on ni glasen.

Brina se zato obrne,
z mamico domov se vrne.
Jutri spet se bo igrala,
polžka v gozdu poiskala.

Sabina Posedel, Platanas

Uspavanka za siničko

Zjutraj, ko sonček napudra si lička,
v gnezdu počese se mlada sinička.
Krila prezrači in v zrak poleti,
prvič sme sama prek zračnih poti.

Jadra nad travnikom, poljem in gozdom,
trta odžeja jo z žametnim grozdom.
Bližnje dvorišče ponudi semena,
zvonko klepeče z rogovi jelena.

Znova med krila zajame nebo,
vse naokoli se barva temno.
Višje ko jadra, vse manjša se zdi,
vse bolj izginja v naročje noči.

Če bi iskal kdo pogumno siničko,
mamica skriva jo pod perutničko.
Nežno ljubkuje, toplo jo objema,
veter uspavanko poje obema.

Hitro, hitro pod odejo

Hitro, hitro pod odejo,
luna tke že nočno prejo.
Na oblake lega čipka
čez zaspana temna lička.

Hitro, hitro se pokrijmo,
nosek pod odejo skrijmo.
Noč odpira skrivna vrata,
vidi se že njih pozlata.

Hitro, hitro zamižimo,
zvezdicam sijaj prižgimo.
Naj nam sanje osvetlijo,
jih prijazno zavrtijo.

Hitro, hitro zdaj zaspimo,
se od dneva poslovimo.
Spanček misli naj razvaja,
naj nikar nam ne nagaja.

Naj nam čarne nočne vile
v haljicah iz čiste svile
s sanjami temo svetlijo,
nas ob jutru prebudijo.

Kdo pa ponoči ne spi?

Kam gredo vse te kresnice,
ki ponoči se bleščijo?
Kam odnese jutro sove,
ki se ukati učijo?

Kam se vsi metulji nočni
v prvem svitu izgubijo?
Kam krstače blatne krake
v temnem mraku odložijo?

Kje visijo netopirji,
ko jih jutro zaslepi?
Kaj počnejo mali polhi,
ko za gôro noč zaspi?

Ko upihnejo svetilke,
v mah poležejo kresnice,
sove čopkasta ušesa
shranijo med perutnice.

Tja med listje in na lubje
ležejo metulji nočni,
med grmovje se krstače
skrijejo svetlobi močni.

Vsi zaspani netopirji
se obesijo v votline
in vsi polhi razgrajaški
padejo v objem dupline.

Trudne od večerne straže
sveže jutro jih uspava,
sonce na pleteni mreži
jih med petjem pozibava.

Naj le spijo, naj le spijo,
nočne sanjajo poti,
da z nasmehom bodo vstali,
ko večer jih prebudi.

Saša Slavković, Salke

Potoček

Potok, potoček,
vodo nam toči,
daj nas osveži,
noge namoči.

Zlij se čez kamne,
mlinčke poganjaj,
z luno v naročju
zvezde zasanjaj.

Tvoj glas žubori,
nežno odmeva,
pove rad zvečer
zgodbice dneva.

Uspavanke poje,
otroke uspava,
mirno naj vsak
v sanje zaplava.

Bolha

Bolha – majhna rit,
želodček vedno sit,
težko je videti
jo z golimi očmi,
takoj te zasrbi,
ko nate zgomazi.

Če hoče revica živeti,
pač moraš malo potrpeti
in praskanje postane šport
različnih stilov, raznih sort.

Še skok v vodo ne pomaga,
da bi znebil se tega vraga.
Obstajajo pa dobri preparati,
ki znajo s kože jo pregnati.
Kateri so? – To ve samo tvoj ati.

Pesem si prevedena

Jure Drljepan, Jur

Zemljovid putovanja

Prevod dela: Zemljevid potovanja

Avtorica izvornika: Majda Kočar, Ob potoku

Na crti dana
ružičasti oblak.
Iz mrljica
svjetlosti
se cijedi
odsajaj sutrašnjega dana.

Na kraju
ne znaš kamo.

O čemu je pjevao starac
na uglu ulice?

O muku ceste?
O dlanovima punim ljepote?
O tišini?
O žuborenju vode
u komadiću srebra?

Otputuješ,
kao što otputuje noć.

Tek tren neba
ide s tobom
na put.

kad ti kažu

Prevod dela: ko ti bodo rekli
Avtorica izvornika: Vesna Šare

kad ti kažu, da si kao zadnji list
na stablu, naboran i smeđ, da možeš
samo još pasti i zakopati se u zemlju
duboko kao blago zaboravljenih duša,

kad ti budu crtali rogove i uzimali kruh
iz usta, jer smiješ biti ružan i gladan kao
kamen u pješčanom satu, kao zahrđala
pukotina na tisućgodišnjem zidu,

kad ti svuku i zadnje rebro i
njime nahrane svinje, kad svijet
bude kao slaba šala, tada zgrabi drvo,
ne jedno, cijelu šumu, popni se na njega,

najedi se daljina i šarenih trava,
pregršt pjesama napiši, oblak oboji,
i živi, ne kloni, živi kao more
i nebo, navijek blizu, navijek daleko.

Grad nije za tebe

Prevod dela: mesto ni zate

Avtor izvornika: **Matej Krajnc**

Grad nije za tebe, bježi, nisi dijete,
uzmi prvu pomoć i sve kasete,
pokupi proročanstva, zaključaj dveri,
tvoj otac je Tom a župnik ti je Jerry.
Dvadesetih godina mama ti bješe plesačica –
svakom, tko je želio, domaća bješe njena spavačica.

Grad nije za tebe, previše je reflektora,
previše lijepih ljudi, previše semafora.
Iskopat će ti jedino zdravo oko,
omamit će te nevidljivom rukom, duboko.
Ti čekaš da se desi preokret u devet –
nikada više ići nećeš na spavanje u krevet!

Ne, grad nije za tebe koji čekaš dolazak vlaka,
koji djecu plodiš usred predgrađa i baraka,
koji gledaš na sat i tamo gdje ga nema,
koji uvijek naručuješ večeru za tri problema.
Ne znaš kamo bi s vlastitim truplom preko noći –
grad nije za tebe, bježi, čim prije moraš poći!

Grega Pignar, Shadyyy

Zareze

Prevod dela: Urezi

Avtor izvirnika: Milen V. Šelmić

ko sem se vrnil s kraja o katerem nočem ničesar reči
(ker bi mu s tem pripisal resnično identiteto
in uničil magijo njegovega obstoja)
sem kot skozi rahlo meglico
videl neverjetne zareze v lubju platane

spomnile so me na polno čudnih črk
ki sem jih nekoč videl
nekje
v neki neznani čezmorski državi
ki se je že dolgo več ne želim spominjati

tam sem slišal na stotine pravljič brez smisla
in videl na tisoče ugašanj
življenj
ljudi
občutkov
vsega

in takrat so me taki in drugačni neobičajni znaki
spomnili na zareze
ampak temu nisem posvetil pozornosti

takrat in tam
je bil čas pogoj obstanka

ne morem trditi da so bile to zareze v času

čas in kraj imata včasih enak pomen

ko sem prvič videl te črkovne oznake podobne zarezam
sem jih gledal skozi plamen in krik

zdaj pa so mi vrnile spomin na nesmisel
spomin ki sem ga več let namerno potlačeval
in se trudil da ga uničim
razbijem
sežgem

končno se zavedam da mi to ni uspelo

nima smisla
ne gre
zareze so ostale ...

Marko Skok - Mezopotamsky

Pod zastavo

Prevod dela: Pod stijegom

Avtor izvirnika: **Duško Babić**

Kmalu se
nihče več
ne bo niti spominjal
Poezije

pesniki bodo ugasnili sanje
v očeh
kot ogorke na dlani

nekateri jih bodo zakopali
v najgloblje globine

drugi se bodo zaposlili
kot natararji
v vaških beznicah
kjer se pije konjak
z grenkimi solzami
in poprom

nepesniki
(takih pa je malo)
se bodo končno oddahnili

kajti vse rime so porabljene
in nihče več ne bo brisal
nebesom
orošenih lic

o ljubezni bodo govorili
le politiki
svetniki
in vojaki
s svojimi ostrimi glasovi

in če umrem ljuba
v neki vojni
razumi da sem moral
življenje za tujo ljubezen dati

pod zastavo drage smrti
se ji predati.

Senada Smajić, Breza

Sa šumskog ruba

Prevod dela: Z gozdnega roba

Avtor izvirnika: Brezno

tražiti sjenu
u skamenjenoj šumi

među drvećem
gdje laju ptice
u staklenim krošnjama

gledati u biserne oči
košute
s metalnim krznom
što se svjetluca u stihiji mjesečine

čučnuti između vrganja
ispod okrvavljene lipe
gdje se sova učahuri
u tanke noćne vlasi

sa šumskog ruba
gledati prema spomenicima
pogledom slijediti
obrisu životinje
što trči između grobova
koji se otvaraju
kao konzerve sardina

Blejanje

Prevod dela: Blejanje

Avtorica izvornika: **Ana Porenta**

Naše stado traži travu na
ograđenoj, popasenoj livadi,
gdje već tri dana pijemo vodu
i istežemo vratove
da dohvatimo i onu granu grmlja
koju još nismo prožvakale.
Jaganjci povremeno poskoče
uz jedva jedvite kapi iz vimena.

Zalijeva nas kiša, pa i onu sol
koju smo imale pod vunom
ispire na tlo.
Danas smo popasle sva tvrda stabla zeleni
i počele papcima iskopavati tanašno korijenje.
Imaju okus zemlje
na koju sve tiše poliježemo.

Iza ograde, što nas stresa,
rastu buketi krasuljaka, jednosupnica,
djetelina, vlasulja, oštrica, svinđuša.
Iza sklopljenih očiju ne vidimo više mrežu
i električna je nemoćnija od gladi.

Treba samo jurnuti preko.
Ali prvo moramo ustati.

Milen V. Šelmić

I napravim vrlo mali rez

Prevod dela: In naredim čisto majhen rez

Avtorica izvornika: **Irena Pajnik Beguš, pi - irena p.**

pogledaš me
sa stranim sjajem u očima
onda se setim
da si primio transfuziju
od nekog seoskog dobročinitelja

u jednoj od iskri
što je krase nepoznati geni
vidim ženu koja je previše puta
pala niz stepenice

Pesem si tujejezična

Marina Adamović

Uspomena

Kad ti je najteže,
pogledaj iza:
uporno te prati
sasvim mala,
iscrpljena,
u maglu uvijena,
stara, draga,
krhka
uspomena.

Samoća

čujem telefon
prinosim ga mozgu
javljam se »živa«
niko ne odgovara
vraćam telefon
on opet zvoni
ko se to igra?
kreator kosmosa?

sležem ramenima
onâ
takođe
sležu
samoća samoća
zvoni

Kako sam poginula

Prelazila sam ulicu
prelazila
prelazila
i kad sam pomislila
da sam je konačno
prešla
osetila sam da ne razumem
onu
drugu ja
koja me gleda
s poštovanjem
i
ljubavlju
Pisaću joj liriku –
najvanzemaljskiju!
(da bi me dešifrovala)

Vesna Andrejić Mišković

San protekle noći

Ne znam zašto
ali oduvijek me je
proganjalo tvoje ime.
I da sam kojim slučajem
rodila još jednog sina,
ne garantiram
da ga ne bih po tebi nazvala.
Imam osjećaj
da živiš u Luxoru.
Da si izravni potomak
tamošnjih vladara.
Pušiš nargilu.
Iako si na sedmom katu,
u garaži držiš i kamilu.
Imaš čopor djece
i barem tri žene.
A ja živim na periferiji
(svega)
nekad sam bila žena
a sad ... hm.
Možda se u sljedećem životu
rodim kao pustinjska
princeza,
možda za mene
žrtvuju janje
božici plodnosti,

krvlju maslačka
napišu tvoje ime
na mom uzglavlju.
Možda me i udaju
na dan novog rođenja
(baš za tebe)
i službeno ti postanem
četvrta žena.

Čudna priča o mom kosturu

Greškom mi dodijeliše OIB,
izvod iz knjige rođenih, krštenih,
svijetu i sebi potrebnih.
Proglasiše me rođenom,
tamo neki šarlatani,
bez trunke mozga i savjesti.
Dokazujem suprotno stoljećima,
bez sluha od strane vlasti.
Baveći se iskopinama,
vidjeh svoj pljesnivi kostur.
Falila mu desna noga,
(ostalo bijaše na broju).
Sahranih ga dostojno,
čak mu i »dugu cestu« otpjevah.
A onda primjetih još jedan kostur,
sličan mome,
prepoznah ga po napukloj podlaktici

(iz dana dok naguravajući se sa drugovima pjevah
Le Marseillaise).

Pračakao se na udici

Liliputa zaljubljenog u ribolov.

Morski psi bijahu uznemireni prizorom

i cvileći pobjegoše,

(jer nije bilo ni kapi krvi na njemu).

Trauma je to čak i za ribe ubojice.

Sinoć, vjerovali ili ne,

takav isti kostur,

možda je tuđi,

ali zaklela bih se da je moj,

visio je beživotno na mjesečevoj bradi

(kao na Lincolnovoj profilnoj slici)

i njihao se kao osuđenik,

kome je svejedno,

(hoće li ga objesiti sada ili kad padne vlada)

Čudno je to.

Možda i on mene gleda

s dozom znatiželje i nema hrabrosti

nastaniti se u meni. Možda ...

Meni ostade dodijeljeni OIB

i uzaludno dokazivanje (onima gore)

da nikad nisam ni bila rođena.

(Su)život u pukotini

Nikada nisam imala
vlastitu kuću.
Živim s tropskom kornjačom
u pukotini srušenog zida.
Nemamo prozore ni vrata.
Vjetrovi luduju
oko mojih nogu
dok izvirujemo
iz rabljene urne
u kojoj je nekad
cvjetala mrtva priroda.
Imam i podstanara
kojeg sam smjestila u krletku
(isto bez vrata)
i on više ne želi van.
Svaki dan priča
priče o ukletom brodu
i s njim nikad nije dosadno.
Začudo nije hladno
iako nemamo grijanje.
Trenutno izvirujemo
kroz pukotinu,
iščekujući mjesec
da odigramo partiju
Bele u četvero,
prije no što obrastemo trnjem.

Tujejezična pesem zime 2017 – 18 po izboru uredništva

Rijad Arifović, Sumiko

Tražeci mladost

Jednom, davno,
kad su cvjetale tikve
u bašči iza naše kuće,
a bosonogi dječaci,
zagledani u beskrajno plavetnilo neba,
maštajući o dalekim putovanjima,
na klupi ispod oraha
odbijali svoje prve dimove,
napisao sam malu pjesmu
I ostavio je da, u zbirci spomenara,
čeka neka bolja vremena
Poteklo je od tada dosta rakije
iz kazana našeg komšije,
a ja sam izgubio mnoge bitke
u ratu sa samim sobom
noseći u genima vječnu čežnju za morem
što je, ko zna kada, oteklo iza Karpata
napuštajući nas zauvijek
I tako, već godinama
ne uspijevajući da prilagodim
svoju prošlost svakodnevnim potrebama,
poput tužnog vojnika
umornog od dugih marševa,
žalim za vremenom
kad misli su mi vrludale
stvarajući čudnovate konstrukcije

Na staromodan, nespretan način
držim u tajnosti svoje smiješne ljubavi
dozvoljavajući mašti da me,
s vremena na vrijeme,
odvuče prema neizvjesnim daljinama
tražeći mladost
da mi osvijetli put
poput velikog okruglog mjeseca

Vrata podzemnih voda

Danas neću posmatrati kišu
koja se spušta sa vrhova planina
i rasipa po popucalim trotoarima
Kupiću plišani šešir i
pokušaću da pjesmom dođem
do tvog srca
Sama si
i ne očekuješ nezvanog gosta
koji izlazi iz tvog ormara
i pita:
Ima li načina da se izmjeri ljubav?
Mogao bih
postati zvijezda padalica
doći i otići
kao dan i kao noć
ili zaboraviti da letim
pa pasti pred tvoje krhke noge
i slomiti tišinu koja te okružuje
Odreći se svojih pjesama
i svojih godina
pokajati se za sve neizgovorene riječi
pa sići do rijeke
i pokucati na tajna vrata podzemnih voda

Duško Babić

Pod stijegom

Uskoro se
više nitko
neće ni sjećati
Poezije

pjesnici će ugasiti snove
u očima
kao pikavce na dlanu

neki će ih zakopati
u najdublje dubine

drugi će se zaposliti
kao konobari
u seoskim prčvarnicama
gdje se pije konjak
s gorkim suzama
i biberom

nepjesnici
(a takvih je malo)
napokon će odahnuti

jer sve su rime potrošene
i nitko neće više brisat
nebesima

obraze orošene

o ljubavi će zboriti
samo političari
sveci
i vojnici
svojim oštrim glasovima

pa ako poginem mila
u nekom ratu
shvati da sam morao
život za tuđu ljubav dati

pod stijegom drage smrti
njojzi se predati.

Rezervni položaj

Mrtvom je pjesniku
dugo još
desna ruka
refleksivno šarala stihove
opsjednuta ljepotom
po unutarnjim bridovima
skromnog sanduka
da su ga
(tog pjesnika)
morali izvući van
i zatući mu ruku

dok sasvim nije obamrla
zaboravljajući
da u nuždi
i lijeva ruka može
sasvim dobro poslužiti.

Usisivač za prazninu

Razapet među zvijezdama
Bog leži tamo
dugo već
kao vječna praznina
što sprječava stapanje
sve te materije
razderane prvotnim
krikom
u jedno krvavo
i užareno tijelo
bez duše
da ga tišti.

Katica Badovinac

Granica hipotalamusa

Padam u mutnu žutu rijeku
punu mrtvih očiju što nose ih struje
u maternicu zemlje gdje se
korijenje stabala dodiruje.
Zaplićem se o priljepke
koji su poput embrija iz epruveta
završili život prije negoli su ugledali
kako bjelina zvijezda nestaje
u zorama zasljepljujućih svjetlosti.

Gušim se u dimu preminulih pjesama
spaljenih prije prvog čitanja
koje plove pougljenjene na splavima
kao pepeo med dualom viđenja
dok njihov sumporni žar još tinja.
Vodena kosa obavija mi udove
stežući sve snažnije bolno grlo
nadirući nezaustavljivo plućnim krilom.
Hvatam zrak poput utopljenika
udišem s njim modre očne mjehure
koji davno vidješe grob Alarika
u nezaboravljenoj rijeci Busento
dok se u njima gasio zalazak sunca.

Đenovska ciklona

Kao galeb Jonathan Livingston
letiš visoko u paperjaste oblake
dodiruješ svjetlost i beskrajnu tamu
dodiruješ savršenstvo bez granica
igrajući se sa strujama i vjetrovima.
Postaviti se na mjesto drugoga
gledati njegovim očima
to je kao postati apsolutno biće
koje ne poznaje granice niti odricanje.
Poderao si sve davno pročitane knjige
i počeo ispisivati knjige svog života,
svoje etike i religije u kojima si ti jedini lik.
Letiš visoko prema suncu u slobodu,
no, da li ti to daje pravo na potpunu
destrukciju svega što je bilo prije
kokoši ili jajeta?
Ne, nisi ti galeb koji je otkrio savršenstvo
učeći i pokazujući ga drugima.
Tvoje uho ne čuje glazbu s dna oceana,
a oči ne vide ljubavni ples zemlje i neba;
u njima su refleksije svjetlucah riječi
skrivenih između svjetiljaka umjetnog bora.
Krila uzdižeš poput krila đenovske ciklone
stvarajući snažan vrtlog i neveru
rušeći sve moje pažljivo poslagane
lađe od šarenih Lego kockica
otpuhujući me na Espiritu Santo
skupa s njima.

Darko Foder

Trgovina cipelama

U trgovini s lijeve strane ulice
mog rodnog grada
na sniženju kupljene neponovljivom prilikom,
bež cipele stopile se s mojim koracima.
Krajičkom oka uhvaćen vatren pogled;
nemirom protrne moja nutrina.
Nerazgaženom čežnjom
i traženjem odgovora na iskru žarnicu,
rukama u džepovima,
zamišljenost je lutala stvarnošću,
ja sam lutao bespućem,
bez luči u bezdanu.
Koraci u vrijeme,
vrijeme u beskonačnost,
danas u sutra,
pretaču se sa sezonskim mijenama.
Poderale se cipele
željom proključalom,
kilometrima od ishodišta,
toplog ognjišta.
Takve poderane
uporno su nosile izgubljenog hodača,
tragača za žarom srca,
nosile ga bespućima
svijetom neshvaćenim,
čudnijim od neshvaćene pjesme,

ravnodušnijim od Kupidovog kipa
kraj usahnule česme.
I tek jesenjim pljuskom opran od teških misli,
zapali se plam u sjećanju,
iskra probukti i strese me ko struja nebeska.
Tvoj pogled pojavi se u zjenici,
iskoračivši iz krajička,
okom uhvaćen u trgovini cipelama, zaboravljen.
Uzrok nemira, žuljanja, tjeskobe i traženja,
svjetlom obasjan, kaže mi da čas je povratka.
Trgovina čeka otvorena
i žar smiješkom prožet u sjećanju.
Krećem napokon,
ljubavlju protkan,
odakle nisam ni trebao krenut!
No!!
Kako u poderanim cipelama?

Haiku 2

Bijelo prostranstvo.
Jedini odmak daje
zelena smreka.

Ivan Gaćina

Legenda o selu

U zaigranom selu
sadašnjost i djetinjstvo
tajnovito se miješaju
s bajkama i legendama.
Otac radi oko kuće,
majka pravi kruh,
baka plete unucima
najmodernije džempere,
a ponosni djed
vodi povijesne bitke
s dimovima iz lule.
Ponekad je lako
vratiti se u prošlost,
biti Petar Pan i odletjeti
preko prozora i ograda
u zemlju Nigdjezemsku
ili možda Nedođiju
(razlike su neznatne).
Duboko u polju,
kod najtežih radova,
za vrijeme pauze
nakon par čašica vina
ili ljute rakije
prema sjeveru prođu
Snjeguljica i sedam patuljaka
ili nevidljive sjene

posljednjih samuraja.
Na rubovima šume
Robin Hood
i vesela šumska družina
štite granice sela
od lopuža i kriminalaca
modernoga doba.
Na ulicama se nađu
staromodni bicikli i oldtajmeri
koji ponekad niti ne voze
čekajući strpljivo da obitelj
pogleda Zvezdane staze
ili zaključí sapunicom
legendu o selu.

U neobičnom selu

Nekada, sasvim slučajno
zalutam mislima
kroz prašnjave ulice
starog, neobičnog sela.
Ne mogu se sjetiti
niti je više bitno
je li to moje selo
ili neko drugo mjesto
koje mu zaklanja pogled
(čuči ili strši pored njega).
Vjetar šiba zaostalo lišće,
životinje pasu ostatke livada

ispod izokrenutog neba
pokraj slapova života
među izgubljenim sjećanjima
na vremenskom klatnu
margina zarobljenih suncem.
Lupnuh petom o suhi panj
(iako nisam Dorothy i ovo nije Oz)
pokušavajući zarotirati nijanse
raspršenog nebeskog svoda
u iskonski trenutak.
U osvitu, prije (pra)početka,
slijepi dječak
odbrojava vrijeme,
djevojčica iz bajke
baca posljednju šibicu
nad razbacanim sijenom
u susjedovoj štali
dok ispod sunca iskre gutaju
usnule stjenke
mog davnog sjećanja.

Slavica Gazibara, Saraivor

Kiselo mlijeko

moja majka je često išla u kino
voljela je ljubavne filmove
Snjegovi Kilimandžara i Gregoy Pecka

kuhala je grah i kiseli kupus
a od kolača uštipke i palačinke
jogurt je zvala kiselim mlijekom
od starih vesta plela je nove pulovere i čarape

pjevala je tako lijepo
da su obližnji lugovi posramljeni utihnuli

doselila je u grad
naučila pripremati mnoga fina jela i kolače
nije imala vremena za kino
na televiziji je gledala reportaže o prirodi
i više nije pjevala

Tujejezična pesem pomladi 2017 po izboru uredništva

Hladnoća

nije da ja želim da mi se vratiš
samo
kad uzmem kemijsku
onako iz navike
obraćam ti se

evo na primjer sinoć
padala je kiša i puhalo je
prava jesenska večer
hladno

vidim te za stolom
imaš one staromodne naočale
sa debelim smeđim okvirom
zbog kojih smo se uvijek svađali
dok rješavaš neke matematičke zadatke
čudno
više mi ne smetaju
sada
sasvim dobro ti stoje

zatim te smjestim pred televizor
onako udobno zavaljen
ispružene desne noge
nalakćen jednom rukom na rukohvat fotelje
ispunjaš čitavu sobu

pitaš li se kako sam
dobro sam, dobro
izgovaram naglas dok hodam praznim stanom
u tvojim starim papučama
koje tako dobro
griju

Vizura

Nikad i Zauvijek
linije su ukočenih slika
isječak trenutka
koji bi da traje

majčino mlijeko još miriše na krv
i svejedno je li nas posteljica iznjedrila ili izbacila
i je li prvi plač krik užasa ili
vapaj za utjehom prošlosti

i samo tako dogodi se život

prestali smo melankoliju liječiti uspomenama
sada skupljamo neobične strahove
rane smrti
pogreške vremenskih prognoza
praznimo se ljutnjom i podsmijehom

dogorjeli za zla vremena
a za dobra ne znamo
napijmo se čovječe

ako danas laž se oblači u istinu
kal se kupa u kaležu nevinosti
nije li i umjetnost
prijevera ljubavi
i bordelska farsa

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

Žena i porculan

Kao kineski porculan
što skuplja prašinu u bogatoj kući
Venecije,
rekla je,
razbiću Vas.

Jedino tako mogla je da ga sačuva.

Od tada
danima će strpljivo lepiti krhotine
i živeti
od tog hobija.

Otok

Nemušt govor kuće
doticao je zaumlje
bića pristiglog na otok.

Bez glasa. Bez slova.
Tek suton dodirnu ruke
što su nekad otvarale vrata.

Za tri dana
kada bude kretala ka kontinentu,
ta žena slanih kolena
i ne znajući
ostaviće ispod praga
kašiku bola i tanjir tuge
da umiri zidove.

- Jedino sigurno mesto
koje nas čeka
nije ni tamo ni ovde
nego u zaboravu -

pomerala je usne
slušajući ključ u bravi kako se raduje.

Nokturno

Junska noć
topla, bez meseca.
Tišina gusta kao
monaški bruj.

Halapljivo gutam zrak
i dišem, dišem
dok rade nebeski mehanizmi.

Kako napisati pesmu
a ne reći:
ljubav
bog
ja

i kome poslati glas
o nesebičnosti
postojanja.

Željko Medić Žac

U godini tišine
Za koju smo se pripremali godinama voljenja
Hodao sam nečujno između dve bosonoge praznine

I bezglasan
I beslogovan

I učio sam od drveća tajnu negovorenja

I nejasan
I protuslovan

Bio je put istine
Kroz reč koja iz mene nikad nije potekla
I dok su se slapovi svetlosti izlivali s visine

Pesma je sebe samu pre rođenja porekla

I svet je drugačiji od kada si tu
Sada pravilnosti primećujem u svemu

Ponavljaju se krivulje kretanja u uličnom metežu
I držanja za ruke uspostavljaju ravnotežu
U celokupnom svemiru

Gledanje u oči ravno je pogledu ka zvezdama
Kroz jedan od onih ogromnih teleskopa
Na vrhovima Anda

Prazne ruke su prve pustinje
I zato su nam dlanovi ispresecani linijama

Ne, ja nisam od onih svetaca koji hodaju po zemlji
Umotani u grubo sukno od nečešljane vune
Bosonogi

Ja hodam lepši
I veći
I bolji
Sa tvojim glasom zarobljenim u ušnoj školjci

I dopuštam znoju
Da se na meni isuši
Za jedno zrno tvoje soli

U danima kao što je bio ovaj dan današnji
A mogli su biti i neki drugi dani
Sasvim obični

Na pitanje o tebi
Konačno sam došao do pravog odgovora
Ti me dušom svojom zoveš - jer moja si Anima

Nena Miljanović, Nenamiljanovic

Alisa iza ogledala no.2

Koliko sati je kod tebe Martovski Kuniću
Koliko pokazuje tvoj sat za ljubav
Zaustavi na tren svoj ludi trk
Hoću da se sa tvojom korakom uskladim
Kod mene je crta do dvanaest
Odavno tako stoji
Napregnuto kao opruga pred pucanje
Ili opomena o isteku iščekivanja
Vreme je da nešto učinimo
Alisa
Vraćam kazaljku na poslednji dan pred april
Pođimo za Belim Zecom
U san
Na Ludu čajanku pod uresalom brezom
Gde služe Merlinov kolač od marcipana
Zalogaj čuda
Da sebe navijem unazad
Po zimskom proleću i poslednjem ludilu
I stignem
Na vozove na koje sam zakasnila,
Sa ove strane ogledala
Navijam vreme na moguće

Iza ogledala
Na poetskoj čajanci čuda
Poješću zalogaj zaborava

Zaboraviću
Svoje velike godine
I njegovu malu ljubav
Alisa
U minut do dvanaest
Popiću čaj sa Kraljicom Herc
Sa tobom
Ti moja
Ti JA
Iza ogledala
Možda dođe kad kazaljka stvarnosti stane
Možda ostane

Opet sam pogrešno navila sat
Čak i u snu
Na čekanje

Tamna strana ulice

Verovatno koračam
Čije bih potpetice inače čula sama na ulici
U mojoj glavi
Odjekuje siguran korak neke žene
Koja zna kuda i zašto ide
Neko je čeka
Tamo je
I čeka je
Pošto je raširio veš i skuvao kafu
Ne mora biti ljubav (kao sa mnom)

Život je u čekanju
I u koracima koji znaju kome vode
Ovo sigurno nisu moji
Samo mi se učinilo da koračam
I da postojim
U gradu i stanu u kom me ne čekaš
Niti je rašireno naše rublje
Na terasi sa sunčane strane ulice

Ovoga jutra
Ovo nije moj hod
Ja ne koračam ovako sigurno
Ne koračam uopšte
Ukopana u mestu za misao
Kako bi bilo moći se vraćati kući
Na tek skuvanu kafu
Pijete je sada na terasi do ulice
I ne vidiš da stojim sa druge strane
Skrivena u senci (uvek u senci)
Pogleda zakovanog za vaše rublje
Okačeno kao vesele zastave
Na bračnom karnevalu zatvorenog tipa
(strogo zabranjeno za pesnikinje i ljubavnice)
Ja nemam pravo da pokucam
Čak ni pod izgovorom da sam pogrešila vrata
Nemam ulaznicu u tvoj život
Ni izlaz iz svog

Jagoda Nikačević, Jagodanikacevic

Ginoid

moja su stopala obična
plastika, do grla sam
ušla u more. osećam dno
odakle raste nekoliko
oblutaka, antene korala
i dva sjaja: dva blistava
dugmića otpala s moje
glave. a gore listaju
prostori. bića. mirte
i nar, sva materija s početka
vremena, što staje u mene:

(samo da potraje,
samo da potraje ...)

baterija od stakla sa par
litara krvi

Predeo srastao pod trepavicama

(iz ciklusa *Červarske elegije*)

uvek kad me jesen presretne
u pregorelom pesku leta lomeći
bronzano jaje sunca o kamen gde varvari
stenju iza makije izrastajući kao lomljivi
dečaci iz voda provalno i silno u čudovišta
i mitove u podne koje se domoglo vrhunca kao svi
oleanderi i mirte u lakoj drhtavici posle
i krupna zimzelen u modri požar siđe bez reda
brojeći svoje staračke pege
riđe pomalo i hrapave pod dlanom - osetim
(znam tu si)
da počinju duge kiše u predelima
ispod trepavica i smrt samo što nije
(znam tu je)
vijugavi mlečni put poezije sklepane iz srče
papirnog vavilona u tumaranju
iza zida zažmurim jače ne javljam ti više

Kiša u haiku

*»Pojava tih lica u gomili;
Latice na mokroj, crnoj grani.« Ezra Paund*

čuješ je, nalik je živom stvoru.
golema i bez imena, do zore govori.
onda naglo stane. kao da ne pada:
u tvom usporenom crno-belom snu,
kome se s vremena na vreme prekida
traka; zbog svoje beskrvnosti nikad saslušana
do kraja; sama na putu prema jugu; pritajena
u zvuku vagona koji kloparaju, u razvlačenju
oproštajnih obreda, milosno dotaknuvši
svaku čauru maka, što klimaju na labavom
lancu niz prugu, na kiši; u drešenju
čvorova caklećih koloseka; i tako dalje. dalje.
i dalje slediš putanju, šine. s paundom
izlaziš iz mraka, napolje. jutro, a ne vidiš
lica. ni metro, i nikog da pridrži laticu. slana,
i krmeljiva si, u naporu da iz plitkih voda
izroniš školjku. istine, jedno parče. malo
kao haiku

Nikita

Crni flor

Preslažem moždane u likvorne oblake
koji su nuspojava
cjelonoćnih coitus interruptusa
tamnih bića i moje savjesti.
U nekom svijetu gdje je Mjesec
jedina svijetla pukotina uma
zovu me Uzorita.
Tamo vlada vječna pomrčina
i Mjesec je tek prijevremeni ejakulat
uzbuđenih šetača Mliječnoga puta.
Oko vrata svezujem crni flor.
Tugujem za izgubljenim dobrim glasom
svoga prerezanog grkljana.
Vrane su preradosne.
Na sahrani trešnjina stabla
njihovo naricanje je najglasnije.
Moja usta rastvorena su
u izgovaranju riječi koju do pola
izjedaju svilenkaste gusjenice.
Ljupki leptiri u noćnoj mori
vraćaju je polutrulu.
Ona je epitaf na mome čelu.
Ja nikad neću biti cijela zakopana.
Od mene će iz kaljuže izvirivati bar riječ.

Tujejezična pesem jeseni 2017 po izboru uredništva

Prijevod

Tišina kaplje s mojih grudi
na tvoje skamenjene ruke
što poput sionskih utvrda
izviruju iz neba.
Izdaješ njima svaku riječ
o pra-meni i pra-ljubavi
koju sam ikad zakopala
među sjene zvijezda i križeva.
Nitko me ne izgovara,
osim ispovjednika
grimiznih očiju.
Na potpornju od svoja
dvadeset tri rebra
pronosiš novi obzor,
razdijeljen među borama
tvojih sljepoočnica.
Priklanjaš ih na moje grudi
u iščekivanju zloviđenja,
vješajući se na korijen
iz kojeg si me iskorijenio.
Velebna smo mi tajna
kad smo sami sebe
iza vremena preveli u mir.

Paklina

Ispuzah jutros iz plićaka pakline
kao posljednja kći titana moreplovca.
Na misi porodnici rodih se
u jednom pješčanom satu,
s pupkovinom oko bedra
ujedrena u najbezdaniju brazdu
očevih sjemeništa.
Svjetioničar podavljenih zvijezda
u mojim očima rascrnio je
ostatke bezvremena,
kako bih s plimom najžednijeg bola
ustrujala u jutarnju paklinu prije sunca.
Moj dolazak odavno su prepričali
valovi gorostasi i galijotska vesla.
Pjena nasukanih riječi posteljica je
mog dotrajavanja u pješčanom mraku.

Mirko Popović, Mirkopopovic

Podne. Prolazim gradom

Negdje iza nečeg
Tutnji grad.
Ti iza purpura davnog
Krajičkom oka još bilježiš:
Pogledat ću onaj izlog,
Potom
Okrenuti se niz ulicu
Za glasom koji je šapnuo
Tvoje ime i u dubinu podneva
Ispratiti sliku svibanjskih tramvaja.

Oslušnut ću tamo u centru
Hlad podrumske vlage i tišinu
U kojoj toplo su zorile jabuke
Tvojih grudi.

Ti i purpur u kom smo rasli
Suzu i krizanteme spuštate
Nijemo iza katedrale i dugo gledate
Niz obronke ljeta.

Već daleko u perspektivi
Niz bulevar
Naše se sjene sreću i izdužuju.
Gledaš kako ih netko ucrtava
U tvoje pragove.

Negdje iza nečeg
Tutnji grad.
U našem krvotoku.
U našim venama.
Iza prostora.

Množenje s nulom

Završio
radni dan
hladna kiša sjećanja
gusto kurzivno, uporno i zorno
prati mi korake do hotela Kvarner
to modrina nebeska nad Sarajevom
odmah čim se oljušti ljeto
zagazi u listopad

Opet su u auli hotela
lica nepostojećih
oko profesora J dva studenta
stalno prebacuju nogu preko noge
nekim djevojkama s naočalama
ne stoji kikot, ali ga ne skrivaju
Jedna moja nutrina otpečaćena
očima tužnog D koji me posmatra
potvrđuje: Svi smo (dakle) tu
a ja ne znam gledam li ih i ne znam
mislim li o tome kako su odavno
svi u plavičastom dimu
zapadnih metropola

Ali noću ih posjećujem
nepoznatim prijevoznim sredstvima
napuštam Balkan i duhove
njegovih oblakodera, otpuštam okove
koji još s nulom množe: širina
puta dužina jednoga rata

Izlažem lica kojih nema
ali nakon moga radnog dana ulaze
bulje u mene neuništivim pogledima
dok kroz prozor u daljini vidim kako
nečujno nad Tajnom pada snijeg
Listopad je, nisam zaboravio
njihova lica, osmjehe, glasove

A znam da iz mog debla, iz mojih
izbrisanih godina šikljaju
mlade grane – odjekujem
prazan
u gomili
nasred aule
hotela Kvarner

Odziv

Mogu ja cilju
šapućeš i veslaš
kroz trstike iz kojih
sinje ptice izlijeću
Desno od grudi cesta srebrna
teče ti kroz vid i modrinu
Mogu ja cilju, šapuće veslo
odazivajući se nebu
kao nekada davno zvijezde
dok uzlijetale su prema zenitu
sa očevine nad Pelješcom
Sada su zaleđene i tihe
kao i staze po kojima otac
iz bezdna u vrtove
boru i bunaru svom prilazi
Lice mu fosilom obasjano
iz kamena, iz mrtvih riječi
Izdržat ću, glasaš se ili te eho
iz kamenih crteža doziva
dok miriše vrijesak, dok šute
zvijezde nad Pelješcom
dok te hladno biju
oči ledenih zaveslaja
ali riječi, riječi pitaju
riječi s vesla kaplju
i izdišu:
Kojem cilju

Ljubica Ribić

Misteriozni nestanak savršenog dana.

Buđenjem otvaramo novu mogućnost.
Danas ne prezam pred nepoznatim,
otvaram vrata i dubokim udahom
započinjem dan.
Ptice se raskrilile i letom zavode oblake,
djeca su otišla u školu ili na igralište.
A ja?
Ni dijete, ni žena.
Izgledom više odgovaram ženi,
no, moje Ja je nekako djetinje razigrano.
Ja, želi letjeti,
s rodama.
Danas su rode pogriješile smjer,
umjesto juga, odabrale zapad.
Možda to i nije tako loše?
Možda bih i ja mogla krenuti novim smjerom.
Dan je započeo otiranjem prašine sa zaboravljenih
patika.
Ja želi nasmijati ptice.
Žena mora na posao.
Kako pobijediti ženu.
Ja je tužan.
Ptice odlaze vlastitim odabirom.
Dan je trebao biti savršen.
Čemu služe patike,
ako žena mora poći
unaprijed određenim putem?

sve je jednostavno

jednostavno zaboraviš otići
na izuzetno važan sastanak
zaboraviš obući najbolju haljinu
obješenu u tamnom kutu ormara
zaboraviš ustati iz kreveta
jednostavno zaboraviš
sve banalne stvari i nasmijana
naga
bosim stopalima izbrojiš korake do druge strane
kreveta
zaljuljaš vrijeme
u osmijeh
u dahom namreškano lice
u jedva vidljiv pomak usana
zadrhtiš savijena
u nagosti vlastitog izbora
oslobođena lutanja
lažnih davanja
i bezvrijednih primanja
jednostavno zaboraviš sretna u zaboravu
beskrajno čista
orošena kapima jutarnje rose
skrivena na listovima ljubičica procvalih na prozorskoj
dasci

Saša Slavković, Salke

Komadić dana

Jutro je svježije prostrlo
bijele oblake na komadić dana,
gore prosulo ptice,
sasvim male mrvice muha,
još sitnijih mušica,
doručak za one,
koji rano rane
za sreću je ostavilo
pauke na mreži
da mogu reći
šta misle
pletući svoje uzorke
na mreži.
Sve ostalo na nebu
je iz najlona,
gvožđa i plastike,
ono šta je napravila
mašta ljudi,
da mogu poletjeti
bez svojih krila.
Sakupljajući sve te stvari
koje lete kroz njega,
zaustavlja svoje konje u kas,
da bi moglo da vidi
šta se stvorilo
u cijeloj božjoj bašti,

gledajući u naručju
svoje dijete,
stajući prije nego li
prohoda.

Sjencokret

Nebo je pojelo
sunce
nema više horizonta
koji bi vukao
crtu
između oblaka neba
i oblaka zemlje.
Boje su se ogrnule
u proziran plašt
u kojemu se
ogledaju sjenke.
Gazim svaku
da nestane
a one dobivaju
još veće tijelo
koje me jede
grize uši
da ne čujem više
kako se toči
dan
i mrijeste oči
da ne vidim
više
iza smaka.
Ostao sam sa njima
jer nema drugoga
i tako su guste
da se mogu nasloniti
samo da ne padnem.

Senada Smajić, Breza

Diarijski zapis

Sanjala sam Admirala i Šalamuna.

Igrali su remi.

Umjesto karti slagali su periode.

Nikad prije nisam čula

za neke elemente

i u snu ih zapitkujem

kako se slažu

gdje su

i postoje li

džokeri

kako se spajaju skale

zavise li od mase

tabličnih brojeva ili boje

i otkud im toliko elemenata

različitih struktura, naboja ...

i sad razmišljam o snu, imam suh jezik

i nešto me steže u grlu

dok se prisjećam kako su se smijali

govoreći da ne uvlačim jezik, ali

da im ne smeta

jer mi ionako ne vrijedi

objašnjavati, budući

da nije lako razumjeti

sve strukture i

zašto se neki elementi vežu

samo ispod zemlje
i da ću pravila shvatiti tek onda
kad im se pridružim
držeći skale u vlastitoj ruci

a ovo pišem samo zato
da i to ne zaboravim.

Tujejezična pesem poletja 2017 po izboru uredništva

Jelena Stojković Mirić

Senka je sve tanja

Ne osvrći se često
senka se tanji i krati
lešinarima je sve deblja i duža – kao refren vekova
pohabani smo od čekanja i borbe
ta niko nam nije kriv što smo aterirali u pogrešne
dekade rođenja

Košava kotrlja mrtve glave
budućnost jedino sigurno donosi smrt
to smo odavno shvatili
za sadašnjost nismo bili spremni
ni mi ni naš želudac
na pola udaha neko se već okačio o nebo

u malenim kesama čovek nosi svoje dane
baca ih u kontejner
(kojih je sve manje)

uključi TV da čuješ kako živiš
receptori su ti oslabili i ne znaš dok ti ne kažu
dostojanstveno i divno, bajkovito

Ovo su podvojeni svetovi
samo je jedan stvaran

Slika jedan
ljudi otimaju mrve od golubova
slika dva
ljudi se otimaju oko golubova

WW2

Imate li sat sa peskom?
nemam i ne znam kako da im kažem:
vas dvoje ste pešćanici

kako bi Isidora otplesala njihovu istoriju
grickam semenke razmišljajući o istoriji jednog stabla
pertle, podvezice, korseta
padam kroz sfere laguma
vraćam se kroz zidove
ovog grada koji je pretpeo teške estetske gubitke
govorila sam ti
rušilac može biti arhitekta za stolom
rotring rušilac razbojnik
dobiće i nagradu za taj rat

gradovi preživljavaju odlaske
tako će i tvoj
privremeni i konačni
u to ne sumnjaj
besmisleno je brojanje prozora koji će u svojoj istoriji
zapisati
tvoj miris i hod

kao što je besmisleno otkrivanje novih nastanljivih
planeta
čemu huno-sapiensu?
gladan si,
muči te uništavajuća kiselina?

kako da izmislim nove boje
izdahnem novi svet?

robijam čeprkanje po istoriji
čangrizaju mi
a rekli smo ti
ne previše duboko!
i leče me od:

zločin i nagrada
Argentina

(Isidora - Isidora Dankan)

Milen Šelmić

Urezi

pri povratku sa mesta o kome neću ništa da kažem
(jer bih mu time dao realni identitet
a razbio magiju njegovog postojanja)
kao da sam kroz blagu izmaglicu
video neverovatne ureze u kori platana

zaličilo mi je to na potpuno čudnovata slova
koja sam video jednom
negde
u nekoj nepoznatoj prekomorskoj zemlji
koje odavno ne želim da se sećam

tamo sam čuo nekoliko stotina bajki bez poente
i video nekoliko hiljada gašenja
života
ljudi
osećaja
svoga

i tada su mi ti ili takvi neobični znaci ličili na ureze
samo nisam tome pridavao važnost

tada i tamo
vreme je bilo uslov opstanka

ne mogu da kažem da su to bili urezi u vremenu

vremena i mesta ponekad imaju isto značenje

kada sam prvi put video te slovne oznake nalik na
ureze
gledao sam ih kroz plamen i kroz vrisak

sada su mi vratili sećanje na besmisao
sećanje koje sam godinama namerno potiskivao
trudio se da ga uništim
razbijem
spalim

konačno sam svestan da u tome nisam uspeo

ne вреди
ne može
ostali su urezi ...

**Odnos Džulijana Hobsa prema smrti
ili
odakle sad dve čaše ispred mene?**

ne sviđa mi se ovaj akvarijum pored šanka
ribe su mnogo mršave
jedna je imala dvadeset dve godine
i jedva nešto preko četrdeset žive vage
k'o iz Aušvica jebote
dečko pored mene ubija se votkama
suludo

mnogo je jeftinije ubijati se brljom
preglasnim rokenrolom
nesigurnim seksom sa nepoznatim starletama

on se ubija duplim poljskim votkama
i veštačkim sokom od pomorandže
hvali se na sva usta kvalitetnim džointom
kaže da se zove Džulijan
što je malo verovatno
ovde se niko ne zove Džulijan

istina
poznavao sam jednog koji se tako zvao
nekada davno
Džulijan
tačnije: Džulijan Hobs mlađi
nisam poznavao starijeg
ali i ovaj mlađi je sasvim dovoljan
da više ne poželite da upoznate nikog sa tim imenom

imao je dobar odnos prema šanku
gotovo sasvim vertikalno
samo
nije imao pravilan odnos prema šansi
prema šansi da umre od ciroze jetre pre dvadeset i
sedme

bio je davež do samog kraja
i kad se setim toga dođe mi da sklonim drugu čašu
da je zavitlam prema akvarijumu sa lošim ribama
sve je ovde suviše stakleno i suviše zadimljeno

mislim da ću uskoro otići odavde
razmišljam o odnosu prema smrti
gladan sam

nema veze
poigraću se s obe čaše
pre nego što se susretnem sa bilo čim
što bi moglo da mi zaliči na ogledalo

Zašto su ubili kosa (ili neku dugu pticu rugalicu)?

nije to bila nikakva naročita šuma

odavno se nahvatalo inje na granama
prerano ostarelim
pretvorenim u vremenske odrednice
uzaludnog čekanja

ostao je otisak stopala na tlu
težak otisak stopala u lakoj lovačkoj čizmi

bila je noć
i nikog drugog tu nije bilo

i ničeg

ni kamena na kamenu
ni bistrine u bezglasnom plaču vasiona
nadvijene kao kamena gromada
nad tim delom svesti i podsvesti

ostao je samo otisak u smrznutoj ilovači
i ostala je prolivena crna krv
na crnim pticama
kojima su već jednom ranije
izvađena srca

ostali su plodovi besmisla

i još je ostala noć
crna gotovo do nerazuma
bez senki i bez dodira

i nikog drugog tu nije bilo
da posvedoči ili da opovrgne

nikog

nikog više

Milena Vučković

Ćutim

Pričala sam ti o rominjavoj noći
Koja dok se sleva
Niz stare oluke
Spira lice sadašnjosti
Sa stvari i sa zidova
I otvara kapiju bezvremenog sveta
Gde pod patinom ovog sada
Ugledaš sve vekove što su promakli
I sve one koji te čekaju
U čudnom plesu senki
Pričala sam ti i o jutru
Koje jedino prepoznam
Ako budna sačekam zoru
Dok cepa postavu tame
Uvek na istom mestu na istoku
Stvari se jedva primetno i za istančano oko
Polako vraćaju na svoja uobičajena mesta
Sa kojih su pobegle tokom noći
Praveći drugačiji raspored
Pričala sam ti i o ljubavi
I njenih hiljadu lica
Različitih u hiljadu sitnica
Koje je teško raspoznati
To ponekad liči na ona dva
Gotovo identična crteža
Gde treba uočiti pet razlika

I rešiti enigmu
Rekla sam ti da je ljubav
Lakše darivati
Nego je prihvatiti
Zbog čudnih grešaka
U ljudskoj svesti i pameti
O svemu sam ti pričala
Samo ti nisam pričala
Kako je svet postao zelen
Ali ne kao sočna trava
Zelen je kao jed što se izliva
I truje sve
I onog ko ga prosipa
I onog na kog se odnosi
Prospe se zavist i zloba
Iz poganih ljudskih usta
I poganih otrovnih duša
A smrad, taj težak zadah truleži
Pretvori ljude u zveri
Bez pameti i saosećanja
Pa kao ludi potrče tim putem
Što im se u magnovenju
Samoljublja otvara
Tumaraju svetom
Ludi i otrovani
Slepi i bolesni od samih sebe
Sedim u ovom tihom mraku
I ne pričam ti više

Cipelice od zvečarke

Dok konjska zaprega vuče
Nešto što će se u sledećem veku
Nazivati tramvaj
I po kome će San Francisko
Postati poznat i čuven
Gledam u putnike koji silaze
Baš preko puta mog dućana
I očekujem mušterije

Na prošloj književnoj sedeljci
Videla sam mlade dame sa Nob Hila
Kojе pišu tako tužnu Poeziju
(od kojih Šerif pomalo prepisuje)
Da se sav pesnički skup rasplače
A fine poetese brišu suze
Čipkanim maramicama
Specijalno pripremljenim baš za tu priliku
(ili nepriliku)
I uzdišu zdušno sve uzvikujući
„Sjajno“ i „Bajne ste, drage naše“
Dok im poete odmeravaju
Tanke strukove i vrcave bokove
Praveći se da udubljeno slušaju
Njihovu tužnu, pretužnu Poeziju

Navraćale su u moj dućan
Smejući se i podgurkujući
Izigravajući nekakav nobles u Poeziji
Sve tražeći sitno mrvljene kosti i lobanje

Kao perfektan začín za svoju poeziju
Ali sam ih ja odbila
Sa obrazloženjem da takve začine niti držim
Niti imam nameru da nabavljam

Sa Orlovim Perom sam viđala u Preriji
Hiljade neznanih grobova
Onih koji su pokušali da stignu na drugu obalu
Grobove usamljenih tragača za srećom
Siromašnih kopača zlata
I nikad ni meni ni Orlovom Peru
Na pamet palo nije
Da budimo zaspale im neostvarene snove
I prekopavamo tuđe nesreće
Plašéći se da ne naljutimo duhove nemirne

U radnju mi je iznenada banula
Fina gospođa Mildred
Od milošte zvana Mili
Plavuša sitnih kostiju
Al bogatog poprsja
Viđala sam je ranije pred dućanom
Kako sačekuje moje mušterije
I radoznalo im zaviruje u pakete
Pitajući ih koji su začín kupile
Šta kuvaju od Poezije
I dajući nekakve savete
Obavezno je umilno hvatala pod ruku
Sve gospođe pa i gospodu
Sa spiska mojih mušterija

Dućan je bio pun

Gospođe su razgledale tegle sa začinima
A Mili me je pogledala drsko
Onim svojim sitnim ledeno hladnim
Plavim okicama i rekla:
„Mene ovde zanima samo jedno
Čovek koji ti donosi začine iz Prerije
I prodaje na zadnjim vratima dućana“
Na moju veliku sreću
U tom me trenutku pozvala
Jedna fina starija dama
Da joj sa visoke police
Dohvatim malo začinske Ironije
A meni je baš bilo drago
Što sam leđi Mildred leđa okrenula
Pa nikako nije mogla da vidi
Kako su mi oči
Zasvetlele čudnim sjajem
A zadovoljan osmeh obasjao lice
Jer sam je odmerila dobro i zamislila
Kako će na štriku iza kuće
Pored dve kobrine kože
Uskoro visiti i koža ove zvečarke
Od koje će mi komšija Italijan
Napraviti divne cipelice
Koje će savršeno pristajati
Mojim nežnim stopalima

Putovanje sa lakim prtljagom

Odavno sam prestala da tumačim
Zamršene hijeroglife ljubavi
U piramidama bespotrebne gordosti
U koje sakrivamo osećanja
Nedoživljena
Neživljena

Davno sam tragačima i tumačima
Zamela puteve
Ne želim sećanje
Ni kajanje
Samo jednostavnost osećanja ljubavi
Neopterećene lažnim ponosom

I šta je to ponos
U doba hladnih glava i ledenih vena
Kroz koje ne teče ništa ljudsko
Ni toplo

Ne trebaju mi
Preparirana sećanja
Mumificirana osećanja
I legende o prokletstvu večnog trajanja

Otkrivam lepotu putovanja
Gledam kako peščane dine
Menjaju boju i oblik
Oaze neiscrtane na mapama
Čekaju da ih otkrijem

MILENA VUČKOVIĆ

Da zazvone pesmom
Zažubore vodom
I okrepe
Mene
Putnika sa lakim prtljagom

Pesem si uredniška

Lidija Brezavšček - Kočijaž

Delta

Na hribu je stala
postava.
Na neki vzboklini,
ki si ne zasluži tega imena,
je nemirno migotala.

Ravnico spodaj je preveval zatohel srh zatišja.
Vse se je viskozno stekalo
v počasno delto na severu,

tudi nesnovne budnice,
zadrgnjeni glasovi,
ubiti premolki,
zasopla tišina,
prestreljen hladni zahodnik
in zadnji vlažni izdihi nedoločljivega časa,
ki je imel obliko pozabljene balade.

Na lenem obzorju
poskus zahoda hladne bele krogle.

Zmotila me je samo ta tvoja Senca,
človek.
Ni je bilo.

Stopljena belina

Ko zadnja meglica čez rob bo prešla,
kjer v morastem dremežu sva se znašla,
ko name se vsula bo mrtva pomlad
in več ne boš hotel imeti me rad,
ko videla bom, da umira jesen,
ki v tebi imela poletja je zven ...

takrat se razpoči mehur iz sluzi,
ki dihala jaz sem jo, pil si jo ti,
pobeljena zora bo šla čez nebo,
pod loki stopal bodo jame, ki zro
v obličja, ki čakajo, da se spuste
v naročje nezemeljske končne teme ...

takrat izgubila za sabo bom sled
in ti ne boš našel več tistih besed,
ki sva jih pred veki za hrbti vlačila,
in zadnja se pesem v brezslušnost bo skrila;
takrat bo za rime obema vseeno:
jaz v Nič bom prešla, ti v belino stopljeno.

Glosa o Niču

**Megla se spolzka plazi za zastore,
ki jih obup v izdihu oblikuje;
predrt pogled več živih zgodb ne snuje,
saj mrtva pesem dihati ne more.**

Še veš, nekoč bila si bit brez sence
in tvoje roke risale so žarke,
preproste verze spletala si v vence;
bile so rime – nepotopne barke,
iz diha črpala si vse esence.
Zdaj tvoj spomin odlomkov ne premore
iz zgodb, ki si jim ti poudarke dala.
Izpuščaš zloge, silijo v podore,
jih zate daljna slutnja je izbrala –
megla se spolzka plazi za zastore.

Poglej se, zdaj lebdiš na splavu bednem,
zgrajenem iz kosti, mahu in plesni,
tvoj glas izgublja se tam, v nezavednem
odzvanjanju. In ritmi, malo besni,
razpadajo v močvirju nepreglednem,
ki znani NIČ ga zunaj tebe snuje.
Povej, še čutiš tiste tone mile,
v katerih tvoja muza svet varuje?
Mar niso jih balade že ubile,
ki jih obup v izdihu oblikuje?

Ne boš šla več nazaj v enakonočje,
kjer tvoj se Voz nikoli ne iztiri,
kjer se v ravnino prelevi pobočje
in smisel se nikoli ne sesiri,
kjer mir in pesem najdeta sozvočje?
Ne boš! Ta snet, ki te mori, zdaj tu je!
Čez trup se ti pregiba sloj koprene
in glas duši, v njej nemi duh domuje;
preseže vse, pod njo vsak vznik ovene,
predrt pogled več znanih zgodb ne snuje.

Popusti in poglej v brezbarvna brezna!
Nemočni gnev prepusti beli sili,
saj je edina, ki ostaja trezna,
umrli liki so jo izostrili.
Bežiš, a to je tvoja smer obvezna ...
Glej, noč bo in siv ptič iz tvoje more
presekal bo obzorje, ki odseva
njegovo senco. Ta je brez opore.
Trd, oster žvižg ne seže do odmeva,
saj mrtva pesem dihati ne more.

Silvana Orel Kos, Jupiter!

Oklepam se

Oklepam se
starinskega lesenega ročaja.
Tako je topel
in gladek od stoletne nošnje,
jaz pa premrla
v premočeni poznojesenski obleki
pod črnim dežnikom
zoglenelega neba.
Prek žlebasto odebeljenih robov,
vzdolž tenkih pajčevinastih niti
polzijo kaplje živega srebra.
Ročaj diši.
Diši po vlagi zapuščenih vegastih zidov
in v pišu škripajočih polken in omar.

V belkastem zakrčju druge dlani
stiskam ročaj potovalne torbe
iz že zdavnaj meni podarjene tapiserije
zamolklo zelenih globokih gozdov,
košut, jelenov, fazanov,
zlatih ptic na divjih jablanah
in lovcev na konjih
v praznični opravi,
s krsto na dvovpregi.
V torbi težko nosim vse,
kar potrebujem za tole potovanje.
Nič.

Na koncu jezika
preobračam jabolčno peško.

Peška, torba in ročaj
črnega dežnika s čipkasto tančico,
ki se svetlika v zvezdnem soju
sosednjih galaksij.

* * *

Težka ubežnost
se z robov ne poceja več.
Razbremenjeni pajčolani so se razpršili.
V daljavi se bliskoma utrinjajo slepeče luči.
Mogoče je prenehalo deževati.
Mogoče sem zaspala,
zastala v prostem padu
ali potujem z nesluteno hitrostjo.
Mogoče se mi je odprla torba.

Iz zevajočih ust
mi poganja razvejan ročaj
s krošnjo rumenečih plodov.

Nočitev

Mislila sem, da bo tema.
Pa je svetlo.

Nad kašmirsko mehko kumulusov
se leskeče ivje na kupolah čebulastih socvetij,
še višje osrenjena hrbitišča
kril razčutih krokarjev in kavk.
Kot uročeni v letu brez pristanka
vzdržujejo negibnost lege
nad vijoličnim vejevjem.

Pod nedoumnostjo koprenastih tančic
se deblo vrašča v zmrznjene spotike korenin.
Bel pogled brez šarenic, gorišča.
Mislila sem, da bo tema.
Pa je svetlo,
kot da pozabe še nikoli ni prepredel en sam prelet noči.
Ob deblu raste v zemljo slep pastir
v prekratkih krpah ljubja.
Brki mu trepetajo, ko igra piščal,
dišeč koren dveh celih, dveh poltonov,
že davni dar hvaležnih žalk.
Tačke upira ob belino ovčjih kož.
V polsnu vpihava svoje sanje,
v njegovem ritmu korenine srkajo
predivo iz volnene ruše,
ga mikajo, rahljajo, sukajo v prejo.
Niti, tkivo, deblo, krošnja vej.

Koprene legajo na rušo.
Čebulasto socvetje kot da diha iz megle.
Pod ivjem v lahнем zibu nihajo kokoni,
vanje zapredene so speče žalik žene.
Ne budite žalk, so še brez kril, krvi!

S pajčevinastimi nitmi golečih se zapredkov
v nebo hitijo najemniki po zadnji lon.
Iz beline raste zenica.
Na skrajni orbiti utripajo svetilniki,
prazni votki na rebrih noči.

Jesen na navju

Z ognjem v razdlanjeni kroni
čaka, da se vanjo zaprede
in jo prenese.

Z odsluženih vej se utrinjajo
suho prasketajoči zublji,
legajo v vlago
razgrebenega mahu pod parklji,
ki se ugrezajo v zemljin zev,
kot se je v gostih zadahih jeseni
v maternico vraščalo njegovo seme.

Nepremično strmi predse,
z bisernimi rožami pod vejevjem, čaka
na svilnato nit tvoje izčasnosti.

Prehitevajo ga sence
razkrečenih okostij,
ki se veselijo mehkih povojev. Čaka,
da tudi ti zavohaš duh razritega mahu.
Lazar, hitro,
zarij se v špranjo lačnega sarkofaga.

Lazar, hitro, hitro,
ne čakaj mojih ustnic.
Pod napokanim kokonom
se rišejo krvavo trepetave
koščice tvojih krhkih kril.

Tea Plesničar - Serigala

Veliki imperator.

Bil si trenutek.

V žaklju krompirja.

Upor pred
posvojitvijo.

Danes te ne zmorem.

Markiz, Beethoven, Picasso.

V grlu poljuba.

Ni dan.

Je falus
sredi ničesar.

Veliki masturbator.

Tako tiho
se razvijaš.

V meni.

V jajcu,
ki ga podpirajo
enigme nenasitnega
seksualnega poželenja
mravelj.

V kosu sira,
kjer se luknje
v vročih popoldnevih
stapljuje med
iskanje popolnega
niča.

V objemanju
ženskega torza,
ki na jesen
razkriva hrepenenja
ma mere.

Predal je odprt.

In besede
požirajo enega
izmed svojih
otrok.

Nedokončana

grlo se je izgubilo
v odsevu/lomljenju saharskih fatamorgan
daleč glasilke hropejo v multifonih
zračne plasti se meljejo v gostoti (plasti so goste)
lom svetlobe (skozi prizmo) časa
vzhod je spremenil smer
zrcaljenje sanj/oblik
omamlja roženico
slišni valček ziblje koščke ogledal
v peščenem morju
(mornarji so nasedli in)
voda
je vse kasneje kot črna

Ana Porenta

Val

vodni
plaz
strmo
pada
v morje
se
vzpenja
 boči
 peni
 prehiteva
 prhne
 trzne
 pljuskne
v slano gnezdo sune
 se zaziba
svetlo stran
 pod temno
zriva
in dolgo
 dolgo še
 odmeva

Nekaj

ni preteklo še dovolj
ni se še zmrnilo, strohnelo
ni še vzbrstelo, ozelenelo
nikamor ni presahnilo
ne izhlapelo
nič ga ni preraslo
ni se osvetlilo ne razbarvalo
ni izpolzelo
ni se zamejilo, izmuznilo, pritrdilo
nikakor se ni naveličalo
ne ponovilo, presahnilo, obmolknilo

ker se še sploh ni
izreklo

Blejanje

Naša čreda išče travo na
ograjenem popasenem travniku,
kjer že tri dni pijemo vodo
in stegujemo vratove,
da bi dosegle kakšno od vej grmovja,
ki je še nismo prežvečile.
Jagenjčki občasno poskočijo
ob pičlih kapljah iz vimen.

Zaliva nas dež in tudi tisto sol,
ki smo jo držale med volno,
izpere v tla.
Danes smo popasle vsa trda stebila zeli
in začele s parklji izkopavati koreninice.
Imajo okus po zemlji,
na kateri vse tišje poležavamo.

Za ograjo, ki nas potresa,
rastejo šopi marjetic, latovke,
detelje, bilnice, pasje trave, nokote.
Za zaprtimi očmi ne vidimo več mreže
in elektrika je šibkejša od lakote.

Samo pognati se je treba čez.
A najprej moramo vstati.

Sara Špelec

Kam?

Ko tvoji svilnati koraki
oprasnejo zemeljsko skorjo,
se oglasi zvezdni orkester
in preigrava mačjo lestvico,
dokler luna ne nabrekne
in je na nebu le še
vesoljno uho; ko prisluškuje
tvoji beli skrivnosti,
se za hip ustaviš,
pomežikneš proti nebu,
oblizneš gosti mrak
in greš četrti dimenziji naproti.

Babica prede čas

V ušesih odzvanja »ajs«,
brbončice žgečka jutranji benko,
kuhinjo preplavi vonj po babji jezi,
miške pa slavijo padec prvega zobka.

Ko nekega dne prerasteš
plašček, rokavičke
in življenjsko črto,
greš novim zobem,
novim pravljicam
in novi državi naproti.

Zaželiš si odraslih igrač,
zajahaš ponyja,
ušesa ti zacvetijo
in tudi ti začneš vse bolj
skrivnostno dehteti.

Pisanim črkam
sledijo pisani pogledi
in velike ljubezni, o katerih
vsak večer pripoveduješ
svojemu majhnemu zrcalu.

Zaljubiš se v svojega psa
in si iz njegovih dlak spleteš
varno zavetje človeškosti
in štirinožne sreče.

A pride čas,
ko vse bolj študiraš,
vse manj razmišljaš
in z oblačil stresaš
ostanke pasjih dlak.

Spoznaš nove ljudi,
vzljubiš moškega
in žvižgaje stare melodije
rojevaš nove spomine.

In ko počasi izginjaš
med urinimi kazalci,
ob tvojem vzglavju
spet sedi babica
in tiho prede čas.

Tretje tisočletje

Rodiš se
iz krvavega trikotnika
živiš
v virtualnem oklepu
in utoneš
v nakupovalnem vozičku.

Predstavitev avtorjev

Marina Adamović

(1962) Živi v Nišu. Je članica *Udruženja pesnika Srbije in Društva književnika i književnih prevodilaca Niš*. Prejela je več nagrad, med njimi tudi prvo nagrado za knjigo *Besmisao smisla* (Beograd, 2014). Izdala je več knjig: *Curriculum vitae*, *Psihodelija minijature*, *To što vi nazivate ludilo*, *Smrt prijatelja* in druge ter elektronske knjige *Melpomena*, *Nepostojanje*, *The rest of ... 3*, *Poznato o nepoznatom*.

Vesna Andrejić Mišković

(1964, Kruševac, Srbija) Živi in piše v Slavonskem Brodu na Hrvaškem. Svoje pesmi je doslej objavila v sto petdesetih mednarodnih zbornikih in zbirkah. Pred tremi leti je izdala pesniški prvenec *U sobi zrcala*, v tisku je njena druga zbirka *U dosluhu s nebom*. Nekatere pesmi so prevedene v osem jezikov. Je dobitnica več nagrad. Srečna je, ker objavlja svoje pesmi na portalu Pesem si.

Rijad Arifović, Sumiko

(1958, Bijeljina, Bosna i Hercegovina) Od 1996 živi v Sarajevu. Objavlja na različnih portalih (Poezija online, Očaravanje, Pesem si). Njegove pesmi so objavljenje v zbornikih *Umreženi snovi*, *Čuvari riječi*, *Zbirka ljubavnih pjesama skupine članov portala Očaravanje*.

Tina Arnuš Pupis, Kosmulja

(1982) Univ. dipl. socialna pedagoginja, živi in dela v Logatcu. V zadnjih letih se posveča ustvarjanju otroške literature, spogleduje pa se tudi s pesništvom. Leta 2016 je bila njena pravljica *Nespečni volk* izbrana na literarnem natečaju Spirala, leta 2017 pa je pri založbi Miš izšel njen knjižni prvenec, zbirka pravljič *Za devetimi drevesi*.

Duško Babić

(1960, Zadar) Njegove pesmi so v številnih skupinskih zbirkah in zbornikih, uvrščen je v *Antologiju balkanskog sublimizma*, objavljeno v Belgiji (2013). Prva zbirka poezije nosi naslov *Prva četvrtina srca*. Za drugo, *Akvarij za Svijet* (2015), je dobil več nagrad in priznanj, 2017 pa je izšla tretja zbirka, *Knjiga o majci*.

Katica Badovinac

(1954, Ribnjačka pri Bjelovaru, Hrvatska) Od 1955 živi v Zagrebu. Je ekonomistka. Po vrnitvi iz Londona, kjer je nekaj let delala, objavlja pesmi v časopisih in na različnih portalih. Na mednarodnem natečaju *La Voce dei Poeti* (2016) je dobila posebno priznanje žirije za pesem *Oda miru*. Uvrščena je v dvojezični zbornik *Bijela roda* 2017 (mednarodni haiku natečaj).

Dani Bedrač

(1954) Je pesnik, kantavtor in komponist. Bil je vodja glasbene skupine *Kladivo, konj & voda*. Ukvarja se tudi z raziskovanjem zvoka v elektronski glasbi. Bil je (so)urednik književne revije *Vpogled*, organizator literarnih delavnic in kulturnih dogodkov ter mentor mlajšim ustvarjalcem. Izdal je sedem pesniških zbirk in novelo, občasno piše tudi uvodnike in recenzije. Poezijo redno objavlja v številnih literarnih revijah in zbornikih doma in v tujini. Zadnja leta živi in ustvarja v Celju.

Luka Benedičič, Mladi Pesnik

Študent. Vajenec. Trudi se bivati v več krajih in časih hkrati, a mu ne uspeva. Ljubitelj ideje o nujnosti poezije; nujnosti življenja, njegove paradoksalnosti, humorja. Tudi tujosti. Mojster redko česa, filozof o vsem. Predvsem pa: iskalec bližine. Zaverovanec v jezik in tisto, kar ga presega.

Kaja Bonča, Kaiiabonca

Brezno

Tamara Butala, Sandžakija

Polona Campolunghi Pegan, Mucamaca

Andreja Cvetko, Arabela

2016 je izšla njena knjižica pesmi *Rdeče breze* v samozaložbi. Pravi: »Moje pesmi so polne pravopisnih napak in klišejskih besed. Še danes so mi ljube. Že en naslov mi prinese vonj nekega časa, uric ... V njih sem preprosta, naivna in draga sem si iz vsega srca.«

Valerija Čerič, Fillia

(1969, Ptuj) Živi, ustvarja in dela v Mariboru: »Ljubezen me je vrnila v Maribor, kjer sem se ustalila in poniknila v rutino, z leti vse bolj vsakdanja. Počasi se razblinjam ... Kdo pa sem?«

Jure Drljepan, Jur

(1953, Komletinci, Hrvaška) V Sloveniji živi od leta 1972. Po poklicu je pravnik. Stanuje v Domžalah. Piše v hrvaškem in slovenskem jeziku. Objavljal je v različnih časnikih in literarnih revijah, kot so *Mentor*, *Fontana*, *Primorska srečanja*, *Odsevanja*, *Vpogled*, *Locutio*, *Paralele* idr. Je udeleženec številnih literarnih srečanj in večerov ter drugih kulturnih prireditev. Izdal je dvojezično (hrvaško-slovensko) pesniško zbirko *Uklesan u slova/V črke vklesan* (*Emonica*, 1998), zbirko *Sizif u mreži* (*KNS Sarajevo*, 2010) v hrvaškem jeziku in zbirko *Neslišne barve besed* v slovenskem jeziku (Mariborska literarna družba, 2013).

Flo

Darko Foder

(1974, Varaždin) Živi v Ivancu. Zaposlen je na radijski postaji Megaton v Cargovcu. Preko ukvarjanja z etnografijo in zgodovino je spoznal pomen ohranjanja tradicije, zato je ustanovil društvo *Ivanečki klub kolekcionara*. Društvo ozavešča ljudi o pomenu ohranjanja tradicije in izročila. Pripravljajo tudi razstave ter časopis *Ivanečka škrinjica*. Pesmi pogosto piše v svojem narečju. Izšla je njegova zbirka *Zviraj reči* (2013). Od 2016 je član *Varaždinskega književnega društva*. Sodeloval je pri pesniškem recitalu *Senje i meteori*, organizira pesniška druženja v Ivancu in okolici.

Ivan Gačina

(1981, Zadar) Je magister inženir računalništva, piše poezijo in haikuje, kratke zgodbe, aforizme ter recenzije knjižnih del. Objavil je dve zbirki pesmi: *Tebe traži moja rima* (2014) in *Tvorac Misli/Prolaznik u noći* (2015). Zastopan je v nad dvesto zbornikih, njegova poezija je prevedena v več kot deset jezikov. Pesmi je doslej objavil v več kot petnajstih revijah. Večkrat je bil tudi nagrajen za poezijo in prozo na Hrvaškem, v Srbiji in BiH. Živi v Zadru, dela v Gospiću.

Slavica Gazibara, Saraivor

(1953) Diplomirala je na Filozofski fakulteti v Zagrebu iz hrvaškega jezika in književnosti ter filozofije, kasneje pa še iz novinarstva na Fakulteti za politične vede. Letos je prejela prvo nagrado na hrvaškem pesniškem natečaju za ljubzensko poezijo *Recital Željka Boc*, v zbornik so uvrščene tri njene pesmi. Je članica *Varaždinskega književnega društva*. Objavlja na portalih in v časopisih *Quorum*, *Književnost uživo*, *Kvaka*, *Slavujev venac*. 2015 je izšla njena zbirka pesmi *Bijeli papir*. Njene pesmi so prevedene v slovenščino in makedonščino.

Dare Gozdnikar

Poezijo piše že od mladosti. S fotografom Borisom Voglarjem je v letu 2015 sodeloval pri skupni razstavi pesmi in fotografij z naslovom *Ali – Ali* na festivalu *Dnevi poezije in vina* 2015 na Ptujju. Je prejemnik tretje nagrade za poezijo literarnega natečaja revije *Mladika* 2017. Pred kratkim je izdal prvenec *Prostorni časi*.

Rok Horžen

Nuša Ilovar

Živi v Žalcu. Piše od osnovne šole naprej. Od leta 2002 je včlanjena v celjsko literarno društvo, je med ustanovnimi člani revije *Vpogled* ter članica *Glasbeno-literarnega društva Aletheia* v Žalcu in literarnega društva *Gnezdo* v Slovenskih Konjicah. Prejela je *Savinovo priznanje*, ki ga podeljuje Občina Žalec za ugledne dosežke na področju kulture. Bila je finalistka *Pesniškega turnirja* 2014, objavlja v revijah in na pesniških portalih. Izdala je roman (*Strah pred samoto*), šest pesniških zbirk ter štiri zgoščenke, 2015 je izšel glasbeni album dueta *Lusier Čas na vrvici* z njeno uglasbeno poezijo.

Jasna Janež, Rožmarin

»Obožujem prijetno utrujene noge po prehojenih 33 kilometrih. Obožujem kolesarske poti ob morju. Obožujem občutek, ko napišem dobro pesem.«

Matjaž Jarc, Maatjazh

Živi in ustvarja v Ljubljani. Pravi: »Za mano je že mnogo realiziranih projektov z različnih področij umetnosti, za svoje delo sem prejel kar nekaj nagrad doma in v tujini. Na spletišču www.pesem.si ustvarjam tretje leto, ki najverjetneje ne bo zadnje, saj cenim delo realizatorjev tega projekta in seveda mnogih pesnikov, ki sodelujejo v njem.« Več o njem lahko najdete na njegovi spletni strani www.matjazjarc.si.

Andrejka Jereb, Andrejka

»Zametek besede obeležuje dvajsetletnico. Na portalu pa gostujem domala od začetka. Ostajam, kar sem, kdor sem. V zadovoljstvo sebi in vam.«

Katarina Juvančič, Katarina J

Je glasbena in besedna ustvarjalka. V duetu z Dejanom Lapanjo je doslej izdala tri albume, koncertirala je po Evropi in Aziji. Piše eseje, recenzije, intervjuje za domače in tuje medije, občasno pa zaide tudi v poetske vode – toliko, da si zmoči noge. Njeno ustvarjanje črpa iz bogatega izpovednega sveta človeških usod ter gradi most med sodobnimi trendi in ljudskimi načini pesnjenja in senzibilnosti. Je dvakratna dobitnica nagrade (»kante«) na mednarodnem kantavtorskem festivalu *Kantfest*.

Branka Kamenšek, Branka

(1957, v najlepšem mestecu Cetinju) »Pišem v slovenščini in srbohrvaščini. Svojih pesmi ne prevajam, pesem napišem v jeziku, v katerem v danem trenutku razmišljam. Moja prva zbirka pesmi *Sled/Trag* je v obeh jezikih in samo ena, sredinska pesem, je prevedena. Izšla je tudi knjiga za otroke *Baktorji in zomili*. Moje pesmi so zastopane v številnih skupnih zbirkah. Pisanje pesmi mi pomeni sprostitvev emocij, tišino, v kateri slišim sebe in orodje proti stresu.«

Samo Kreutz, Albin

»Član družine Pesem si sem že celih sedem let. To obdobje mi je, poleg vsega, prineslo tudi objave v nekaterih slovenskih literarnih revijah (*Mentor, Zvon, Apokalipsa, Sodobnost, Poetikon ...*), hrvaških haiku zbornikih ter na radiu (Radio Slovenija). Najbolj pa sem vesel tega, da sem tačas postal avtor šestih knjig: dveh pesniških zbirk (*Kot molčanje globoko in Beseda kakor svet*), dveh zbirk haikujev (*Mežik zelene in Sonca za cel dan*), zbirke kratkih zgodb (*Za pest zemlje*) ter romana (*Tisti, ki so spali*).«

Aleksandra Kocmut - Kerstin

So najlepše pesmi že napisane ... Pa vendar se trudimo dalje. In če samo zato, da ohranjamo stik z dušo – je vredno. Koliko? Za nas – neprecenljivo. Za druge? To bo pokazal čas, ki se bo – ali pa se ne bo – ustavil *za čar, ki se prebujata v nas.*

Majda Kočar, Ob potoku

»Brez poezije si ne predstavljam življenja. Zato jo berem ... in ... vsaj včasih mi uspe ... tudi pišem.«

Breda Konjar, Koni

(1944)

Ivanka Kostantino, Lea 199

»Ne bi o nagradah, pohvalah, niti objavah, ki jih je bilo kar nekaj. Raje bi o tem, zakaj ali kako pišem. V zadnjem času premlevam besede, ki sem jih zasledila v nekem zapisu o haiku poeziji. Ne spomnim se avtorja, a napisanemu verjamem: *Haikuja ne piše pesnik, ampak ga nekdo ali nekaj piše skozenj.*«

Matej Krajnc

(1975) Rojen v Mariboru, odraščal v Celju, živi v Ljubljani. Literatura ga je magistrirala. Je član nekaterih stanovskih društev, ki imajo vsa kratice, izdal je peščico pesniških zbirk pa tudi nekaj proznih del in knjižnih prevodov. Od 1992 poezijo združuje z glasbo, tudi poklicno. Njegov dom v spletu je na naslovu www.matejkrajnc.com.

Marija Kranjec, Triglav

»Minilo je dobro leto, odkar sem se pridružila ustvarjalcem poezije na Pesem si. Zdi se mi, da se je moja ljubezen do pisanja poezije razcvetela (doživela nekakšno renesanso). Šele sedaj, ko imam dovolj časa zase in lahko zbrano in v miru

podoživljam svoj notranji svet. Moj moto je: »Poezija je kot vino* / bolj jo piješ (pišeš) / boljša je!« Zato lahko rečem, da uživam v pisanju in razprostiram peruti.« (* Verz je citat iz naslova glose »Poezija je kot vino«, avtorja Matjaža Jarca - maatjazha)

Matej Krevs

(1977) Trzin.

Srečko Križanec, Srecok

Tomaž Mahkovic

»Poezija je pot, po kateri hodim večnosti naproti.«

Urša Majcen

(1998) »Sem študentka dramaturgije na *AGRFT*, zmagovalka *27. Župančičeve frulice* in natečaja *Šola iz zemlje* ter nominiranka *Urške* in mednarodnega natečaja *Mašta i snovi*. Pišem, ker moram, da lahko diham. Moje pesmi predstavljajo moj glas, moj svet in mojo bit. Kdor bi me hotel spoznati, bi me moral iskati v zapisanem. Vse ostalo je nepomembno.«

Željko Majstorović, Mikailo m. z.

(1954) Trenutno živi v Sremski Kaminici (Srbija). Pravi, da pesmi piše za hobi in jih objavlja na internetnih portalih. Doslej nima izdane pesniške zbirke.

Željko Medić Žac

(1970, Zadar) V Zadru in Beogradu je študiral književnost. Od 2013 je član *Udruženja književnika Srbije*. Do zdaj je objavil šest pesniških zbirk. Živi in ustvarja v Beogradu.

Alenka Mihorič, Modricvet

»Pesnjenje je valovanje navdiha – včasih si bolj, drugič manj dejaven, vedno pa se v glavi nekaj plete. Nisem izjema in vsaka objava v knjigi poboža dušo. Izdala sem dve samostojni pesniški zbirki, sicer pa pustila sled v mnogih zbornikih. Največji navdih je zame narava, kjer tudi veliko fotografiram.«

Nena Miljanović, Nenamiljanovic

(1952, Šabac) Je psihologinja, živi v Loznici. Piše ljubezensko in erotično liriko, pesmi v prozi, tudi v narečju, zanimajo jo etnološke teme. Ukvarja se s prevajanjem iz slovenščine in makedonščine v srbsčino. Izdala je dve samostojni pesniški zbirki ter sodelovala v trinajstih skupinskih zbornikih in dveh mednarodnih antologijah poezije. Objavlja v literarnih revijah in elektronskih medijih. Je članica *SKOR-a* in *Udruženja pesnika Srbije i CG*.

Bernarda Mrak Kosel, Lovrenka

Rojena 1949 v Radovljici. Objave v zbornikih *Pesem si 14–17*. Je članica vrhniške literarne delavnice z Ano Porenta in literarnega društva *Navdih*. Portal *Pesem si* ji popestri večere.

Jagoda Nikačević, Jagodanikacevic

(1951, Šibenik, Hrvaška) Živi v Beogradu, piše od leta 2008. Leta 2014 je izdala pesniški prvenec *Poznajemo li se, Malinovski*, leta 2013 pa je objavila haikuje s skupino avtorjev *Bit ću haijin*, ki jo izdal *Poet*, Beograd. Prejela je prvo nagrado za najlepšo ljubezensko pesem na *KK Rujno* iz Užic (2010). Objavlja tudi na drugih pesniških portalih, v zbornikih in časopisih.

Nikita

Milan Novak

(Maribor, 1965) V svoje življenje vpleta razposajenost ple-snih improvizacij, neoprijemljivost poezije in sanjavost risb. Sodeluje na mednarodnih festivalih, prireja literarne dogodke z elementi poezije, plesa, glasbe in videa. Je soorganizator pesniških srečanj v Varaždinu *IMPULS – poezija u kafiću*. Piše prozo in pesmi.

Irena Pajnik Beguš, Pi - irena p.

(1960) »Pišem, ker mora tisto nekaj skozme, v besede. Berem, ker tam najdem sebe v drugih. Druge v sebi. Fajn je. Biti pesem. Del velike pesmi.«

Martina Pavlin - Essentia

O sebi pravi: »Včasih napišem pesem. Takrat počasi zdrsim z vej, med nasmeha otrok.«

Grega Pignar, Shadyyy

Je 23-letni študent zadnjega letnika prevodoslovja in pedagogike. Trenutno živi v Mariboru. Rad potuje in raziskuje nove kulture, če pa mu čas dopušča, se ljubiteljsko ukvarja s pisanjem ter s prevajanjem poezije v različnih jezikih. Trenutno se posveča predvsem slovanskim jezikom.

Srečko Plahutnik

Janja Plevnik, Pisana_beseda

Pohandy

Mirko Popović, Mirkopopovic

(1944, Metković, Slivno) Je sarajevski pesnik in pisatelj. Izdal je pesniško zbirko *Berba rose* in prozno delo *Tamno sunce*. Prejel je nagrado za prozo 2010 v Zagrebu. Zanj je poezija način, s katerim se najbolj naravno in subtilno izraža, zato jo tudi ves čas piše.

Sabina Posedel, Platanas

»V bistvu ne pišem pesmi. Le zapišem šepet besed, ko se priplazijo vame. Včasih dolgo in vztrajno molčijo. Včasih se obilno sipljejo. Včasih so jasne in glasne, včasih jih, manjka-joče, iščem po najglobljih koticah sebe. A tudi ko se zdi, da so za vedno umolknele, vem, da so neizbežni del mene, včasih žal tudi preslišane ali zamujene.«

Petra Privšek, Petja

Peter Rangus

Ljubica Ribić

(1959, Varaždin) Kot večni popotnik najde radost v slapovih čustev, ki jih ujame s trenutkom navdiha. Je predsednica *Društva za širjenje kulture RITEM MISLI* in soorganizatorica številnih kulturnih dogodkov v Varaždinu in Mariboru. Je članica *Matice Hrvatske* in *Varaždinskog književnog društva*. Izdala je več zbirk pesmi: *Licenca ludosti* (2012), *Soba zamagljenih prozora* (2014), ? (2016) in *Ona* (2017).

Marko Skok - Mezopotamsky

(1971) »Sem drobna sled na gledaliških deskah, krhek odmev lastnih pesmi ...«

Saša Slavković, Salke

(1970, Kranj) »Pisati sem začel 2011, ko me je k temu spodbudil takratni sodelavec Matevž Kovačič. Začel sem s pisanjem ugank, nadaljeval z otroškimi pesmicami, danes pa pišem tudi pesmi za odrasle. Pišem tudi črtice in pesmi v hrvaškem jeziku. Prijatelj Mirko Popović mi vsa dela, napisana v hrvaškem jeziku, tudi jezikovno pregleda. Na ta način se učim jezika.«

Senada Smajić, Breza

(1957, Vitez v BiH) Od leta 1986 živi in ustvarja v Sloveniji. Je pesnica, prevajalka, pobudnica literarnega maratona *Mavrica neba* v Železnikih. Objavila je štiri pesniške zbirke: *Kroz život – Skozi življenje*, *Z njenih robov*, *Ditiramb* in *Kibela*. Objavlja tudi v literarnih revijah in zbornikih.

Jelena Stojković Mirić

(1972, Loznica, Draginac) Je učiteljica likovne umetnosti, ukvarja se s pisanjem poezije in proze ter s slikanjem. Živi v Beogradu. Leta 2014 je izšla njena zbirka pesmi *Eliza ima srce čoveče ili srebrnasto paperje*, za pesem *Uvek sve može nežnije* je prejela prvo nagrado časopisa *Avlija* (2011). Pravi: »Pišem po prtičkih, na papirčke, v rokovnike, v notes na mobilnem telefonu, za računalnikom – kjer sem v trenutku navdiha (večinoma ponoči). Še vedno pišem s srcem in verjamem, da se to ne bo spremenilo.«

Vesna Šare

Dimitrij Škrk, Dimitrij

Haikuje in tanke objavlja doma in v tujini. Uvrščen je v antologijo sodobne svetovne haiku poezije (*Haiku A Concise Antology*, izbral Santosha Kumar, Indija), letos je prejel tretjo nagrado na 19. haiku natečaju revije *Apokalipsa*, drugo nagrado na haiku natečaju *Zelene staze* (Hrvaška) in prvo mesto na mednarodnem natečaju ob svetovnem dnevu poezije časopisa za književnost *Kvaka* (Hrvaška). Večkrat se je uvrstil tudi v finale *Haiga natečaja WHA* na Japonskem in je dobitnik certifikata *European 100 most creative haiku authors in 2017*.

Dejan Štiglic, Naprimerjanez

Samosvoj kozorog s temperamentom bika in rojen v letu zajca.

Luka Šturm, Lorijan

»Sem sanjač, eden izmed zadnje generacije otrok, rojenih v bivši Jugoslaviji. V srednji šoli sem se zaljubil v pisce romantike in od takrat tudi sam skušam ustvariti kaj, kar bi ostalo v spominu. Mogoče ne vsem, ampak samo enemu – nekomu. In sanjati pomeni živeti.«

Tamara Turšič

Milen V. Šelmić

(1959, Prokuplje, Srbija) Je novosadski pesnik, slikar, esejist in kritik. Po izobrazbi pravnik, novinar in umetnostni zgodovinar. Živel in delal je v več evropskih državah. Je ustanovitelj in izvršni direktor *Novosadskog književnog kluba*.

Milena Vučković

(1966, Boljevac) Živi, dela in ustvarja v Paraćinu. Piše že od malega, že kmalu je prejela nagrado otroškega časopisa *Zmaj*. Je članica *Književnog kluba Slobodnih umetnika Australije*, *KK Mirko Banjević* iz Paraćina in *KK Dušan Matić* iz Čuprije. Njene pesmi so objavljene na različnih portalih in v zbornikih *Topla Reč* (1, 2), *Moravište*, v antologijah *Balkanska ljubezenska poezija*, *Poetski odblesci*, *Pesem si*. Za poezijo je dobila tudi več priznanj. 2017 je izšla njena pesniška zbirka *Ptica u mojoj glavi*.

Helena Zemljič, Helena (MalaSenca)

Rojena leta 1995 v Mariboru, študentka filozofije in slovenskega jezika ter književnosti na Filozofski fakulteti v Mariboru. Prve pesmi je začela objavljati na spletnem portalu *Pesem si*, sodelovala je na *Mladih rimah* v Mariboru in Ljubljani, njena poezija pa se najde tudi v *Litru jezika*, *Novem zvonu*, *Spirali*, *Poetikonu*, *Mentorju*, *Apokalipsi*, spletnih portalih *Poesis* in *Locutio* ter v različnih zbornikih. V letu 2017 je prišla v finalni izbor natečaja *Urška* in med dvanajsterico *Pesniškega turnirja*. Konec leta 2016 je v soavtorstvu v Alešem Jelenkom in Nino Jančič izšla tudi pesniška zbirka *Kontejner*.

Sašo Zorc Florjanski

(1951, Ljubljana) Bil je finalist *Mentorjevega feferona* 2015 in 2016 (tudi objave v reviji *Mentor*) in prejel nagrado na literarnem natečaju *DPM Beltinci* 2015. Poznamo ga že iz zbornikov *Pesem si* 16 in 17.

Mišel Žafran, Lešim Narfaž

(1992) Živi v Bukovju pri Slivnici. 2011 je sodeloval pri pesniški zbirki *Haiku 2011* in začel objavljati na *Pesem si*. Na Ekonomski šoli Celje so izdali njegovo pesniško zbirko *Moj svet* (2012). O tem pravi: »Kot invalidu mi je to veliko pomenilo, saj fizično težje kaj dosežem. Rad ustvarjam pesmi o raznovrstnih temah, odvisno od tega, kaj začutim v srcu in mislih.« Na isti šoli je prejel precej nagrad za kulturno delo. Piše tudi brahke, aforizme, misli, titlice in petlime.

Milan Žniderič, Jošt Š.

»Pišem pesmi in kratke zgodbe. Objavljam v revijah, zbornikih, na portalu *Pesem si* in Facebooku. Leta 2015 je izšla moja pesniška zbirka ti.«

Igor Žuravlev

(1970) Živi v Krškem. »Pišem, ker me to veseli.«

Irena Žuravlev, IŽ - lev

»Rojena sem v Celju, živim v Krškem, kjer ustvarjam, pišem. Objavljam v *Vsesledju* in v našem zborniku *Pesem si*. Moj moto pri pisanju je: Napiši, kar nosiš v sebi, in lahek bo korak. *Pesem si* je idealen portal za pisanje pesmi in ustvarjanje.«

Kdo skrbi za Pesem si?

Lidija Brezavšček, Kočijaž

Urednica na portalu od 2009, pedagoška delavka, po duši tekačica, kar je isto kot pesem. Besedo imam rada, odkar vem zase. Izdala sem pesniško zbirko *Nič ali skrivnost pesmi* (založba *Maks Viktor*, 2012), objavljam v periodičnem tisku in zbornikih, sem dvakratna finalistka *Pesniškega turnirja Založbe Pivec* in finalistka *Spletne verzijade*. Za tretjo knjigo *Slave vojvodine Kranjske* sem v rimane verze prenesla prevod Lambergerjeve pesnitve. Vse, kar se v življenju zgodi, je pesem. Taka ali drugačna. Včasih sonet, včasih raztrganka. Sem že četrtrič babica, kar je seveda tudi posebna pesem. Moj moto je večni optimizem, negativni odvodi najdejo rešitev v pesmih, altruizem pa je nekaj, za kar verjamem, da bi rešilo svet.

Tine Dolžan

V treznem stanju programiram, izdelujem knjižne police in napeljujem električno, (rahlo) opit pa recitiram poezijo in tudi sam kaj napišem.

Gregor Grešak

Sem soustanovitelj, skrbnik in vodja razvoja portala *Pesem si*. Zmagovalec občinstva na *Pesniškem turnirju* v Mariboru 2014. Življenje, ta skrajna oblika umetnosti, me oblikuje iz dneva v dan. Razpet med slovansko strastjo in umirjeno strogostjo zena, ki sem ga sprejel kot vodilo v življenju, skušam dihati trenutke minljivosti s polnimi pljuči.

Silvana Orel Kos, Jupiter!

Na portalu sem urednica od leta 2013, germanistka, prevodoslovka, prevajalka. Pesmi sem začela objavljati na portalu Pesem si leto dni pred nastopom uredniške funkcije. Leta 2014 sem se udeležila *Pesniškega turnirja Založbe Pivec* in se uvrstila med finaliste. Pesniška zbirka se je zataknila v porodnem kanalu, ampak bo ugledala luč sveta. Rada pogledam v zvezde.

Tea Plesničar, Serigala

Misleč o umetnosti – C'est la vie.

Ana Porenta

Sem ustanoviteljica Zavoda za razvijanje ustvarjalnosti, ki poganja naš Pesem si, na katerem sem od njegovega nastanka 2007 tudi glavna urednica. Izdala sem tri pesniške zbirke: *Sem se*, *Kitke* in *Deklice*, s katero sem bila izbrana za *Pranger 2017*. Trikrat sem bila finalistka mariborskega *Pesniškega turnirja*, 2006 pa tudi zmagovalka občinstva. Poleg poučevanja v šoli in dela na portalu sem mentorica literarnih delavnic v različnih krajih in na *Ustvarjalnih pesniških odklopih*, ki so v bistvu pesniške počitnice v naravi z domiselnimi izzivi za pisanje in druženjem.

Žiga Stopinšek, Sigi

Sem soscbrnik portala od posodobitve 2011 dalje, računalničar, študent, pesnik. Doslej je izšla pesniška zbirka *Skozi kosmate oči*. Še vedno iščem kompromis med naravoslovjem in poezijo.

Sara Špelec

Vesela sem, da lahko pišem, prevajam, urednikujem, režiram, igram, pôjem (in kaj dobrega pojem), opazujem, poslušam, govorim (neumnosti izključno v dobri družbi) in da sem še vedno tu (na Pesem si) ...

Za podporo se zahvaljujemo:

Občini Ribnica

Občini Sodražica

Občini Velike Lašče

Razliti se
v medprostorje časa.
Biti
lupina telesa.
Drseti
v pore sonca.
Razsrediščiti
sredico ljubezni.
Doseči
trepalnice veselja.
Zrahljati
izbokline pozabljenih spominov.
Izluščiti
meje absolutnega.
Potopiti se
globoko v breztežnost.
Brbotati
v mehurčku samosti.
Grebti
po svojem drobovju.
Izrekati
v neskončno.

www.pesem.si

Cena: 15 EUR

ISBN 978-961-93577-9-8

9 789619 357798